

İNSAN İSTERSE™

AZMİN ZAFERİ ÖYKÜLERİ

1

Çaresizsen
çare sensin!

21.
BASKI

KONSEPT DANIŞMANI:
MÜMİN SEKMAN

İNSAN İSTERSE

AZMİN ZAFERİ ÖYKÜLERİ

*"Asla vazgeçmeyin.
Dünyada hiçbir şey ısrar etmenizi yerini alamaz.
Yetenek alamaz, dünyada yetenekli ama başarısız insandan
daha çok ne var?
Deha alamaz, uygulamaya sokulmamış deha, atasözü gibidir.
Tek başına eğitim alamaz, dünya başı boş gezen
eğitilmiş insanlarla doludur.
Israrlı ve kararlı olmak tek başına bir güçtür. "*

*Calvin Coolidge
ABD Eski Başkanı*

İNSAN İSTERSE
AZMİN ZAFERİ ÖYKÜLERİ

Konsept Danışmanı: Mümin Sekman

Alfa Yayınları 175
Kişisel Gelişim

İNSAN İSTERSE AZMİN ZAFERİ ÖYKÜLERİ

Konsept Danışmanı
Mümin Sekman

1 - 5. Basım : 2006
6 - 15 Basım : 2007
16. Basım : Ocak 2008
17. Basım : Şubat 2008
18. Basım : Nisan 2008
20 - 21. Basım : Haziran 2008
ISBN : 975-297-818-5

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Yayın Yönetmeni Rana Gürtuna
Pazarlama ve Satış Müdürü Vedat Bayrak
Tasarım Sefa Karahan

© 2006, ALFA Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayım hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu 34410 İstanbul, Turkey
Tel: (212) 511 53 03 - 513 87 51 - 512 30 46 Faks: (212) 519 33 00

www.alfakitap.com

info@alfakitap.com

ÇİNDEKİLER

Dizi Hakkında Mümin Sekman'ın Sunuşu! • 1

Sensei'nin Seçimi • 11

1. İnsan İsterse, Dünyayı Birleştirebilir! • 12

2. İnsan İsterse, Her Durumda Amaca Giden Bir Yol Bulabilir! • 13

3. İnsan İsterse, Her Durumda Değerini Koruyabilir! • 14

4. İnsan İsterse Hayallerini Hayat Tacirlerine Satmayabilir! • 15

5. İnsan İsterse, "Pozitif Düşünce Çocuğu" Jerry Gibi Olabilir! • 17

6. İnsan İsterse, Her Durumdan Kurtulmanın Bir Yolunu Bulur! • 20

7. Sen Yine De Doğrusunu Yap! • 21

8. Her Sabah Dünya yeniden Kurulur!.. • 22

Türkiye'de Yaşanmış İnsana Güç Veren "Ortaya Karışık"

Azmin Zaferi Öyküleri • 25

1. İnsan İsterse, Öldü Diye Cenaze Töreni Hazırlanan Bir Çocukken

"Pozitif Engelsizlerden" Olabilir • 27

2. İnsan İsterse, Ya Bir Yol Bulur, Ya Bir Yol Açar • 41

3. İnsan İsterse, Gözü Kapandığında

Daha İlerileri Görmeye Başlayabilir! • 47

4. İnsan İsterse, Müşteri Temsilciliğinden "Marka"

Bir Müzisyene Dönüşebilir • 53

5. İnsan İsterse, Kendisine Gülenlere "Bir Gün O Kadar Başarılı Olacağım Ki, Bunu Yaptığınıza Pişman Olacaksınız" Der ve Bunu Yapar! • 59
 6. İnsan İsterse, Sokak Lambasında Ders Çalışan Yoksul Bir Ailenin Çocuğuyken O Ülkenin Adelet Bakanlığına Yüксеlebilir! • 69
 7. İnsan İsterse, Her Şart Altında Amaca Götüren Bir Yol Bulur! • 75
 8. İnsan İsterse, Okul Hayatını Yarıda Bıraksa Da Hayat Okulunda Büyük İşler Yapabilir! • 83
 9. İnsan İsterse, Şartlar Ne Olursa Olsun Hayatının Unvan Maçını Kazanabilir! • 91
 10. İnsan İsterse, Sivas'ın Bir Köyünden Yola Çıkıp Amerika'da "Müthiş Türk" Olabilir! • 103
 11. İnsan İsterse, Başına Gelen Her Zorluktan Kendini Güçlendirerek Çıkabilir! • 113
- Ek Bilgi: İnsan İsterse, Başkalarından Nasıl İstenebileceğini Öğrenebilir! • 121
- Güzel Sözler: Azmin Zaferi İle İlgili "Ulu Bilgeler"
Ne Demiş? • 125
- "Şuraya Yazıyorum, Bir Gün Benim De Öykümü Yazacaksınız"
Formu • 129

DİZİ HAKKINDA MÜMİN SEKMAN'IN SUNUŞU: HER ŞEY BİR İNSANLA BAŞLAR!

Hayatı "çaresizliklerle" dolu bir adamın öyküsüdür!

7 Yaşındayken babasını kaybetti ve yetim kaldı.

8 Yaşında okuldan alındı ve köyde yaşadı.

10 Yaşında yüzü kanlar içinde kalacak şekilde, yeni okulundaki hocasından dayak yedi.

17 Yaşında hayalindeki okulun istediği bölümü için gerekli not ortalamasını tutturamadı.

24 Yaşında tutuklandı, günlerce sorguya çekildi ve 2 ay tek başına bir hücrede hapis yattı.

25 Yaşında sürgüne gönderildi.

27 Yaşında kendisinden bir yaş büyük meslektaşı kendisinin de üyesi bulunduğu derneğin çalışmaları ile kahraman ilan edilirken, kendisi hiç önemsenmiyordu. Doğduğu şehrin merkezinde rakibi törenlerle karşılanırken, o kalabalık arasında yalnız başına olanları izliyordu.

30 Yaşında kendisi başka şehirleri düşman elinden kurtarmaya çalışırken, doğduğu şehir düşmanların eline geçti.

30 Yaşında amiri, onu kendisinden uzaklaştırmak için başka göreve atanmasını sağladı. Yeni görevinde fiilen işsiz bırakıldı. Aylarca boş kaldı.

37 Yaşında böbrek hastalığından Viyana'da 2 ay hasta ve yalnız halde yattı.

37 Yaşında komutan olarak yeni atandığı ordu, dağıtıldı.

38 Yaşında Savunma Bakanı tarafından görevinden atıldı.

38 Yaşında bir toplantıda giyebileceği bir tek sivil elbisesi bile yoktu ve başkasından bir redingot ödünç aldı. Ayrıca cebinde sadece 80 lirası vardı.

38 Yaşında kendisi için tutuklama kararı çıkarıldı.

38 Yaşında en yakın beş arkadaşından üçü, onun Kongre temsil heyetine üye olmaması için oy kullandı.

39 Yaşında idam cezasına çarptırıldı.

Sonra ne mi oldu?

42 yaşında Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı oldu!

Okuduğunuz öykü efsanevi lider Mustafa Kemal Atatürk'e aittir.

Şimdi düşünün, sizin başarılı olmanızı engelleyen ama Atatürk'ün karşısına çıkmamış bir engel var mı?

Başarınızın önündeki engel ne? Paranız mı yok? Atatürk'ün de yoktu! Sağlığınız mı bozuk? Atatürk'ün de bozuktu! Çevrenizde sizi çekemeyenler mi var? Atatürk'ün de vardı! Bazı yakın arkadaşlarınız sizi arkadan mı vurdu? Atatürk'ün de başına geldi! Aileniz çok zengin değil miydi? Atatürk'ünki de değildi! Amirleriniz hakkınızı mı yiyor? Atatürk'ünkini de yemişlerdi! Sizden daha beceriksiz ama hırslı insanlar, sizden daha hızlı yükselip size amirlik mi yapıyor? Atatürk'ün de başına gelmişti! Geçmişte bazı denemelerinizde başarısız mı oldunuz? Atatürk de olmuştu! Hakkınızda idam fermanı çıktığı için mi başarılı olamıyorsunuz? Atatürk'ün de başına gelmişti!

Kişisel sorunlar büyük başarıların önünde engel değildir. Mustafa Kemal kişisel kurtuluş savaşı ile ülkeyi kurtarma savaşını birlikte götürebilmişti.

Bilinen bir deyişle ona "para yok" dediler "bulunur" dedi, "düşman çok" dediler "yenilir" dedi. Ve "Sonunda tüm dedikleri oldu." Gençliğe hitabesinde niçin "*vazifeye atılmak için içinde bulunduğun şartların imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin*" dediğini sanırım daha iyi anladınız.

Atatürk başlangıçta tek kişiydi. Her şey bir insanla başladı. Her şey bir insanın beyninde başladı. Sonra diğer insanların katılımı ile büyüdü. Amaçlanan sonucun elde edilmesiyle de başarıya ulaşıldı.

Yüz binlerce "azmin zaferi öyküsü" çıkarmak istiyoruz her yaştan!

İlk defa "Her Şey Seninle Başlar" adlı kitabımda yazdığım bu öykü, Ata'nın başarı serüvenini ele alış biçimiyle o kadar çok beğenildi ki, "Çaresizsen Çare Sensin" sloganıyla internette en çok iletilen yazılardan biri oldu.

Atatürk'ün öyküsü ilham vericiydi. Bununla birlikte diğer alanlarda Atatürk kadar olmasa da, kendi çapında büyük işler başaran insanların öyküsü de dikkatimizi çekti. Bu insanlar sıradan biri olarak yola çıkmış, ama sıradışı işler başarmışlardı. Onlar birer "azmin zaferi" öyküsüydüler .

Kimdi bu insanlar? Neydi ortak yönleri?

Başlangıçta büyük hayalleri ama küçük hayatları vardı.

Hayallerinden ürettikleri bir hırsıla yola çıktılar.

Kabuklarını kırıp kişisel sınırlarını yiyerek ilerlediler.

Kendilerine güvenlerinden başka başlangıç sermayeleri yoktu.

Küçük imkanlarla, büyük engelleri aşmak zorundaydılar.

Kaybetme ihtimali kazanma ihtimalinden fazla olsa da, İstatistiklere göre başarılı olmaları zor görünse de, Olmaz görüneni oldurmaya çalıştılar.

Çoğu kez "başardılar çünkü başaramayacaklarını bilmiyorlardı!"

Çevresindekiler "senden bir şey olmaz" derken, "Göreceksiniz olacak" diyen iç sesleri bile bazen titrerken, Yenile yenile yenmeyi, kaybettikçe kazanmayı öğrendiler. Omuzları yerçekimine yenik düşse de bazen, Kendilerinden başka hiç kimse yanlarında kalmasa da, "İnsan isterse", gerçekten isterse, istediğini yapar dedirttiler!

Öyküleriyle diğer insanlara ilham verdiler.

Çevrelerine "O yaptı başardı, ben de yapabilirim" coşkusu verdiler.

Biz de bu coşkuyu daha çok insana yaymak için öykülerini yazdık.

Onlar "Çaresizsen Çare Sensin" felsefesine inanıyorlardı. "rtları suçlamaya çalışmak yerine, istedikleri sonuçları üretmeye çalıştılar.

Çaresizlik edebiyatı yerine, azmin zaferi marşını söylediler:

Kaderlerine küsmek yerine, kaderlerini değiştirmeye karar verdiler.

"Her şey benimle başlar, bende biter" dediler ve yaptılar.

Bu insanların hayatından çıkan iki büyük ders var:

1. *İnsan isterse*, çok şeyi değiştirebilir.
2. *İnsan istemezse*, hiçbir şey olmaz.

İnsan İsterse dizisi bu temel üzerine kuruldu. İnsan olmak ve tutkuyla başarıyı istemek üzerine.

Çok sayıda sorular sorduk kendimize. İnsan ne ister? Ni-

çin ister? İnsan neyi istemeli? Neyi istememeli? Nasıl istemeli? Ne kadar istemeli? Ne zaman istemeli? Kendimizden ne istemeli? Başkalarından nasıl istemeli?

İstemek kadar istememek üzerine de kafa yorduk. İnsan isterse, "azmin elinden bir şey kurtulmaz" diyen insanlar, neden isteklerinin peşinde tutkuyla koşmuyorlar? İsteklerimizin iktidarsızlığının altında ne vardı?

Yerçekimine yenik düşmüşse omuzların!

Hepimizin bazen hayat enerjisi düşer, yaşam yorgunu oluruz. Çoğumuz önümüzdeki "şartlara" ve elimizdeki "imkanlara" bakar, "olmak istediğim yerde değilim ve bu durumu değiştirmek de elimde değil" deriz. "Kaderin böylesine yazıklar olsun"dan başlayıp, "bütün duygularım ağır yaralı"ya uzanan arabesk sözlere sığınırız.

Böyle zamanlarda arabeskten ataletle savrulur birçoğumuz. Nedir atalet halinde yaşamak?

Bir işte başarılı olmak isteriz. Başarılı olmak için neler yapmamız gerektiğini biliriz. Bunları niçin yapmamız gerektiğini de biliriz. İstersek nasıl yapabileceğimizi de biliriz. Yapmamakla neler kaybettiğimizi de biliriz. Yaparsak neler kazanacağımızı da biliriz.

Yapmayı istediğimizi de söyleriz. Ama yine de hiçbir şey yapmayız? Bizi durduran şey atalettir. Üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi yorgun ve yılgın bir halde yaşayan ataletli insanların iki karakteristik özelliği vardır: 1. Düşündüğünü yapmamak. 2. Yaptığı üzerine düşünmemek.

"Her Şey Seninle Başlar" felsefesi

Bazıları böyle yaşamaz. Ataletle paslanmak yerine, hareketle yıpranmayı tercih eder.

Onlar “Her Şey Seninle Başlar” felsefesiyle hareket eden insanlardır. Onlara göre, hayat bir kayık, başarı ise bir balık gibidir. Balığın kayığa atlamasını beklememek gerekir!

Kayık istediğimiz yerde değilse, kadere küsmek yerine küreklere daha fazla asılmak gerekir. İki katı çabanın çözemeyeceği çok az sorun vardır. Kayığında karnı aç halde yaşayanlara balık tutup vermek yerine, balık tutmasını öğretmek gerekir.

Bu dizide Rahmi Koç’un başarı öyküsü yer almayacak!

İnsan İsterse dizisi, bu ruhla hazırlandı.

İnsan İsterse ilham veren insan öykülerinden oluşan bir dizi. Şu anda birinci sayısını elinizde tutuyorsunuz ama dizinin devamı gelecek. Bu diziye “azmin zaferi öyküleri antolojisi” de diyebiliriz. Sıradan insanların, sıradışı başarılarına yer vereceğiz.

Bu dizide Rahmi Koç’un başarı öyküsü yer almayacak. Kendisinin başarılarına saygımız var ama *İnsan İsterse* dizisi kıt imkanlarla büyük engelleri aşmış, başlangıç sermayesi azminden ibaret insanların öyküsüne öncelik verecek. Bin bir zorlukla, büyük acılar çekerek, sıfırdan zirveye çıkıp, herkes tarafından takdir edilen işler çıkarmış insanların öyküsünü anlatacağız.

“O yaptı oldu, ben de yapabilirim” duygusu

İnsanın “eğer isterse” neler başarabileceğini gösteren, “Azmin zaferi öyküleri”ni okumak neye yarar?

Bizim şartlarımızdan yola çıkıp olmak istediğimiz yerlere gelmiş insanların öykülerini okumak insana güç ve enerji ve-

rir. Bu enerji birkaç yol gösterici taktik öğrenmenin ötesinde, insanın kalbini ateşler, başarı tutkusunun kapaklarını açar.

Azmin zaferi öykülerinin en büyük yararı, insan beynini pozitif enerji ile beslemesidir. Nasıl ki, bedenimizi neyle beslediğimizi önemsiyor, kilo kalori hesabı yapıyorsak, beynimizi de neyle beslediğimize dikkat etmeli, beynimizi pozitif bilgiyle beslemeliyiz.

Bu kitapta başarı ve azim öykülerine yer verilen insanlar da, bir zamanlar başka insanların büyük zorlukları aşarak başarıya ulaşma öykülerini okuyup moral bulmuş, motive olmuşlardı.

Başarılı insanların başarısını “görmek” ve “göstermek” istedik

Nobel ödüllü idealist Dr. Albert Schweitzer der ki: *“Herkesin hayatında bir an gelir, içindeki ateş söner. Sonra, bir başka insanla karşılaşınca alevlenir. Hepimiz içimizdeki ruhu yeniden tutuşturan o insanlara müteşekkir olmalıyız.”*

Bize içimizdeki “tam olarak keşfedebilmiş olsaydık, kendimizi oldukça şaşırtacağımız” o potansiyeli gösteren, insan olmanın görkemini yansıtan öykülerin sahiplerine saygılarımızı sunmak, onların başarılarının “görülmesini” ve ilham alınmasını sağlamak için bu diziyi hazırladık.

Her şey bir insanla başlar, diğer insanların katılımıyla büyür, sonuç alınmasıyla başarıya ulaşılır.

İnsan İsterse’den ne mi istiyoruz?

İnsan İsterse dizisinin *Türkiye’nin başarı öyküleri antolojisi* olmasını istiyoruz. Yıllarca devam edip, onlarca sayı yayınlana-

yıp, bir klasik olmasını hayal ediyoruz. Duygusal uzaktan kumanda makinesi olsun, okurun ruh durumunu anında negatiften pozitive değiştirsin istiyoruz. Yılgın Türkleri çılgın Türklere çeviren bir tür moral küpü olsun istiyoruz.

Başarılı olmak isteyenlerin çok severek okuduğu, büyük bir iş başarmış insanın kendi öyküsünü görmekten sevinç duyduğu bir tür kitap-dergi olmasını hayal ediyoruz. Bu hayalimizi gerçekleştirmemiz çokça bize, biraz da size bağlı.

Başarı merkezli insanların beslendiği ve beslediği bir yayın olma idealimize sizin de sahip çıkıp destek vereceğinizi umuyoruz. Tabii eğer işimizi iyi yapıyorsak bunu yapın. Gerçekten işinize yaradıysak, gerçekten beğendiyseniz bizi tavsiye edin, beğenmediyseniz bizi bağışlayın, daha iyi olmamız için önerilerinizi iletin lütfen.

Bir gün sizin de öykünüzü yayınlamak dileğiyle...

Siz de bir düşünün, "İnsan İsterse" dizisinde sizin de başarı öykünüze yer verilseydi neler hissederdiniz?

Siz yazılmaya değer şeyler başarın, biz de yaşanmaya değer öykünüzü yazalım. Bundan büyük bir onur ve sevinç duyuyoruz. Madem okurumuzsunuz, size biraz torpil yapalım!

Sıfırdan zirveye uzanan, öyküsü yazılabilir bir başarıda üç şey çok önemli:

Hayata başladığınız yer ile şu an bulunduğunuz yer arasında fark olmalı. Ne kadar dipten başlarsanız, bulunduğunuz yer o kadar "karizmatik" görünür. Zirveye çıkan herkesin değil, "sıfırdan" zirveye çıkanların öyküsü daha iyi yazılır.

Önünüzde engeller olmalı. Yürüdüğünüz yolda engel yoksa, o yolun sonuna kadar herkes gidebileceği için, o yolun sonuna gitmiş olmak bir başarı değildir. Engeller, öyküsü yazılacak olanları, olmayanlardan elemeye yarar. Engellerinizi

sevin ve aşın! Onlar sayesinde başarılı olacaksınız. O engelleri aşmak için bulamayanlar var!

Başlangıçta maddi imkanlarınız kıt olması da tercih edilir. Büyük paranız olursa, bu parayla bir şeyler başarırırsanız, bu sizin değil o paranın başarı öyküsü olur!

Gördüğünüz gibi, zirvedeki birinin çocuğu olarak "zirvede doğanlar", öyküsü yazılmaya değer bir iş başarmak için en şanssız insanlardır!

Eğer önemli olan bu dünyada bir başarı öyküsü bırakmaksa sıfırdan zirveye çıkan Vehbi Koç, "Türkiye'nin en zengin adamının oğlu" olarak zirvede doğan Rahmi Koç'tan kat be kat daha şanslıdır! İkisinin de başarı öyküsü yazılsa ve mutlaka birini seçmek zorunda kalsanız, siz hangisinin öyküsünü okursunuz? Seminerde yaptığım ankette ezici çoğunluk Vehbi Koç diyor!

Öyküsü yazılmaya değer bir başarının tanımı nedir?

Birinci sınıf bir başarı da birinci sınıf güzellik gibidir, teorisi tartışılır ama pratikte karşınıza çıktığında onu hemen tanırırsınız.

Kafa karışıklığına hiç gerek yok, aşağıdaki özellikleri içeren bir sonuç başarıdır.

İşte size benim inandığım başarı tanımı:

Arkasında bir desteği olmasa da kendi gücüne dayanarak yola çıkan, başlangıçta kaybetme ihtimali kazanma ihtimalinden daha fazla görünse de başaracağına inanma cesareti gösteren, imkansızlıklar içinde hedefine giderken zorlukların ve büyük engellerin üzerinden aşan, yolda yaşadığı geçici başarısızlıklardan yılmayıp kendini amacına tekrar yöneltebilen, çok sayıda insanın yapmak isteyip de yapamadığı bir şeyi, yasal ve ahlâki sınırları zorlamadan ya-

pan, başladığı nokta ile geldiği yer arasında büyük bir fark olan, öyküsünü duyduğunda insanların önce saygıyla karışık şaşkınlık yaşayıp sonra da içten içe onu takdir ettiği, hem kendine hem de başkalarına yararlı olan, ölçülebilir ve kanıtlanabilir üstünlükte sonuçlara ulaşan bir kişi başarılı bir insandır.

Şimdi biraz hayal kurmaya ne dersiniz?

Neyi yapabilmiş olsaydınız, bu kitapta sizin de öykünüz yer alırdı?

Gerçekleştireceğiniz başarı öykünüz bu kitapta yer alacak olsaydı, nasıl yazılırdı?

Unutmayın, önemli olan sadece başarmak değil, öyküsü yazılmaya değer bir iş başarmak. Bir işi öyküsü yazılacak şekilde başarmak, en kaliteli başarı şeklidir. Edison'un ampülü bulma başarısını hemen herkes bilir. Çünkü bir azmin zafer öyküsüdür ve defalarca yazıldı.

Peki televizyonu bulan kişinin kim olduğunu biliyor musunuz? Buzdolabını bulanın başarı öyküsünü biliyor musunuz? Bilmiyorsunuz! Bu başarılar daha mı önemsiz? Hayır! Fark nerede? Bazıları sadece başarılı olmaya çalıştı, Edison ise başarısını algılatmayı da başarının parçası olarak gördü.

Yazıya Türkiye'nin ilk Cumhurbaşkanı'nın öyküsüyle giriş yapmışım, ABD eski başkanlarından Calvin Coolidge'in çok sevdiğim ve bu kitabın ruhunu yansıtan bir sözle bitirmek istiyorum.

"Asla vazgeçmeyin.

Dünyada hiçbir şey ısrar etmenin yerini alamaz.

Yetenek alamaz, dünyada yetenekli ama başarısız insandan daha çok ne var?

Deha alamaz, uygulamaya sokulmanuş deha, atasözü gibidir.

Tek başına eğitim alamaz, dünya başı boş gezen eğitimli insanlarla doludur.

Israrlı ve kararlı olmak tek başına bir güçtür. "

SENSEİ'NİN SEÇİMİ

*"İnsanoğlunun içinde uyuyan güçler vardır.
Kendisi bilse şaşırır. Çünkü bu güçlere sahip olduğu
aklından bile geçmez.*

*Bu güçleri uyandırıp eyleme geçirebilse,
o kişinin hayatında büyük bir devrim olurdu."*

Sweet Marden

Bu kısımda "azmin zaferi"ni ve insanın iç güçlerini yücelten bilgelik öykülerini bulacaksınız. Bu bilgelik öykülerinin çoğu, kulaktan kulağa anlatıla anlatıla anonim hale gelmiş, internette insanların birbirine "moral vermek" için gönderdiği postmodern "kıssadan hisseler"dir. Zihninizi asıl öykülere hazırlamak için, "ara sıcaklar" niyetine bu öyküleri size ikram ediyoruz!

1. İNSAN İSTERSE, DÜNYAYI BİRLEŞTİREBİLİR!

Adam, bir haftanın yorgunluğundan sonra Pazar sabahı kalktığında dinlenmek için eline gazetesini aldı ve bütün gün miskinlik yaparak evde oturacağını düşündü. Tam bunları hayal ederken oğlu koşarak geldi ve sinemaya ne zaman gideceklerini sordu.

Baba oğluna söz vermişti, bu hafta sonu onu sinemaya götürecekti ama hiç dışarıya çıkmak istemediğinden bir bahane uydurması gerekiyordu. Sonra gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritası ilişti gözüne.

Önce haritayı küçük parçalara ayırdı ve oğluna, "Eğer bu haritayı düzeltebilirsen, seni sinemaya götüreceğim," dedi. Sonra düşündü: "Oh be kurtuldum, en âlâ coğrafya profesörü gel-se bunu akşama kadar düzeltemez."

Aradan on dakika geçmeden oğlu babasının yanına koşarak geldi ve haritayı düzelttiğini söyledi. Adam önce inanamadı ve görmek istedi. Gördüğünde hayretler içindeydi ve bunu nasıl başardığını sordu.

Çocuk şöyle yanıt verdi: "Bana verdiğin haritanın arkasında bir insan vardı, insanı düzelttiğimde, dünya kendiliğinden düzelmişti."

2. İNSAN İSTERSE, HER DURUMDA AMACA GİDEN BİR YOL BULABİLİR!

Nebraska'da yaşlı bir adam yaşıyordu. Patates ekmek için bahçeyi bellemesi gerekiyordu, fakat bu o yaştaki biri için çok zor bir işti. Tek oğlu olan David ona yardım edebilirdi fakat o da hapisteydi.

Yaşlı adam oğluna bir mektup yazdı ve durumunu anlattı.

"Sevgili David,

Patates bahçemi belleyemeyeceğimden kendimi çok kötü hissediyorum.

Bahçeyi kazmak için oldukça yaşlanmış sayılıyım. Burada olsan bütün derdim bitecekti. Biliyorum ki sen bahçeyi benim için hallederdin.

Sevgiler, Baban."

Birkaç gün sonra oğlundan bir mektup aldı.

Babacığım,

"Babacığım sakın bahçeyi kazma, ben oraya cesetleri gömmüştüm!

Sevgiler David"

Ertesi gün sabaha karşı FBI ve yerel polis çıka geldi ve tüm sahayı kazdı ama herhangi bir cesede rastlamadılar. Yaşlı adamdan özür dileyerek gittiler. Aynı gün yaşlı adam oğlundan bir mektup daha aldı.

"Babacığım,

Şimdi patatesleri ekebilirsin. Bu şartlarda yapabileceğimin en iyisini yaptım.

Sevgiler David."

3. İNSAN İSTERSE, HER DURUMDA DEĞERİNİ KORUYABİLİR!

Meşhur bir hatip konuşmasına 100 dolarlık bir banknotu elinde tutarak başladı.

200 kişilik salonda:

"Bu 100 dolarlık banknotu kim ister?" diye sordu.

Salonda eller tek tek havaya kalkmaya başladı.

"Tamam bu 100 doları içinizden birine vereceğim, ama önce lütfen izin verin bir şey yapayım," dedi ve banknotu buruşturmaya başladı.

Tekrar sordu: "Hâlâ kim istiyor?"

Salonda aynı eller havaya kalktı.

"Pekâlâ, şunu yaparsam ne olacak bakalım?" dedi.

Banknotu yere attı ve ayakkabısının altında ezmeye başladı.

Bir süre sonra eğildi ve parayı aldı. Banknot kirli ve buruş buruş olmuştu.

"Hâlâ isteyen var mı?" diye sordu.

Salonda eller tekrar havaya kalktı.

"Arkadaşlar, sanırım hepimiz çok önemli bir ders öğrendiniz. Paraya ne yaparsam yapayım siz hâlâ onu istemeye devam ettiniz, çünkü biliyordunuz ki bu banknot değerinden bir şey kaybetmedi. Hâlâ 100 dolar değerinde bir banknot!

İşte hayatımızda bunun gibi çok defalar verdiğimiz kararlar yüzünden ya da karşı karşıya geldiğimiz durumlar yüzünden yere düşeriz, çiğneniriz, üstümüz başımız kirlenir, çamur oluruz. Ama başımıza gelenler ya da gelecekler ne olursa olsun değerimizi asla kaybetmeyiz. Kirli ya da temiz, buruşuk ya da ütülü olalım fark etmez.

Her şart altında bizler hâlâ paha biçilmeziz."

4. İNSAN İSTERSE, HAYALLERİNİ HAYAT TACİRLERİNE SATMAYABİLİR!

Jack Canfield "Düşlerinizi Gerçekleştirebilirsiniz" adlı kitapta "hayallerinden vazgeçmeyen" bir gencin ilginç öyküsünü anlatır. Öykü hayallerinin arkasında duran insanların gücünü göstermekle kalmaz, insanda hayallerinin peşinde koşma isteği de yaratır. İşte o öykü!

İdeallerini hayal hırsızlarına satmayan bir gencin öyküsüdür

San Ysidro'da at çiftliği olan Monnty Roberts adında bir arkadaşım var. Gençlik programları yararına para biriktirmek amacıyla çiftlik evini kullanmama izin verdi.

En son bir araya geldiğimizde beni insanlara tanıtırken şunları söyledi: "Size Jak'in evimi kullanmasına neden izin verdiğimi anlatmak istiyorum. Bu öykü çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışa koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır. Babasının iş nedeniyle çocuğun lise eğitimi kesintiye uğramıştır. Lise ikinci sınıftayken, büyüdüğü zaman ne olmak, ne yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazması istenir.

O gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan 7 sayfalık bir kompozisyon yazar. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlatır. Hatta 200 dönümlük çiftliğin krokisini de çizer. Binaların, ahırların ve koşu yollarının bile yerlerini gösterir. Hayalindeki 200 dönümlük arazinin üzerine oturacak 1000 metre karelik evin ayrıntılarını da çizer.

Bu projeye kalben bağlıdır. Ertesi gün yedi sayfalık ödevi öğretmenine teslim eder. İki gün sonra ödevi geri alır. Kâğıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış koskocaman bir "F"

ve "Dersten sonra beni gör" cümlesi vardır. Hayalinin peşinde koşan çocuk, dersten sonra öğretmenini görmeye gider ve "Neden F aldım?" sorusunu yöneltir.

Öğretmen, "Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal. Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun. Kaynağın yok. At çiftliği almak para gerektirir. Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarman imkansız," der ve ekler: "Eğer kompozisyonu gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu tekrar gözden geçiririm."

Çocuk eve gider ve uzun uzun düşünür. Babasına ne yapması gerektiğini sorar. Babası, "Oğlum, bu konuda kararını vermen lazım. Bu senin hayatın için oldukça önemli bir karar," der.

Çocuk bir hafta düşündükten sonra, hiçbir değişiklik yapmadan ödevi öğretmenine geri verir. "Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin, bende hedeflerimi!" der.

Monty, daha sonra orada oturanlara döndü ve şunları söyledi: "Bunları size anlatıyorum, çünkü şu anda 200 dönümlük arazim üzerindeki 1000 metrekarelik evimde oturuyorsunuz. Yıllar önce yaptığım ödev şöminenin üzerinde çerçevelenmiş olarak asılı.

Öykünün en can alıcı yönü şu: Aynı öğretmen iki yaz önce 30 çocuğu benim çiftliğimde kamp kurmaya getirdi.

Öğretmen çiftlikten ayrılırken, "Monty sana şimdi söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken hayal hırsızıydım. O yıllarda çok çeşitli hayaller çaldım. Allaha ki sen hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın," der.

Kimsenin hayallerinizi çalmasına izin vermeyin. Kalbinizin sesini dinleyin, her ne olursa olsun.

5. İNSAN İSTERSE, "POZİTİF DÜŞÜNCE ÇOCUĞU" JERRY GİBİ DÜŞÜNEBİLİR!

"Acuların çocuğu" olmayı hepimiz az çok biliriz. Peki "pozitif düşünce çocuğu" olmak nasıl bir şeydir? Pozitif düşünce çocukları ne yer, ne içer, negatif düşünen çoğunluk arasında nasıl yaşarlar? İşte onlardan birinin öyküsü...*

"Herkes için biraz mutluluk" isteyen bir adamın hikâyesidir

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri çıldırtırdı bile!

Bu adam, bu halde bile nasıl iyimser olabiliyordu? Birisi nasıl olduğunu sorsa; "Bomba gibiyim" diye yanıt verirdi hep... "Bomba gibiyim."

Jerry bir doğal motivasyoncuymuştu. Yanında çalışanlardan biri, o gün kötü bir günündeyseniz, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı.

Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni. Bir gün Jerry'ye gittim. "Anlayamıyorum," dedim. "Nasıl olur da, her zaman, her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyosun? Nasıl başarıyorsun bunu?"

"Her sabah kalktığımda kendi kendime 'Jerry bugün iki seçimin var: Havan ya iyi olacak, ya kötü' derim. Havamın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda gene iki seçimim var: Kurban olmak, ya da ders almak."

"Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçerim. Birisi bana bir şeyden şikâyete geldiğinde, gene iki seçimim var: Şikâyetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben hayatın olumlu yanlarını göstermeyi seçerim."

“Yok yahu”, diye karşı çıktım. “Bu kadar kolay yani?” “Evet, kolay,” dedi Jerry. “Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin... Yani sen, hayatını nasıl yaşayacağını seçersin!”

Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu, uzun yıllar görmedim. Ama, hayatımdaki talihsiz olaylara dövmek yerine, seçim yapmayı tercih ettiğimde hep onu hatırladım.

Yıllar sonra, Jerry'nin başına çok tatsız bir şey geldi. Soygun için gelen hırsızlar, paniğe kapılıp, Jerry'yi delik deşik etmişler. Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış. Taburcu edildiğinde, kurşunların bazıları hâlâ vücudundaymış.

Ben onu, olaydan altı ay sonra gördüm. “Nasılın?” diye sorduğumda, “Bomba gibiyim,” dedi. “Bomba gibi!”

“Olay sırasında neler hissettin Jerry?” dedim. “Yerde yatarken, iki seçimim var diye düşündüm. Ya yaşamayı seçecektim, ya ölümü... Ben yaşamayı seçtim,” dedi.

“Korkmadın mı, şuurunu kaybetmedin mi?” diye sordum. “Ambulansla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı. Bana hep ‘İyileşeceksin merak etme’ dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedyemi hızla sürerlerken, doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum. Bu gözler bana ‘Bana adam ölmüş’ diyordu. Bir şeyler yapmazsam, biraz sonra ölü bir adam olacaktım gerçekten.”

“Ne yaptın?” diye merakla sordum. “Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bağırarak herhangi bir şeye alerjim olup olmadığını sordu. ‘Evet’ diye yanıt verdim. ‘Var.’ Doktorlar ve hemşireler merakla sustular. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve bağırdım: ‘Benim kurşunlara alerjim var!’”

“Doktorlar ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar ba-

ğırdım. Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil!”

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının büyük katkısı ile yaşadı. Yaşaması bana yeni ders oldu.

Her gün, hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımız ve hakkımız olduğunu ondan öğrendim. Ve her şeyin kendi seçimimize bağlı olduğunu...

Bu yazıyı okudunuz. Şimdi iki seçiminiz var:

1. Unutup gitmek.
2. Kesip saklamak, fotokopisini çıkarıp, dostlarınıza dağıtmak.

Ben, ikincisini seçip bunu sizlerle paylaşmayı tercih ettim.

Francie Baltazar-Schartz

6. İNSAN İSTERSE, HER DURUMDAN KURTULMANIN BİR YOLUNU BULUR!

Biraz da gülelim!

İki rahibe yolda yürümektedir. Biri matematikçi, diğeri mantıkçıdır. Bir akşam karanlıkta kiliseye dönerlerken matematikçi rahibe mantıklıya dönerek, "Yaklaşık 20 dakikadır bir adam bizi takip ediyor ve gittikçe yaklaşıyor, şu anda aradaki mesafe 50 metre," der.

Bunun üzerine mantıklı rahibe bunun tek mantıklı açıklamasının olabileceğini, adamın kendilerine tecavüz etmek istediğini, bu yüzden daha hızlı yürümeleri gerektiğini belirtir.

Rahibeler daha hızlı yürümeye başlarlar. İki dakika sonra matematikçi rahibe, "Adam da hızlandı ve aradaki mesafeyi kapatıyor, şu anda 30 metre arkamızda. O zaman mantık olarak koşmamız gerekir," der. Rahibeler koşmaya başlar. Birkaç dakika sonra matematikçi rahibe sağa, mantıklı rahibe sola doğru koşmaya başlar.

Matematikçi 20 dakika sonra kiliseye ulaşır ve telaş içinde beklemeye başlar. Aradan 40 dakika geçtikten sonra mantıklı rahibe gelir. Matematikçi sorar:

-Ne oldu, ne yaptın?

-Adam beni takip etti, artık mesafe üç-beş adıma kadar azalmıştı, mantık olarak daha fazla koşmanın anlamı yoktu...

-Eeee...

-Mantık olarak ben durdum, adam da durdu!

-Sonra?

-Mantık olarak ben eteğimi kaldırdım o da pantolonunu indirdi!

-Peki daha sonra?!

-Sonra mı? Ne olabilir ki? Eteğini kaldırmış bir rahibe pantolonunu indirmiş bir adamdan daha hızlı koşar!

7. SEN YİNE DE DOĞRUSUNU YAP!

İnsanlar çoğu kez makul değildir, mantıksız ve bencildirler. Onları yine de sevin!

İyilik yaparsanız insanlar sizi bencillikle, gizli amaçlara sahip olmakla suçlayabilir. Yine de iyilik yapın!

Başarılıysanız, sahte arkadaşlar ve gerçek düşmanlar edebilirsiniz. Yine de başarılı olun!

Bugün yaptığınız iyilik yarın unutulacaktır. Siz yine de iyilik yapın!

Dürüstlük ve açık sözlülük sizi kırılğan yapabilir. Yine de siz dürüst ve açık sözlü olun!

En büyük, "büyük düşünen kadın ve erkekler", en küçük "küçük düşünen kadın ve erkekler" tarafından alaşağı edilebilirler. Yine de siz büyük düşünün!

İnsanlar güçsüz insanları tercih eder, ama yalnız güçlüleri izlerler. Siz yine de gerektiğinde birkaç güçsüz adına savaşın!

İnşa etmeye yıllarınızı verdiğiniz bir şey bir gecede yıkılabilir. Yine de inşa edin!

Yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım ettiğinizde, onların saldırısına maruz kalabilirsiniz. Siz yine de yardım edin!

Dünyayı daha iyi bir yer yapmak için elinizden geleni yaptığınızda, tekme yiyebilirsiniz. Siz yine de dünya için elinizden geleni yapın!

Yazan:
Kenneth M. Keith

8. HER SABAH DÜNYA YENİDEN KURULUR!..

"Her zaman yüreğimdaki saflığı, temizliği özenle korumayı başardım, Hıncal Ağbi, ama artık örselendiğimi, sevgiye olan inancımı kaybetmeye başladığımı düşünüyorum, en önemlisi de kendime olan inancımı .." diyor Sezin..

"Lütfen öyle bir yazı yaz ki içinde sevmek, umut taşımak ve inancını kaybetmemek olsun.. Beni kötü zamanlarımda hep senin yazıların geri getirdi de.." Ercan da soruyor..

"Sen hiç terk edildin mi, Hıncal Ağbi" diye..

Sevgilisi "Artık sevmiyorum" demiş, çekip gitmiş..

"Onunla olmak istiyorum, olamıyorum.. Onsuz yaşama-ya çalışıyorum, yaşayamıyorum" diyor..

Daha fecisi.. "Ölmek istiyorum, ölemiyorum" diyor ardından..

"Siz hiç bu kadar çaresiz kaldınız mı, hayatınızda" diyor..

"Bunu bana siz anlatabilirsiniz ancak" diyor.. "Ben bu acıyı nasıl unutabilirim?.." Her gün benzeri o kadar mektup alıyorum ki.. Yani Güzin Abla benzeri bir köşe açsam, herhalde reyting rekoru kırarım..

En.yaygın sorun bu gençlerde.. Terk edilmek herşeyin sonu.. Tüm inançların, tüm umutların sonu..

Benim okurlarım bilirler.. Benim hayatım terk edilmekle geçti.. Karım dahil, hayatıma ciddi ciddi giren tüm kadınlar terk etti beni..

Ama ayakta kaldım.. Bugün de ayaktayım, dimdik..

Tabii sarsılıyorum.. Tabii sallanıyorum.. Üzülüyor, kırılıyorum, ama yıkılmıyorum..

Neden?..

Çünkü kendime güvenim sürüyor. Gidenin hayatımda ne ilk, ne de son olmadığını biliyorum..

En büyük mucize yaşamak.. Gazeteciliğe başladığım Yeni Gün'de, M. Ali Ağabey başlığın yanına şu lafı koyardı hergün..

"Her sabah dünya yeniden kurulur. Her sabah taze bir başlangıçtır.." İçime işlemiş bu sözler.. Önemli olan her yeni sabaha gözlerini açabilmektir..

1973 yılının tümünü hastanede geçirdim. 15 gün için gir-dim, bir yıl kaldım.. Bir böbreğimi aldılar, kalın bağırsağı-mın yarısını kestiler. Üç defa mide kanaması geçirdim.. Bir de üstüne üstlük sarılık olup 39 kiloya düştüm.. 1.80 boyunda adam, otuz dokuz kilo.. Yaşama şansım bir ara yüzde birlere düşmüş, sonradan öğrendim..

İşte o dönemler.. Gece verilen ilaçlara rağmen uyku tut-mazdı.. Yatağın içinde döner dururdum. Hastanenin he-men yanında bir cami vardı.. Sabah ezanını duyardım iş-kence gibi geçen saatlerden sonra.. O ezanın saba maka-mundan sesi bana seslenirdi sanki..

"Hıncal bak, işte sabah oldu. Yeni gün doğdu.." Doğan günü hisseder ve o zaman uyurdum işte..

Doğan günü görmek en büyük mucizedir..

Yaşamının kendisi umuttur..

Her doğan gün yeni umutlar getirir..

Sizi terk edince, her şeyin bittiğini sandığınız insanla na-sıl bir tesadüf sonucu karşılaştığınızı düşünün. O tesadüf olmasa, onunla karşılaşmayacaktınız.. Yani hayat boyu hiç sevmeyecek, hiç mutlu olmayacaktınız..

Olur mu?.. Koca bir yaşam, milyarda birlik bir tesadüfe bağlı olur mu?.

Doğan yeni gün, yeni tesadüfler getirecek hayatınıza.. Ye-ni insanlar tanıyacaksınız.. Onlar sizi daha da mutlu ede-cek hatta.. Daha olgunlaştığınız için. O zaman bu mutlu-luğu bugün sizi terk edene borçlu olacaksınız..

Ben, beni terk edenlerle hala karşılaşıyorum bugün ve

içimden onlara teşekkür etmek geliyor, sayelerinde yaşadığım yeni mutluluklar için..

Hayatınıza giren ve sizi mutlu edenlere o mutlu günler için teşekkür edin.. Onları hep o güzel günler için hatırlayın, ama yelkeninizi açık tutun, onları dolduracak yeni umut rüzgârları var çünkü, sizi yeni ufuklara götürecektir.. Siz nasıl vaz geçilmez değilseniz, başkaları da öyle..

Biri gitmiş.. Gider.. Gitsin.. Bilin ki, bir başkası, bir yerlerde sizi bekliyordur mutlak!..

Ben, beni bekleyenleri hep buldum!.. Çünkü bulacağımı biliyordum.

Bulacağıma inanıyordum..

Kendime inanıyordum çünkü.. Kendimi seviyordum..

Hemen çıkın ve etrafınıza dikkatle bakın.. Bugünden tezi yok!..

Yazan: Hıncal Uluç (Sabah Gazetesi)

(Hıncal Uluç'tan izin alınarak yayınlanmıştır)

TÜRKİYE'DE YAŞANMIŞ
İNSANA GÜÇ VEREN
"ORTAYA KARIŞIK"
AZMİN ZAFERİ
ÖYKÜLERİ

THE UNIVERSITY OF
MICHIGAN LIBRARY
SERIALS ACQUISITION
300 N ZEEB RD
ANN ARBOR MI 48106-1500

İNSAN İSTERSE, ÖLDÜ DİYE CENAZE TÖRENİ HAZIRLANAN BİR ÇOCUKKEN “POZİTİF ENGELSİZLERDEN” OLABİLİR!

Çocuk felci yüzünden iki bacağı elinden alınan, ilk cümlelerini 7 yaşına kurmaya başlayan, “topal” Seyfettin nereden nereye geldi, nasıl geldi? Asıl engellerin dışımızda değil içimizde olduğunu kanıtlayan Seyfettin Işık “kendini engellememe” hikâyesini İnsan İsterse’ye anlattı...

Yıl 1978. 9 Eylül günü, saat 22:00 sularında, Kayseri’nin Develi ilçesinin, eski adıyla Aygözme köyünde çatısı kerpiç, tek katlı iki odası olan bir evin giriş kapısının eşiğinde dünyaya gözlerini açtı Seyfettin.

O gelince güneş doğmuştu sanki o haneye. Annesi dört kız çocuğu dünyaya getirmiş, sonuncusu daha bir yaşını doldurmadan geri gitmişti. Bir sonraki olursa erkek olmalıydı. Öylede de olmuştu zaten.

Ama sanki yanlış yerde doğmuştu. İnsan biraz daha bekleyebilir, annesi eşikten içeri girdikten sonra dünyaya gelebi-

lirdi. Seyfettin o zaman da sabırsızdı ve hiç beklemedi, hemen gelmek istedi ve geldi.

O gelince coşku geldi, sevinç geldi, neşe geldi, Öyle bir bakıldı ki, bu ilgi o günün şartlarında harikuladeydi. Köyde sevinecek çocuklar onu kısıkanıyordu.

9 ay önce yüzünde çiçek açan çocuk solmaya yüz tutmuştu.

Yıl 1979. Erciyes Dağı'nın karları eriyip yerini çiçeklere bırakacağı bir dönemde, yazın geldiği çiçeklerin açtığı bu mevsimde, doğa bahara hazırlanırken bu eve sonbahar gelmişti. Seyfettin şiddetli bir ateşle, sebebini ve adını bilmedikleri bir hastalığa yakalanmıştı. 9 ay önce açan çiçek solmaya yüz tutmuştu.

Babası gidip fitil aldı önce. Pazartesi olunca doktora götürecekti, hafta sonu nereden bulacaklardı doktoru? İki gündür ateşini düşürmek için bildikleri bütün yolları deniyordu köylü. Ancak ateşi düşmediği gibi Seyfettin'in durumu gittikçe kötüleşiyordu. Belki Pazartesiye bile çıkmazdı.

Annesi babasını çarşıya gönderdi, "Git bir top bez al da ele güne karşı elimiz ayağımıza dolaşmasın," dedi. Artık ölü mü yaklaşmıştı. Bugün yarın ölüdü. Hatta geceleri ağzına kulak dayayıp nefes alıp almadığı yoklanıyor, tenine dokunuluyordu teni soğumaya başlamış mı diye...

Pazartesi olmuştu ama Seyfettin inat etmiş, ölmemişti.

Pazartesi olmuştu ama Seyfettin inat etmiş, ölmemişti. Doktora götürmek farzdı bu sefer. Ümitsizce Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi hastanesine götürüldü. Doktor, hastalığı-

nın "çocuk felci" olduğunu ancak geç kalındığını teşhis etti. O anda yapılacak tedavi yapıp taburcu edildi.

Evet, Seyfettin sakat kalacaktı artık. Anne baba "ölse kurtulurdu" diye düşünmeye korkuyordu ebeveyn içgüdüsüyle. Böyle düşündükleri için suçluluk duygusuna kapılıyorlardı.

1985 yılına kadar hiç yürüyememişti Seyfettin. Ablaları onu rüyasında yürürken görüyor, bunu heyecanla herkesle paylaşıyorlardı. Rüya bile olsa çok güzel bir şeydi onun yürümesi.

Babasıyla birlikte camiye gidiyor, ona öğretildiği gibi "Allahım bana ayak ver", "Allahım bana ayak ver" diye dua ediyordu. Bu sözler onun ilk sözcükleriydi.

"Allahım bana ayak ver!"

Evet, Seyfettin daha önce hiç konuşamamıştı. 7 yaşındaydı ve bu sözcükleri bir araya getirerek ilk defa cümle kuruyordu. Sesi bile yabancı geliyordu kendine. Sanki başka birisi konuşuyordu.

Bazen duasını yarım bırakır, bu sesin sahibini düşünürdü, tanımaya çalışırdı kendi kendini. Çünkü daha önce kendi sesiyle doyasıya ağlayamamıştı bile, ağlarken bile sessiz ağlamıştı.

1985 yılında Adana Numune Hastanesinde ameliyat oldu. 3 ay hastane hayatından sonra köye dönüşü muhteşemdi. Camları naylondan olan yeşil bir cip ile kayalıkların derelelerin taşlı yollarını aşındırarak köyüne vardı. Köyünde onu sabırsızlıkla bekliyorlardı. Çünkü o artık yürüyebilecekti. Seyfettin cipten inince iki uzun bacaklı yürüme cihazı ve iki uzun değneğiyle kardeşlerinin karşısında duruyordu.

Bir o anlam veremiyordu kardeşlerinin şaşkın bakışlarına.

Ona kalsa o normaldi zaten. Onlar gibi biriydi. Yürüyemediğinin bile farkında değildi. Tamam, onlar ayağa kalkıp yürüyerek gidiyordu gidecekleri yere, Seyfettin ise ya emekleyerek gidiyordu ya da kardeşlerinin sırtında gidiyordu. Önemli olan varmak değil miydi gideceğin yere!

Ablalarının sırtında ilkokulu bitirmişti.

O yüzden ameliyat acılarına, bu cihazların koltuk değneklerinin işkencesine ne gerek var, diye düşünüyordu. Ama ona söylenen "yapması gerekeni yapmalı" bunlara alışmalıydı. Kardeşi onun değneklerinden korkmuştu. Önce "bismillah" deyip sonra parmağının ucuyla dokunmuştu tahta koltuk değneklerine!

Bir yıl sonra Adana'ya taşındılar. O da okula kaydedildi. Her ne kadar cihazlarına ve değneklerine alışmak/katlanmak zorunda kalsa da, ablalarının sırtında ilkokulunu bitirmişti. Yine konuşması yok denecek kadar kötüydü.

Kimseyle konuşmıyor, sadece mırıldanıyor ve kimse onu anlamıyordu. Boş zamanlarında tek arkadaşı hayalleriydi. Bol bol hayal kurar, bahçelerinde çamurdan yaptığı oyuncaklarıyla tek başına oynardı.

İlkokulu bitirdikten sonra evde tek söz sahibi olan babası onun okula devam etmesini istemedi. Seyfettin o zaman bile, "Hayır baba ben okula gitmek istiyorum," diyemedi. Okulu-na devam etmeyi çok istiyordu. Geceleri ağlayarak uykuya dalıyordu.

Babasına söylemek istediklerini küçük kâğıtlara yazıp babasının görebileceği her yere astı.

İki büyük sorunu vardı. Okula gönderilmemesi ve okumak istediğini ifade edememesi. Boğazında bir yumruk! Ne çıkarabiliyordu ne de yutabiliyordu. Bu acı onu bitiriyordu.

Sonunda kendince bir çözüm buldu. Babasına bu konuda söylemek istediklerini küçük kâğıtlara yazıp babasının görebileceği her yere astı. Babasının yatak odasının kapısına, banyo kapısına, v.s.

Yazdıkları yerinden kaybolunca yeniden yazıp asıyordu, yılmadan usanmadan bunu yapıyordu. Yapıyordu ama babası bir türlü buna cevap vermiyordu. Yine yazıyordu, bir yandan notlar yazıp herkese bunu ilan ediyor, bir yandan da başka yollar düşünüyordu.

İstedığı sadece bir cevaptı. Olumsuz olsa bile rahatlayacaktı ama yine yazmaya devam edecekti. Maalesef! Bir cevap yoktu. Kendisini değersiz hissediyor, bu dünyada fazlalık olduğunu düşünüyor, insanlara yük olmaktan başka bir işe yaramadığına inanıyor, geceleri dualar ederek ağlıyor, gündüzleri öfke nöbetleri geçiriyordu.

Tek istediği okula gitmekti.

İyice hırçınlaşmıştı. Tek istediği okula gitmekti. Bir yılı böyle geçti. Bir sonraki yıl portakal, karpuz ve pamuk işçiliği yapan annesi ve ablaları masraflarını ortak karşılayıp okula kaydını yaptırdılar Seyfettin'in. Okula gidiyordu artık!

Orta ikinci sınıfa başarıyla geçen Seyfettin'e babası, "Artık ev yaptırıyoruz oğlum, annen evin masraflarını karşılayacak, ben de maaşımı olduğu gibi eve yatıracağım. Sen artık

büyüdün, kendi işini kendin hallet, masraflarını kendin karşıla, ne yapacağına kendin karar ver," dedi.

Önünde iki yol vardı, ya hayallerine yürüyecekti ya da hayata küsecekti.

Önünde iki seçenek vardı. Ya okulunu bırakıp annesinin yamadığı lastikli pantolonu delinince, "Anne şurayı da yama", "Anne tıraş olmam gerek, babamdan para iste, Permatik alacağım" diyecekti ya da hayal dünyasında iyice netleştirdiği, hayattaki her şeye sahip olan, sevilen, saygı duyulan, "topal olmayan Seyfettin" olup bir fark yaratacakti.

Artık kendisiyle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. Artık balık sudan çıkmalıydı. Çıktı sudan ve tabii ki ikinci şıkkı seçip, ne pahasına olursa olsun hayallerinin peşinden tutkuyla gitmeye karar verdi ama bu hayallerini gerçekleştirmek için hiçbir şeye sahip değildi. Hatta diğer insanlardan, herkesten çok çok eksik yönleri, zaafı vardı. Tek bir şeye sahipti: Hayalleri...

Okulunu bırakamazdı, devam edecekti. Devam etmesi için iş bulması gerekiyordu. Daha önce hiçbir işte, hiçbir yerde çalışmamıştı. Bunu da bırakın, hiçbir yeri bilmiyordu, çarşıya bile gitmemişti. Nasıl iş bulacağına dair hiçbir fikri yoktu, nasıl iş isteneceğini de bilmiyordu.

"İş istiyorum" kelimesini nasıl ifade edecekti tanımadığı insanlara, bunu diyemezdi, korkunç bir şeydi bunu demek zorunda olmak ama demeliydi, en azından bunu başarmalıydı.

**Kabuğunu kırmaya, gidip herkese,
"İş istiyorum çalışmam, gerek, okula devam etmek
için çalışmalıyım," demeye karar verdi.**

Hiçbir işte çalışmayan, dünyada hangi mesleklerin olduğunu bilmeyen, 16 yaşında birine kim hangi işi verirdi ki? Daha konuşmayı bile beceremiyordu. Cesareti yoktu, korkuyordu her şeyden. Ne yapabilirdi? Nasıl yapabilirdi?

Gidip herkese, "İş istiyorum, çalışmam gerek, okula devam etmek için çalışmalıyım," demeye karar verdi. Ya ben bunları söylerken şaşırırsam ya da söylediğimi zanneder sadece mırıldanırsam, beni anlamazlarsa diye içindeki olumsuzlukları yenmeye çalışırken "Ne olursa olsun çıkıp bunu yapmalıyım," dedi ve çıktı dışarı.

Bindi bir dolmuşa, gözüne bir caddeyi kestirdi. Bir başından başlayıp diğer başından devam edip, her yere girdi. "İş istiyorum," dedi, "çalışmak istiyorum," dedi. İş aradı.

Kimisi hiç dinlemeden, "Patron yok!" dedi. Kimisi, "Allah versin!" dedi. Önce buna anlam veremedi. Sonradan anladı ki insanlar kendisini "dilenci" zannediyorlardı. "Olsun," dedi içinden. "Ben öyle olmadığuma göre onlar yanılıyorlar." Devam etti iş aramaya...

Bir radyocu, "Tamam, bize reklam bul, bulduğun reklamın yüzde yirmisi senin," dedi. Seyfettin, "Peki ne diyeceğim reklam bulmak için?" diye sordu. Radyocu, "Ben radyo SES'ten geliyorum. Radyomuz bir kampanya başlattı. Bu kampanyada kelimesi bu kadar diyeceksin," dedi.

Seyfettin bunu ezberleyince bir başka caddede işe başladı. İki günde tek bir reklam bile alamadı. Sorulan soruları cevaplayamadığı zaman radyonun numarasını veriyordu.

Adana'nın 40 derece sıcaklığında akşama kadar koltuk değnekleriyle yürüyordu.

İki gün sonra başka bir iş aramaya başladı. Çok yoruluyordu. Yaz ayıydı. Adana'nın 40 derece sıcaklığında akşama kadar koltuk değnekleriyle yürüyor, koltuk altları yara oluyordu.

Bir gün bir başka radyonun sahibi olan kadın, "Sana iş veremem ama radyomda senin için iş ilanı vererek sana yardımcı olabilirim," dedi. Bir hafta iş ilanını yayınladı. Bir gün telefon çaldı. Saat kordonu yapan bir atölyenin sahibi aradı ve onu işe almak için davet etti.

Gitti ama orada çalışmak için de okulunu bırakması gerekiyordu. Çünkü gündüzleri açık olan bir yerdi ve yarım gün çalışmanın ücreti ise eğitim masraflarını karşılamıyordu. Seyfettin yine iş aramaya devam etti.

Bir ay içinde derneğin en çok gazete satan elemanı olmuştu.

Yine tesadüf sonucu Sakatlar Derneğini buldu. Oradan da yapabileceği bir iş olup olmadığının cevabını istedi. Eline bir deste gazete tutuşturdular. "Çalışmak istiyorsan bu gazetele-ri satacaksın," dediler. O yine ne diyeceğini, nerelere gideceğini sordu ve çalışmaya başladı. O gün 35 tane gazete sattı.

Okulların açılma zamanı yaklaşmıştı. Her gün daha çok satmaya çalışıyor, bunun için izlediği yolların hepsini deneme yanılma yoluyla keşfediyordu. Bir ay içinde derneğin en çok gazete satan elemanı olmuştu.

Okullar açıldı. Artık Seyfettin daha çok sevilip sayılıyordu. Bütün okul ihtiyaçlarını kendi aldı, hatta kendine bir kasetçalar bile aldı. Evdeki itibarı arttı. Öğleden önce okuluna gidiyor, öğleden sonra gazete satıyordu. Hava kararıp iş yerleri kapanuncaya kadar çalışıyordu.

Eve gelirken de taşıyabileceği kadar meyve, çerez ve tatlı gibi kendisinin ve kardeşlerinin sadece misafirler getirdiği için yiyebildikleri şeylerden alıp getiriyordu. Artık Seyfettin "total" değildi ve öyle görülüyordu. Bu, onun için büyük bir şeydi. Hatta büyük de değil, muhteşem bir şeydi bu.

En büyük eksikliği her zaman olduğu gibi konuşamamaktı.

Derneğin çıkardığı gazete kapandı ve dernek üyeleri tarafından tiyatrosu grubu kuruldu. Seyfettin bu grubun en iyi elemanıydı. Ama tiyatro zaman zaman turneye çıkıyordu. Okulu nedeniyle turnede çalışamayan Seyfettin okul harçlığı bittiği zaman, rapor alıp okulundan izinli sayılıp, il dışına gidiyor, yine çalışıyordu.

İş konusunda ne kadar tecrübe edinirse o kadar çok farkında oluyordu eksikliklerinin. En büyük eksikliği her zaman olduğu gibi konuşamamaktı. Çalışırken de kendince en iyi şablonu ezberleyip, o şekilde başarı sağlıyordu ama onun dışında sosyal iletişimi inanılmaz derecede kötüydü.

Tek hayali oturup bir insanla sohbet edebilmektir. Bunu beceremiyordu. Konuşurken cümleyi beyninden kuruyor ama kelimeleri ifade ederek söyleyemiyordu. Bazen buna teşebbüs ediyor ama ifade edeceği kelimeleri cümlede yerlerine yerleştiremiyor.

Bu konuda çok acı çekiyordu. Bunun hayalini kuruyordu hep. Aşık oluyor ama asla bunu söyleyemiyordu. Söylese bile daha sözünü bitirmeden karşıdaki kişi konuşmasından sıkılıyordu, ne söyleyeceğini tahmin edip cevabını veriyordu.

Kızlar onu kardeş gibi seviyordu! Bunun sakat olmasından kaynaklandığını düşünüyor ve acı duyuyordu.

Nedense yüreği sakat değildi, hep sakat olmayan kızlara âşık oluyordu!

Bir kere daha kendisiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Konuşamamasının yanı sıra, bir de sakat olmanın dezavantajını fark etmişti. Belki ileride kendini geliştirip kendini ifade edebilirdi ama ömür boyu sakat kalacaktı, bunu değiştiremezdi.

Ama nedense yüreği sakat değildi, hep sakat olmayan kızlara âşık oluyordu! Yolda ya da dernekte sakat kızlarla karşılaştığı zaman onlara bakamıyordu, aynaya baktığında kendine bakamadığı gibi.

Rüyalarını vesikalık görmeye zorladı kendini!

Rüyasında bile kendisi sakat değildi, hayalindeki kızla sahillerde gezerken koltuk değneği kullanmıyordu. Bunu aşmak için önce hayallerini ve rüyalarını vesikalık görmeye zorladı kendini ve artık öyle oldu. O kızın hep belden yukarısını hayal etti ve kendisi de öyle oldu. Problem geçici olarak çözülmüştü. Şimdilik böyle mutluydu.

Konuşamama konusunda kimden öğüt dinlese kitap okuması öneriliyordu. Seyfettin bunu iyice abarttı ve aldığı kitapları sesli sesli, her harfin hakkını vererek, radyoda spikermiş gibi, kürsüde hatipmiş gibi okumaya başladı.

Lise birinci sınıfta okulda iki cep telefonu vardı; biri okul müdüründe, diğeri Seyfettin adlı "topal" öğrencide!

Bir yılda 40 kitap okudu bu şekilde. Bir gün bu hayalini gerçekleştireceğine inanıyordu, en azından şimdi kendini

öyle hissediyordu. Buydu önemli olan. Bağmlı oldu kitaplara.

Artık hem çalışıyor, hem okuluna devan ediyor, hem de kendini geliştirme yolunda emek ve çaba sarf ediyordu. Lise birinci sınıfta okulda iki cep telefonu vardı; biri okul müdüründe, diğeri Seyfettin adlı lise birinci sınıfa okuyan "topal" öğrencide!

Lise son sınıfta ise ilk arabasını aldı. Engelli tertibatı olmayan bir arabayı, debriyajına kaynak yaptırarak, tek ayağı ile kullanmaya başladı. Kısa süre sonra H sınıfı ehliyet alarak yasal sürücü oldu.

Seri şekilde sürülerek gelip, düzgün bir şekilde park eden bir aracın içinden koltuk değnekli bir sakatın indiğini gören insanların şaşkınlığını mutlulukla seyretti.

O zamanlar hızlı şekilde gelip kısa sürede, düzgün şekilde park eden aracın içinden, iki değnekli bir sakat inince insanların gözlerindeki o şaşkınlığı göz ucuyla izlemek onu daha çok başarı için motive etti. Bir de aracının yanından ayrılırken şaşkın şaşkın bakan insanların işenmeden kalkıp arabanın içine bakıp, "Bu nasıl kullanıyor bu arabayı?" diye akıllarındaki soruya cevap aramalarını mutlulukla gülerek seyretti.

22 yaşında penisilin iğnesinden aksayarak yürüyen harika bir kızla evlenmek istedi. Aileleri karşı çıktı. Kızın annesi, "Kızım zaten engelli, başka bir engelliye verirsem nasıl bakar kızıma?" diye düşündü.

Sevdiği kızı kaçıracak evlendi!

Seyfettin'in ailesi laftan sözden anlamayan oğullarına söz geçiremeyip, "Alsa olsa bu kız alır bizim oğlanı, n'apalım elbet o da biriyle evlenecek, her işlerine koşarız, çocukları olursa biz bakarız," deyip gayri ihtiyari kabul etmek zorunda kaldılar.

Ailelerin bu düşünce ve yaklaşımlarından dolayı Seyfettin sevdiği kızı kaçırp hiç kimsenin iğne ucu kadar desteğine gereksinim duymadan yuvasını kurdu. Şimdi dört yaşında harika bir kızları var. Anne-baba sakat olunca usanmadan yılmadan şu soruya cevap verdiler:

-Çocukta bir şey var mı?

-Hayır yok, o sakat diil. :)

Pozitif Engelsizler Tiyatrosunu kurdu!

Seyfettin 2001 yılında İstanbul'da Peksem (Pozitif Engelsizler Kültür Sanat ve Eğitim Merkezi) adında kendi tiyatro grubunu kurdu. Eşiyle birlikte geçmişteki deneyimlerini birleştirerek "İş İlanı" adlı komedi tiyatro oyununu yazdılar.

Bu oyunu 6 kişilik bir kadroyla sahneye koyarak Türkiye'nin 45 il merkezinde ve K.K.T.C'de izleyicinin beğenisine sunarak büyük alkış aldılar. Hem geçimlerini bundan sağlıyorlar hem de topluma vermek istedikleri pozitif mesajları bu şekilde ifade ediyorlar.

O artık başarılı bir profesyonel konuşmacı!

Seyfettin konuşamama sorununu çoktan çözdü. Ne de olsa kendi grubunun yönetim kurulu başkanı. Ayda en az 4-5 defa kalabalık önünde konuşma yapıyor. Oyunlarında yüzlerce kişiye oyuncularını takdim ediyor. Konuştuğu zaman

konuşmasının içeriği bir yana, topluluk önündeki rahatlığı ve güzel konuştuğu için takdir topluyor. Bu konuda almış olduğu teşekkür belgesi bile var. O belgeyi gözü gibi koruyor ve, "10 yıl önce hayal edemediğim yerdeyim," diyor. Eşi de grubun sanat yönetmeni.

İNSAN İSTERSE, YA BİR YOL BULUR YA DA BİR YOL AÇAR!

Başarının senaryosunu yazan genç bir adamın hikâyesidir.

O sadece "iyi bir senarist olmak" istiyordu. Hayallerine ulaşması sandığı kadar kolay olmayacaktı. Turist rehberliği yapan, iletişim bilimleri mezunu olmayan bir insanın çok başarılı bir senarist olabileceğine kim inanabilirdi ki?

19 yaşına kadar babasının Aygaz bayisinde çalışmış bu genç adam, acaba hayallerine nasıl ulaşabilirdi? Hiçbir yapımca ona iş vermiyordu. Haksız da görünmüyorlardı; iletişim fakültesinden mezun değildi, ailesinde tanınmış bir yazar yoktu ve daha önce bu işi hiç yapmamıştı, tamamen "tecrübesiz" biriydi.

Genç adam, "Herkes tecrübeli senarist arıyor, benim gibi yenilere bir fırsat verilmezse, nasıl tecrübeli olabiliriz ki!" diye içten içe kızılıyordu. Bir yandan hayallerinin peşinde koşmak için hırslanıyor, bir yandan da evli barklı olmanın verdiği sınırlayıcı sorumluluk duygusuyla, "Acaba turist reh-

berliğini bırakmakla hata mı ederim?" diye sorguluyordu. Sonunda yüreğinin götürdüğü yere gitmeyi seçip, hayallerinin peşine düştü.

Senarist olamayınca yapımcı oldu!

Bir gün, her zamanki gibi önünde yığılmış engelleri aşmanın bir yolunu buldu. Cesurca bir atılım planıydı bu. "Madem yapımcılar bana iş vermiyor ben de kendim yapımcı olurum ve kendime iş veririm," diye düşündü. Bir tür kötü mal sahibi insanı mülk sahibi yapar durumu söz konusuydu. Yapımcılar onu senarist olarak kabul etmediği için yapımcılığa başlıyordu.

Acaba başarabilecek miydi? Yola ilk çıktığında yapımcı değil senarist olmak istiyordu, asıl amacına ulaşmak için ray değiştirmekle iyi mi yoksa kötü mü yapıyordu? Bunu zaman gösterecekti. Ne de olsa, hayati kararlar onu aldığımız anda değil de, o kararı aldıktan sonra yaptıklarımızla iyi ya da kötüye dönüşüyordu...

Genç adam yapımcılığa başladı ama yapımcı olmak da çözüm olmamıştı. Şimdi de yapacağı dizileri yayınlayacak kanallar ona yapımcı muamelesi yapmıyordu! Hiçbir kanal onun projelerine para ödemiyordu. Ama o bu işi kafaya koymuştu, vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu. Ya bir yol bulacaktı, ya da yeni bir yol açacaktı!

Su gibi, eğimli bulduğu yerden amacına aktı.

Ne yapıp edip projelerini gerçekleştirecekti. Çünkü senarist olmanın senaryosunu kafasında yazmıştı bir kere. Su gibi, eğimli bulduğu yerden amacına akacaktı. Hedeflerine giderken esnek ve kararlıydı.

Senaristliği kabul görmediği için yapımcı olmuştı. Yapımcı olarak da istediği sonuçlara ulaşması kolay olmayınca, alışılmışın dışında bir yol bulmaya karar verdi.

Madem kanallar para vermiyordu o da para almadan dizi yapacaktı! Bu fikir doğrultusunda hemen bir model kurdu. Türkiye'deki ilk barter modeliyle (reklam karşılığı) dizi yaptı.

Bu model nasıl mı çalışıyordu? Yapımcı olarak bir reklamcı ile ortak oldu. Reklamcı ile beraber bir dizi yapacaklar, kanala yayınlanabilir halde kaseti teslim edecekler, buna karşın TV kanalı reklamcıya bir miktar ücretsiz reklam alanı verecek, bu reklam alanında yayınlanan reklamlardan elde edilen gelire dizinin parası "belki" çıkabilecekti.

Onlara reddedemeyeceği bir teklif yapmıştı.

Bu modelde kanalın (TRT) cebinden hiç para çıkmıyor, kanal hiçbir riske girmiyor, üstelik dizi içine alınan reklamlardan bir de para kazanıyordu. Baba filmindeki ünlü replikte olduğu gibi "onlara reddedemeyeceği bir teklif" yapmıştı.

Biraz dolambaçlı da olsa ilk projesini satmayı başarmıştı ama bütçesi çok düşüktü. O parayla dizi çekmek mucize gibi bir şeydi. İyi oyuncularla, işinin ehli insanlarla ve profesyonel stüdyolarda, profesyonel standartlarda çalışma imkanı yoktu. Etrafında ona yardımcı olacak çok fazla insan da yoktu ama ok yaydan çıkmıştı. Ne yapıp edip diziyi çekecekti.

Önce İstanbul'un Hisarüstü semtinde bir nalburun depo olarak kullandığı 200 metrekarelik bir mekânı kiraladı. Bir salon, bir mutfak ve bir yatak odasından oluşan dizi dekoru inşa edildiğinde, mekânda oyuncuların giyinip soyunacağı ve yemek yiyebileceği yer kalmamıştı. Aynı yerde soyundular, giyindiler ve aynı yerde yemeklerini yediler.

İmkânsızlıklardan evinin kapıcısını önce set amiri sonra da oyuncu yaptı.

Adı sanı bilinmediği ve yeterli bütçesi olmadığı için cast (oyuncu seçimi) konusunda da idareli hareket etmek zorundaydı. Tabii bu durum çevresindeki insanların "artist" olması için iyi fırsatlar sunuyordu. Mesela evinin kapıcısını önce set amiri sonra da oyuncu yaptı. Kapıcı gelirken amcasının oğlunu da getirmişti. O da ekibe dahil oldu. Ekibin büyük bir çoğunluğu daha önce hiç kamera görmemişti.

Memleketinde minibüsçülük yapan bir akrabasını prodüksiyon amiri yaptı. Prodüksiyon amiri set bittiğinde direksiyona geçiyor ve ekibi evlerine bırakıyordu. Çekim sırasında da kamera karşısına geçip önemli rollerden birini oynuyordu.

Dizinin müziklerini, sanat yönetmenliğini ve prodüksiyon sorumluluğunu eşi yapıyordu. Aynı zamanda sürekli figürasyondur!

Erkek oyuncular onun, kadın oyuncular eşinin kıyafetlerini giyip geçtiler kamera karşısına.

Dizi değil dert çekiyorlardı aslında. Dizinin her aşaması bir dertti. Ve bu dertlerin ortasında senaryo yazıyordu. Hiçbir firma bu küçük diziye sponsor olmak istemiyordu. Gazeteler onlardan bahsetmiyordu. Bu dizi kimsenin umurunda değildi.

Ama onlar pes etmedi. Evden mobilya taşıdılar. Erkek oyuncular onun, kadın oyuncular eşinin kıyafetlerini giyip geçtiler kamera karşısına. Kendi evlerindeki masa örtüleri, yatak örtüleri, vazolar, çatak kaşık hepsi ekrandaydı artık!

Başrol oyuncusunun üzerinde onun pijamaları vardı! Yıllardır takmadığı kravatları, giymediği kazakları bu küçük di-

zinin kostüm portföyünü oluşturuyordu. Yatak odası takımını kayınvalidesi gönderdi. Tabloları komşudan aldılar. Eş dost herkes bir şeyler verdi.

Hiç kimse hissetmedi onların bu diziyi yokluklar içinde çektiklerini. İzleyici seyrederken sadece güüyordu. Oysa kamera arkasında hayatta ait olduğu yeri bulmak için trajikomik şartlarda çalışan bir adam vardı.

İlk dört bölümde bazı ürünlerin markası görüldü diye geri gönderdi kasetleri TRT

Fedakarlık başarı için gerekliydi ama yeterli değildi. Ak-silikler ve saçmalıklar bu durumda da peşini bırakmıyordu. İlk dört bölümde bazı ürünlerin markası görüldü diye geri gönderdi kasetleri TRT. O kısımları yeniden çekmek zorundaydılar. O yoklukta tekrar çektiler birçok sahneyi.

İlk bölüm yayınlandığında ilk yüze giremedi bu "yokluklar dizisi". Kimse fark etmedi bile. TV otoriteleri "dördüncü bölümde kalkar bu dizi" dediler. O hiç pes etmedi.

Sonuç hiç de tahmin edildiği gibi değildi. Toplam 650 bölüm çekildi o küçük dizi. İki kanala transfer oldu zaman içinde. Fanları oldu, çok sevildi. Birçok star kazandırdı Türk ekranlarına.

Herhalde merak ediyorsunuzdur; kim bu senarist? Hangi dizi bu?

Dizinin adı "Ayrılacak da Beraberiz"di. Senarist olmak isterken yapımcı ve senarist olan o kişi ise Birol Güven'di.

Birol Güven daha sonra Çocuklar Duymasın, Kadın İsterse gibi Türk televizyonlarında efsanevi başarılar kazanan yapımlara imzasını atsa da onun için Ayrılacak da Beraberiz'in yeri hep ayrı oldu.

Yaptığı en büyük iş olmasa da, yaptığı en düşük bütçeli iş olsa da, Birol Güven her sorulduğunda aynı şeyleri söyledi:

– Ben her şeyimi Ayrılısak da Beraberiz'e borçluyum. Tüm kapıları o açtı bana.

İNSAN İSTERSE, GÖZÜ KAPANDIĞINDA DAHA İLERİLERİ GÖRMeye BAŞLAYABİLİR!

Gözlerimiz Görmüyor. Hepsi Bu!

Mustafa doğduğu gün çoğu bebekten farklıydı. Belki de birçok anne-babanın istemeyeceği bir bebektir. Mustafa'nın gözleri görmüyordu. Ancak anne ve babası için Mustafa dünyanın en tatlı çocuğuydu.

Mustafa için dış dünya sadece seslerden ibaretti. Duydukları ve kendisine anlatılanlardan oluşan, kafasının içindeki bir dünyada yaşıyordu. Dış dünya ise onun için bilinmeyen ancak tahmin edilen bir yerdi.

Mustafa'yı üzen gözlerinin görmemesi değildi. Etrafındaki insanların içlerinden Mustafa'ya karşı hissettiği acıma duygusuydu. Çevredeki insanlar onun geleceğini beyinlerinde şimdiden çizmişti zaten. Mustafa onlara göre ilköğretimi zar zor bitirecek, liseye ise hiç gidemeyecekti. Evin bir odasına mahkûm, kendine özgüveni olmayan, çaresiz, tek başına, acınacak bir kişi olacaktı.

Mustafa okul çağına gelmişti. Görme engeli olduğu için ailesi onu görme engelli öğrencilerin eğitim gördüğü bir ilköğretim okuluna yazdırdı. Lise eğitimi için ise görme engellilere eğitim veren bir lise olmadığı için normal öğrencilerin eğitim gördüğü İzmir Bornova lisesine kaydı yapıldı. Lise eğitimi birçok öğrenci gibi onun için de büyük sınavın, ÖSS'nin hatırlandığı bir dönemdi.

Arkadaşları interaktif CD'ler ile üniversite sınavına hazırlanıyorken, o sınava çalışacak bir kitap dahi bulamıyordu.

Arkadaşları geleceklerini garantiye alabilmek için çalışmalara başlamıştı. O ise nasıl çalışacağını dahi bilmiyordu. Arkadaşları bir bir dersanelere kayıt oluyordu.

Arkadaşları istedikleri kitapçıdan istedikleri ÖSS hazırlık kitabını alabiliyorken o sınava çalışacak bir kitap dahi bulamıyordu. Arkadaşları otobüste, dolmuşta sınav sorularını çözebiliyorken o otobüse dahi binmek için çok uğraşıyordu.

Arkadaşları internet sitelerinde ders çalışırken, interaktif CD'ler ile sınava hazırlanırken o hayatı boyunca bir internet sitesini görmemişti. Arkadaşları matematik konularına çalışırken, dersanelerde veya evlerinde özel öğretmenlerden ders alırken, o kendisine Matematik dersi anlatacak öğretmen bile bulamıyordu. Nasıl bu insanlarla yarışacak, sınavda nasıl kazanacaktı?

ÖSS'yi kazanan özürlü öğrenci sayısı sadece %1'di.

ÖSS sınavı istatistik sonuçları da pek moral verici değildi. Sınav sonuçları da sınava hazırlık aşaması kadar moral bo-

zucuydu. Sınava 1 milyon 500 bin kişi katılmaktaydı ve ÖSS'yi kazanan özürlü öğrenci sayısı sadece %1'di. Bu özür-lüler içerisinde görme engellilerin oranı çok daha azdı.

Mustafa hiçbir zaman hayatta her şeyin bittiğini düşün-medi, içinde büyük bir mücadele gücü vardı. Çok duygusal biriydi ancak arabesk bir buhrana, düşünceye kapılmadı. Ço-ğu insana göre başarısızlık olarak adlandırılacak durumlarda asla vazgeçmedi. O anki hayal kırıklıklarını yaşamaya, bu hayal kırıklıklarının tadını çıkarmaya çalıştı.

Adeta "Yiğit düştüğü yerden kalkar" sözünde olduğu gi-bi kaldığı yerden azimkârane bir tavırla kalktı. Olumsuzluk-ların üstesinden gelmek için sürekli çözüm yolları bulmaya çalıştı. Çaresizliğe teslim olmayacak "çaresizsen, çare sensin" ilkesine uygun hareket edecekti. İnsan isterse, neyi yapamaz-dı ki? Azmin elinden ne kurtulabilirdi? Mustafa engellerinin kendisini engellemesine izin vermemeyi seçti.

Mustafa'nın babası tam 50 bin soruyu mp3 çalar ile kaydederek bilgisayara aktardı.

ÖSS hazırlık aşamasında onun için en büyük sorun görme özür-lülere göre hazırlanmış materyalin olmamasıydı. Bu so-runu bir şekilde çözmeliydi. Ama nasıl?

Mustafa'nın babası Hüseyin Başyiğit 20 test kitabı içeri-sinde yer alan tam 50 bin soruyu mp3 çalar ile kaydederek bilgisayar ortamına aktardı. Mustafa bu soruları dinlemeye, sınava bu şekilde hazırlanmaya başladı. Her gün düzenli ola-rak 3-4 saat çalışıyordu. Başka şekilde hazırlanma şansı da yoktu zaten.

Sınav günü gelmişti. Oldukça heyecanlıydı. Birçok rakibi çözeceği soruları görebiliyorken o göremiyordu. Gözleri bağ-lı bir boksör gibi, karanlıkta boks yapıyordu. Sınavda görev-li olan bir kişi ona soruları okuyor, onun verdiği cevabı baş-

ka bir görevli cevap kâğıdına işaretliyordu. Ancak matematik, coğrafya gibi soruları çözemiyordu. Çünkü bu derslerdeki şekilleri göremiyordu. Bu nedenle şekli olmayan düz anlatımlı soruların hiçbirini kaçırmamalıydı. Boş soru bırakmaya bile hakkı yoktu.

Doğduğunda gözleri görmediği için hayata 1-0 mağlup başlamıştı. Okul hayatında birçok arkadaşından farklı olarak, ders kitaplarını hiç "göremediği" için durum 2-0 olmuştu. ÖSS'ye hazırlanırken materyali, kitabı olmadığı için skor 3-0 olmuştu bile.

ÖSS sınavında soruları göremiyordu, özellikle şekilli sorular çok zordu, skor 4-0. Bu kadar yenik durumdaki biri skor tabelasını nasıl tersine çevirebilirdi ki?

Hayata bu kadar yenik başlamış biri, skor tabelasını nasıl tersine çevirebilirdi?

İnsan isterse, çok şeyi değiştirebilirdi. Aşılamaz engelleri aşar, dış gözü kapandığında iç gözünü dört açar, böylece daha uzağı görebilirdi. Mustafa da öyle yaptı.

Hayattan yediği onca gole karşın, maçın sonunda skor tabelasında kazanan oydu.

27 bin 864 öğrencinin çeşitli bahanelerle sıfır çektiği, tek bir net dahi yapmadığı bir sınavda, 1 milyon 500 bin kişiden daha fazla kişinin girdiği bir sınavda, Özel okullarda, fen liselerinde, Anadolu liselerinde eğitim görmüş onbinlerce rakibin olduğu bir sınavda, Mustafa Başyığıt, Türkiye 2 bin 78'incisi olmuştu.

Maç sırasında mağlup duruma düşse de öne geçmeyi başarmıştı. Sadece kazanmakla da kalmamış önce çevresindekilere, sonra da bu kitap aracılığıyla sizlere ilham veren bir başarı öyküsünün de kahramanı olmuştu.

Hayatta ya tozu dumana katarsın, ya da tozu dumana yutarsın!

Mustafa Başyığıt başarısının sırrını, engellere bakış açısını, azmini, asla vazgeçmemesini, birçok genç ders olabilecek şu cümleler ile anlatıyor:

"Bulduğum yerde ön sıralarda olmayı severim. Örnek aldığım bir söz vardır: Ya tozu dumana katacaksın, ya da tozu dumana yutacaksın. Bu söz beni çok etkilemişti ilk duyduğumda. Neler yapabileceğimizi her geçen gün biraz daha iyi bir şekilde gösteriyoruz bu topluma. İnsanlar bilmeli ki bizim onlardan tek bir farkımız var: o da gözlerimizin görmüyor olması; hepsi bu!"

Mustafa Başyığıt'ın bu felsefesi bana Münin Sekman'ın *Her Şey Seninle Başlar* adlı kitabının arka kapak yazısını anımsattı.

*Çaresizlik öğrenilmiştir.
Başarılı olmak da öğrenilebilir.
Sende sandığından fazlası var!
Gelebileceğin en iyi yerde değilsin.
Yeni bir hayat için gereken, yeni bir akıldır.
Doğru şeyi yapmak için yanlış zaman yoktur.
Rüzgârı suçlamayı bırak, yelkenleri kullanmayı öğren!
Seyirci koltuğundan sıkıldıysan, sahneye çık.
Zirvede her zaman bir kişiye daha yer var.
Her şey seninle başlar!
Başkaları yapabildiyse, sen de yaparsın.
Hayatta ya tozu dumana katarsın,
Ya da tozu dumana yutarsın.
Seçim senin!*

Yazan: Ahmet Yıldız
(PDR uzmanı ve "Güçlü Hafıza" adlı kitabın yazarı.)

İNSAN İSTERSE, MÜŞTERİ TEMSİLCİLİĞİNDEN “MARKA” BİR MÜZİSYENE DÖNÜŞEBİLİR.

“Sen Neye Hazırsan, O Da Sana Hazırdır!”

Mark Victor Hansen

Muda mağazalarında tezgahtarlık yapıyordu ama en büyük hayali müzisyen olmaktı. Starlık düşleri olan bir müşteri temsilcisiydi. Yaşamak istediği hayat ile yaşadığı hayat arasındaki farktan doğan baskıyı her gün hissediyordu. Bir şeyler yapmalıydı? Hedefi netti ama önündeki engeller de yüksekti.

Konservatuar mezunu değildi. Herhangi bir müzik aleti çalmayı bilmiyordu. Evliydi ve bir çocuğu vardı. Aylarca Sezen Aksu'ya ulaşmayı denemiş ama ciddiye alınmamış, telefonlarına dönen olmamıştı. Sezen'e ulaşmasını sağlayacak bir tanıdığı da yoktu.

Bir yol bulmalıydı. İnsan isterse, çok şey yapabilirdi. Peki ne yapmalıydı? Aklında tutkuyla istediği bir hedefi, önünde yüksek engelleri olan ve arkadaşlarının alkışladığı sesinden başka bir şeyi olmayan biri ne yapabilirdi?

"Evlidim, bir tane çocuğum vardı, bir mağazada çalışıyordum, işimi de seviyordum ama, 'Ben bu değilim. Benim müzik yapmam gerekiyor, şarkı söylemeliyim,' diyordum. Sosyalleşmemi, kendimi ilerletmemi, insanlarla bire bir diyalog kurabilmemi sağladı tezgahçılık. Bir de tabii moda zevkimi ilerlettim. Ve sonra Mudo'dan, Ali Alta Moda'ya geçtim. Çünkü ben hedefleri olan, planlı bir tipim. Ali Alta'ya geçsem daha çok ünlüyle karşılaşabilirim diye düşündüm. Yeni açılmıştı, havalı bir mağazaydı, ünlülerin uğrama ihtimali oldukça yüksekti.'

"6 aydır sürekli arayıp, 'Hande ben, vokal için arıyorum' diye not bıraktığım ama asla ulaşamadığım kadına, belki ulaşabilirim diye geçirdim aklımdan. Hani aracı olurlar filan. Planım buydu. Uygulamaya geçtim. Ben şuna inanırım, bir şeyi gerçekten çok istersen, o isteğini evrene atarsın ve o sana geri döner, yani gerçekleşir. Bir şeyi gerçekten çok istersen Coelho'nun Simyacı'sındaki gibi bütün evren yardım eder. Bana da etti. Bir gün dükkâna Hülya Avşar geldi."

Ve bir gün yıldızın parladığı an gelir!

"Sen neye hazırsan, o da sana hazırdır" der Mark Victor Hansen, Yener'in kafasında hazır olduğu şey, bir gün karşısına çıkar. Rusların "Şans hazırlıklı olarak bir fırsatla karşılaşmaktır" atasözünü doğrulayacak bir sahne yaşanır.

"Benim hayalim Sezen Aksu'ya vokalist olmaktı. 6 ay boyunca aradım durdum, nafile ulaşamıyorum. Mağazadaki kızlar da bana acıyor, sesimi de beğeniyorlar, ne kadar kıvrandığımı da görüyorlar. Hülya Avşar dükkâna gelince, "Bizim Hande de çok güzel şarkı söyler," demişler. Beni çağırdı. 21 yaşındayım. Yalnızlık Senfonisi'ni söylemeye başladım. O günlerde pek meşhur. Dinledi beni ve, "Tamam, ben

seni arayacağım,” dedi. Gerçekten de ertesi gün sabah 9’da aradı, “İşin tamam, ara Sezen’i,” dedi, “Sana randevu verecek...”

Hülya Avşar hayatımı değiştiren kadın. O pek kabul etmez, “Ben ne yaptım canım, sadece randevu aldım,” der ama onun hakkını ödeyemem, gerçekten. Ve hiç unutmuyorum, 4’te gittim Sezen Aksu’ya. Nasıl heyecanlıyım. Orada da şarkı söyledim tabii. Daha doğrusu söyleyemedim, sözlerini unuttum. Ama aramızda güzel bir elektrik oluştu, beni arayacağını söyledi. 10 gün sonra da aradı. Ve ben mağazayı bıraktım. Ama kimseyle kötü ayrılmadım. Patronum bile, “Yolun açık olsun,” dedi, herkes hayallerimin peşinden gitmemi destekliyordu. Birden bire Sezen Aksu’nun vokalisti olmuştum.

İyi bir evliliğim vardı. Eşim bir şey demiyordu. Beni izliyordu sadece. İki sene boyunca Sezen Aksu’nun hem asistanlığını yaptım hem de vokalisti oldum.

“Tabii şöyle bir şey de var, ben 6 aydır onu hemen her gün arıyordum zaten: “Hande, vokal için.” O notlar meğer her gün ona gidermiş. Ama tanımadığı için, çeşitli taleplerle arayan herhangi biri olarak değerlendirmiş. Ama üstüne bir de Hülya Avşar, “Ya böyle bir kız var,” deyince galiba ne kadar istediğimi anladı. Ve benden kurtulmak istedi, şans verdi.

Ya başarı onu baştan çıkarırsa?

Hande Yener artık Sezen Aksu’nun vokalisti olmuştu. Olmak istediği yerdeydi. Peki bu yeni düzeyde “tutunabilecek” miydi? Hedeflerini ve önceliklerini koruyarak ilerleyebilecek miydi? Yeni yerinde nasıl davranmalıydı? Başarının gerektirdiği şekle girmekte ustalaşan Yener, bunun da formülünü bulur.

"Aklı başında davrandım. Beni hiç tanımıyor, etmiyor, ortamına sokmuş, vokalisti yapmış. Bence büyük bir şıklık. Bu, benim hayat boyu elime geçecek bir fırsat mı? Değil. Demek ki salakça hatalar yapmamak, kıymetini bilmek lazım. Mesele şu: O noktaya gelmek değil, o noktayı taşıyabilmek. Hem vokalistliğini yaptım hem asistanlığını. Her şeyiyle ilgileniyordum, her türlü şeyine koşturuyordum. Benim için mükemmel oldu, çünkü müzik dünyasındaki hemen herkesi, her şeyi tanımış oldum.

"Bir şey olmak istiyorsan, çıraklık edeceksin. Sabredeceksin, öğreneceksin. Ben oldum, diye ortalığa atılmayacaksın. Benim hiçbir eğitimim yokken, beni vokale alıyor, sahnesine çıkartıyor. Bana bunu yapan biri için bütün fedakarlıkları yaparım. Bana böyle bir şans vermiş. Tabii ki minnet duyuyorum. Ona asistanlık yapmak da bana çok şey kattı, mesleğin altyapısını öğrendim.

Sezen Aksu da hedefimi biliyordu, "Sadece vokal seni kesmez" demişti bana, "İleride albüm isteyeceksin." Ama ben hiç böyle bir şey istemedim, haddimi bildim, önce pişmem gerekiyordu, o da zaten o dönem Levent Yüksel ve Serdar Erener'in albümleriyle ilgileniyordu. Onlar konservatuvardandı. Biraz utangaçlık iyidir. Ar damarın olmalı bence. Çok çok yırtık olmak da iyi değil."

Başarı ile ilgili neler düşünüyor?

Onu uzun uzun dinleyen Ayşe Arman, Hande "Yener" in başarısını şöyle değerlendirir:

"Kuvvetli bir kontrol mekanizması var. Ve disiplinliiii. Önce, hedefi belirliyor. Sonra, hedefe ulaşmak için eşek gibi çalışıyor. Derviş sabrı ve titizliğiyle. Tekkeye eğri odun getirmemesine. 6 yıl, albüm yapabilmek için uğraşiyor. Albüm-

lerini yaptıktan sonra da, "Yalanın Batсын", "Sen Yoluna Ben Yoluma", "Küs", "Şansın Bol Olsun", "Kırmızı" gibi hit şarkılarıyla hayatımıza giriyor. Eller havaya şarkılar alanında sıkı bir yer edindikten ve Hande Yener adıyla marka olduktan sonra, şimdi yeni bir tarza doğru yol alıyor."

Hande Yener "Bir şey olmak isteyenlere" önerilerini soran Ayşe Arman'a şunları anlattı:

1- Otuz şeyi birden istemeyeceksin, hedefe kilitleneceksin
2- Söylememe gerek var mı, tabii önce ne istediğini bileceksin.
3- Israrcı olacaksın, ne olursa olsun yolundan dönmeyeceksin
4. Havaya girip, kendini bir şey zannedip, sana verilen şansını tepmeyeceksin, en iyi şekilde değerlendireceksin. Ben mesela, Sezen gibi biriyle 2 sene çalıştım, 10 gün içinde bir takım hareketlerimden hoşlanmayıp beni yollayabilirdi ama ben o dönemini çok iyi değerlendirdim.

"Açık olacaksın, yeniliklerden haberdar olacaksın. Yeni kitapları, yeni müzikleri bileceksin, dünyayı takip edeceksin, kıyafetten, modadan anlayacaksın. Yıllarca aynı şeyleri yapmak, orkestraya da keyif vermez, seni de tatmin etmez, zaten enerjin düşer, işten soğursun. E o zaman özünü koruyarak değişeceksin, ilerleyeceksin...Tabii ki hırslıyım. Özellikle de müzik konusunda. Hırs yoksa, geçmiş olsun, başarılı olmazsın!"

"Mesele, meşhur olmak, kendinize ün yapmak değil, o ünü sürdürebilmek. Zor olan bu. Yoksa bir şekilde çıkış yaparsın, ünlü olursun. Ünlü olmaya devam etmek, kendini geliştirmek, hep farklı ve yeni kalabilmek mesele. Markalar için de böyle. Bazı markalar 10 yıl sonra unutuluyor, yerine başka markalar geliyor. Bazı markalar ise bir şekilde hep varlıklarını sürdürüyorlar. Tamam Hande Yener diye biri var, ama ben mesela onu ilk çıktığı günkü gibi korumaktan yana değilim. Onu büyütmekten yanayım. Daha iyi bir müzik yapması için uğraşıyorum. Yani müziğiyle ilgiliyim, kendisiyle de-

ğil. Çünkü beni biri yapan, yaptığım müzik. Bunu hiç unutmuyorum, müziğimi yükseltmeye çalışıyorum...

Kaynak: Hürriyet yazarı Ayşe Arman'ın Hande Yener ile yaptığı röportajdan yararlanılarak hazırlanmıştır.

İNSAN İSTERSE, KENDİSİNE
GÜLENLERE "BİR GÜN O KADAR
BAŞARILI OLACAĞIM Kİ, BUNU
YAPTIĞINIZA PİŞMAN
OLACAKSINIZ" DER VE BUNU YAPAR!

**Başarı yeminine sadık kalmış öncü bir kadının
hikâyesidir.**

*"Şartlar ve olaylar,
Kim olduğumuzu etkilemiş olabilir.
Ama ne olduğumuzdan ve geleceğimizden
Kendimiz sorumluyuz!"¹*

Hayata 1925'te başladı. Son kuşak hariç hep kanun adamı, devlet idarecisi çıkarmış, kökleri çok eskiye dayanan, geleneklerine sıkı sıkıya bağlı, Arap kökenli ve bir araya geldiklerinde nüfusu 24'ü bulan, kalabalık bir ailenin ne yazık ki ikinci kız evladıydı. "Ablamdan sonra ikinci kız çocuk sahibi olan ailem, erkek çocuk olmadığım için bayağı bir hayal kırıklığına uğramışlar, bana günlerce isim vermemişler."²

10-12 yaşlarına kadar, masada tuzlukla çizilmiş sınırın alt tarafında oturanlardandım.

Çocukluğu, herkesin dilediğince söz hakkına sahip olmadığı, suskunluğun kol gezdiği, sınırların çizildiği bir yalıda geçti.

*"10-12 yaşlarına kadar, masada tuzlukla çizilmiş sınırın alt tarafında oturanlardandım. Tuzlukla belirlenmiş sınır 'konuşamayıp dinleyenlerdi', yani sayıları 10'u bulan torunlar içindi. Sınırın beri tarafında olmak, büyükbabanın her an sorabileceği sorulara maruz kalmak anlamına geliyordu."*³

17 yaşında kendisinden 2 yaş büyük olan ablasını kaybetti. Bu olay hayatına ikinci bir duvar örerken, aynı zamanda onun yaşamında bir dönüm noktası oldu.

*"Annem bir gün beni yanına çağırdı. 'Bir kızımızı kaybettik, ikincisini de kaybetmeye hiç niyetimiz yok! Derhal bırakacaksın okulu,' dedi."*⁴

Üniversite okumak istiyordu ama hayallerine, umutlarına ve geleceğe dair tüm planları o anda dondu. İtiraz edebilme, isteklerini ailesine sunabilme ve kendini savunma gibi bir hakkı yoktu. Öğretmenlerinin babasıyla konuşup ikna etme çabaları bile hüsrarla sonuçlandı. Alınan cevap çok açık ve netti: *"Kızımın bacağının yanında bir erkek bacağı, bunu kabul edemem!"*⁵ Babasının bu sözlerini hiç unutmadı.

20'li yaşlarda ailesinin istediği biriyle evlendirildi.

20'li yaşlarda ailesinin istediği biriyle evlendirildi. Ve eşinin istediği, kendine ait olmayan bir hayatı yaşamaya başladı.

25 yaşında yaşanan siyasi olaylar nedeniyle tüm mal varlıklarına el konuldu.

Aldığı onca eğitime ve bilgi donanımına rağmen, 26 yaşına kadar ailesinin izin vermemesinden dolayı çalışmadı.

28 yaşında, boşanmanın pek de hoş karşılanmadığı bir dönemde eşinden ayrıldı ve ardından ikinci evliliğini yaptı. Bu evliliğinden bir kız çocuğu oldu, ama ne yazık ki 38 yaşında bu evliliğini de bitirdi.

Rengini ve anlamını yitiren bir tuval gibiydi hayatı uzaktan bakıldığında. Zincire vurulu bir özgürlük, duvarlar arkasında kalan hayaller ve dıştan bakıldığında bahar, içte ise alabildiğine güz olan, makyajı akan bir mutluluk öyküsüydü. O hep sustu belki, ama susarken hep düşünceye yatırım yaptı. "Bu tünelde nasıl ışık bulurum?" diye düşündü. Sorularına hiç kelepçe vurmadi, çünkü aklındaki her bir soru, onu aydınlığa götürecekti.

Sonrası mı?

Ne istediğinin altını çizebilen, hayata kendi gözleriyle bakmayı başaran, yaşamını başkalarının egemenliğinden kurtarıp, yaptıklarıyla ilklere adını yazdıran, çığır açıp ardından koca bir kervan koşturan bir "Betül Mardin" var oldu.

"Büyük düşün, küçük adımlarla başla" ilkesine uygun davrandı.

Ailesi, "Okuyamazsın," dedi ama o ısrarcılığını sürdürdü. Çıkmaz sokakta hayatının akıp gitmesine izin vermedi. İkna edebileceği ölçüdeki her yolu denedi, çünkü adım atacağı bir yol onu mutlaka başka bir yola ulaştıracaktı. Sadece kız öğrencilerin gittiği, Akşam Sanat Okuluna yazıldı. 4 yıl boyunca, dikiş, nakış ve çocuk eğitimi aldı. Ailesine göre iyi bir ev hanımı olması için gönderilen bir okul, ona göre ise ışık bulmak için adım atılan ilk yoldu.

Yaşadığı ilk evlilikle "çalışmazsın" tabusunu yıkmaya başladı. Her ne kadar o dönemde çalışmak ayıp da olsa, o

“büyük düşün, küçük adımlarla başla” ilkesine uygun davrandı.

Türkiye’de yaşayan yabancıların eşlerine Türkçe, İngilizce bilmeyenlere de İngilizce dersleri verdi. Hiç para kazanmadı ama, o dönemde paradan daha değerli olan kendine güvenini kazandı. En ileri hayallerine giden yolun ayaklarının ucundan başladığını biliyordu.

Tiyatrocu eşi, oyunlarda adının yazılmasını istemiyordu.

Ailenin yaşadığı maddi kayıp ne gariptir ki onun işine yaradı ve iş hayatına da bu dönemde atıldı. Artık para kazanan ve çalışan bir kadındı. Büyük bir kaybı, sıkı bir manevrayla, iyi bir başlangıca çevirmişti.

İkinci evliliğini halen alanında en iyilerden olan bir tiyatrocuyla yaptı. Çeşitli eserleri Türkçe’ye çevirdi, gittiği akşam sanat okulunda öğrendiği tüm hünelerini eşiyile kurdukları tiyatro için kullandı. Dekor yaptı, kostüm dikti.

Ne ilginçtir ki, tiyatrocu eşi yaptığı işlerde ismini kullanmasını yasaklamıştı. Bu da çocukluğunda maruz kaldığı ‘tuzluk sınırı’ gibiydi. Başarı için tüm gücüyle çalışan bir kadının “kendini göstermemesi” için konulan o görünmez duvarlar yine karşısındaydı.

Tiyatrocu eşi, ismini oyunların ya da filmlerin sonunda kullanmaktan ısrarla kaçınıyordu. “Bir oyunda ‘Artık benim ismim çıkacak’ dedim. Haldun (Dormen) da kabul etti. Ama bir bakıtım ki yine oyunda benim ismim yok. Şimdi sağlam kafayla dönüp Haldun’a baktığım zaman onu affediyorum ama o zaman affedememişim. Çünkü bana ismimi yazmayı unuttuğunu söyledi. Aramıza bir soğukluk girdi.” İkinci eşinden de boşandı.

38 yaşında TV ve radyo alanına adım attı. Bir zamanlar

evden çıkması bile zor olan Betül Mardin, artık yurtdışında özel kanallarda çalışmaktaydı.

Kırkly yaşlarına girerken, bir alanda öncü oldu!

40. yaş hayatını, kendini ve tecrübelerini özetlediği bir dönemdi. Ve aynı zamanda hayatının kilit noktası....

*"Türkiye'ye dönmüştüm. Reklam şirketi kırım projesi konuşmak için gittiğim sırada hiç bilmediğim bir iş teklifi aldım. Teklifi sunan kişi teklif ettiği işi açıklamaya çalışırken, ne o anlattığını anlamaktaydı, ne de ben onun anlattığını. Söylediğine göre çalışanlarla arasında köprü vazifesi görecektim, iletişimi kuvvetlendirecek birini arıyordu. Eve gittim, biraz araştırma yaptım ve buldum. Bu mesleğin adı Halkla İlişkilerdi."*⁶

Bilmediği bir denizin tam ortasında idi. Fakat kendine güvendi, risk alarak korkuların dar boğazından geçti ve aklını kekeç eden ikilemlerden sıyrılarak karar verdi. Artık ne istediğini, ne yapacağını biliyordu. Gideceği yolun rotası çizilmişti.

Bu konuda yurtdışından eğitimler alarak ve sayısız kitap okuyarak alanında kendini çok iyi geliştirip yetiştirdi. Aradan 28 yıl geçti, artık öğrenen bir çirak değil, öğreten bir ustaydı! Artık üniversitede öğretim görevlisiydi.

Mesleğinin ilk yılında babasına gönderdiği mektupta yazdıkları tabuları yıkan, başaran, mutlu ve umutlu olan bir kadının portresini andırıyordu.

*"Endişelenme babacım, yanımda hiçbir erkek olmayacak, hepsi karşımda beni dinliyor olacak."*⁷

Halka ilişkiler Oscar'ını aldı!

1995 yılında Uluslararası Kadınlar Derneğinin ilk "Müslüman, Türk ve kadın" başkanı oldu. Tecrübelerini kimseden esirgemedi, paylaştı. Şu anda Halkla İlişkiler mesleğini Tür-

kiye'ye taşıyan ve bu mesleğin ülkemizdeki tarihine geçen ilk kadın...

Betül Mardin "Halkla İlişkiler Oscarı" olarak bilinen Amerika Halkla İlişkiler Derneği'nin (Public Relations Society of America- PRSA) "Halkla İlişkilerde Yaşam Boyu Başarı 2005 Atlas Ödülü"nü de aldı. Bu büyük ödülünden sonra Betül Mardin, Sabah gazetesinden Dilek Sancılı'ya başarıya ve hayata bakışını şöyle anlattı:

"İnsan hayatta neden geri kaldıysa, sonra onun üzerinde duruyor. Ben yaklaşık altı yaşına kadar konuşamadım. Çünkü solaktım ve bu yüzden çok dayak yedim. İsviçreli bir dadım vardı ve sağ elimi kullanmam için cetvelin dikey kısmıyla vururdu. Çok dayak yediğin zaman beyin hasar görürmüş. Bugün bile teknik şeyleri zor öğrenirim.

Yengem bu olayı görüp annemi uyarmasına rağmen bir şey yapmadılar. Çünkü dadım giderse çaylara, kahvelere gidememekten korkuyorlardı. (Lüküs Hayat'ın şarkısını söylüyor...) Lüküs Hayat'ın yazarları bizim evimizden çıkmazdı. Herhalde bizinkileri görüp öyle yazdılar bu oyunu.

Bu olanlar için hiç kızgın değilim. İnanyorum ki bana yapılanlar karşısında çaba gösterip her şeyin üstüne çıktığım için bugün bu noktadayım.

"Ben bir yemin ettim. Bir daha benimle hiç kimse dalga geçemeyecek. Bir gün, hiç kimsenin olmadığı bir yerde olacağım."

Ben ortanca çocuktum. Yani dışlanmaya müsait çocuk. Bir de ölen ablam çok güzeldi. 13 yaşında olmasına rağmen bir dergi onun fotoğraflarını çekmek için eve gelmişti. Ben de o sırada 10 yaşındayım ve yaptığım tek şey okumak ve yazmak. Eve gelenler bana dönüp, 'Ablam güzel, sen değilsin. Onun için kıskanıyorsun,' dedi. O sinirle koşarak evden çıktım, arkamdan da teyzemin kızı gelip üzül-

mememi söyledi. Ona dedim ki, 'Ben az önce bir yemin ettim. Bir daha benimle hiç kimse dalga geçemeyecek. Bir gün, hiç kimsenin olmadığı bir yerde olacağım.'

Bu ne hırstır, değil mi? Hakikaten çocuklara çok dikkat etmek lazım, bunlar çocukları çok kırıyor. Çok çalışkan, çok okuyan ve çok soru soran bir çocuk oldum. 18 yaşına geldiğimde ukala bir insan olup çıktım.

Tabii çeşitli yasaklar geldi. "Üniversitede okuyamazsın, çalışamazsın, soyadımızı kullanamazsın" gibi. Ben de 22 yaşına gelip evlenenene kadar çeşitli kurslara gittim. Ama Mısır'daki arazilerimiz elden gidince birden çalışmamda sakınca olmadı.

Ne iş yapacağımı düşünürken Tercüman Gazetesi'nin sahiplerinden Semih Tuğrul Bey'i tanıyan bir akrabam bir görüşme ayarladı. Bu görüşmeye giderken siyah bir elbise giydim. Taşlı bir broş ile parmağıma taşlı, büyük bir yüzük taktım. Karşımdaki adamlara diyorum ki: "Paramız yok ama daha ölmedik." Adam bana, "İş arıjormuşsunuz," dedi. Ben de, "Evet," dedim. Eliyle broşumu ve yüzüğümü göstererek, "Siz," dedi. Herhalde beni kokoloş biri zannetti. Garcia Lorca'nın İspanyolca şiirini okudu, ben de aynı anda Melih Cevdet'in çevirisini okudum. Ertesi gün işe başlamamı söyledi. 2,5-3 sene sayfa editörü olarak çalıştım. Hafta sonları da çizgi romanların çevirilerini yapıyordum.

En başta lise mezunu olarak bir işe yaramanın sevincini yaşadım.

En başta lise mezunu olarak bir işe yarama sevincini yaşadım. Arkasından da iyi para kazanmak geldi. Gazetenin künyesinde adının çıkması ise beni iyice motive etti. Ancak eşim evde boş kaldığı için ayrılık kaçınılmaz oldu. Başarılı kadınların evliliklerini yürütmesi çok zor. Çünkü eğer erkek dengede güçsüz tarafsız başlıyor.

37 yaşında boşandıktan sonra TRT'nin bir sınavına girerek Londra'da bir yıl okudum. Sonra TRT'de radyoculuk ve İstanbul'da televizyonculuk yaptım. 39 yaşında halkla ilişkilerci ve Betül Mardin oldum. Hayat yeniden başladı.

Bir işle ilgili sıkıntı varsa sabahın akşam uyuyuncaya kadar düşüneneceksin. Uyumadan önce de yatağının kenarına bir kâğıt kalem koyacaksın. Sabaha karşı her şey ortaya dökülür. Mesele o an uyanıp, onu yazabilmek. Çünkü tekrar uyursan gidiyor. Rolling Stones bile en güzel şarkıları sabaha doğru yapmış. Mesela ben son olarak Uluslararası Halkla İlişkiler Derneği'nin (IPRA) ülkemizde yapılan 50. yıl kongresini bu şekilde hazırladım. Düşündüm, uyudum ve not aldım. Ertesi gün her şey hazırды. Şirkettekiler inanamadı. Ama sadece düşünmek yetmez, bu konuda okuyacaksınız da."

Ona göre başarının sırrı, inandığı ve savunabileceği konularda yılmamaktan, hayatın ürettiği engellerin her birinden ayrı bir ders alınması gerektiğini bilmekten, kendine güvenin ve inancın başarıya giden kapıyı açan tek anahtar olduğunu unutmamaktan ve son olarak da şu "acı" gerçeği bilmekten geçiyor: "Güçlükler başarının değerini artıran süslerdir."⁸

Ya siz ?

Kendiniz için ne yaptınız, " böyle gelmiş böyle gider" demekten başka?

- Hayatı hiç kendi gözlemlerinizle yaşadınız mı?
- İstemediğiniz bir hayata karşı bir hamle yaptınız mı?
- Şu an yaşadığınız hayat size mi ait?
- Koca bir ömrü istemediğiniz bir egemenlikte, sömürülerek mi geçireceksiniz?

Silkeleyin umudunuzun tozlarını, "imkansız" sizin görebildiğiniz yerle sınırlıdır. Her farkındalık sadeleştirir imkansızlığın zorluğunu... Yükseltin inancınızın debisini, akın hayallerinizin kaynağından, başarıya...

*"Kaybedeceğinizi düşünüyorsanız, çoktan kaybetmişsinizdir.
Dışarıdaki dünyaya çıktığınızda anlayacaksınız ki başarı, ancak onu
istediğiniz takdirde gelecektir.*

Her şey insanın kafasında biter.

Alt edildiğinizi düşünüyorsanız, alt edilmişsinizdir.

Yükselmek için yüksek düşünmelisiniz.

Bir ödülü kazanmadan önce kendinizden emin olmalısınız.

*Yaşam savaşını kazanan her zaman, en güçlü ya da en hızlı olan
değildir.*

*Er ya da geç kazanan kişi, kazanacağını önceden düşünebilen kişidir."*⁹

Arnold Palmer

Yazan: Görkem Özkan
(Araştırmacı/ Bilkent Üniversitesi mzn.)

Dipnotlar

- 1 Duvar Yazısı
- 2 Gönül Bakay "Günümüz Kadınlarından Başarı Öyküleri" ve diğer röportajlarından alıntıdır.
- 3 Gönül Bakay "Günümüz Kadınlarından Başarı Öyküleri" ve diğer röportajlarından alıntıdır.
- 4 Gönül Bakay "Günümüz Kadınlarından Başarı Öyküleri" ve diğer röportajlarından alıntıdır.
- 5 Gönül Bakay "Günümüz Kadınlarından Başarı Öyküleri" ve diğer röportajlarından alıntıdır.
- 6 Gönül Bakay "Günümüz Kadınlarından Başarı Öyküleri" ve diğer röportajlarından alıntıdır.
- 7 Gönül Bakay "Günümüz Kadınlarından Başarı Öyküleri" ve diğer röportajlarından alıntıdır.
- 8 Moliere'ye ait

İNSAN İSTERSE, SOKAK LAMBASINDA DERS ÇALIŞAN YOKSUL BİR AİLENİN ÇOCUĞUYKEN O ÜLKENİN ADALET BAKANLIĞINA YÜKSELEBİLİR!

20 yılı aşkın süredir ülke yönetiminde söz sahibi olan Adalet Bakanı Cemil Çiçek'i, Yozgat'ın bir köyünden tepe noktaya taşıyan azmi ve çalışkanlığı oldu. Sokak lambası ışığında ders çalışan, ilk lastik ayakkabıya ilkokuldan mezun olduğunda sahip olan Cemil Çiçek'in hayatı yokluklarla doluydu ama o, 'yok' olanı 'var' etmeyi başaranlar arasında yerini aldı.

Cemil Çiçek, Yozgat'a 21 kilometre mesafede bir Türkmen Köyü olan Musabeyli Boğazı Köyü'nde dünyaya geldi. Babası Hacı Ahmet Bey rençberdi. Ama bir süreliğine Musabeyli Köyü'nün imamlığını da yaptı. 11 kardeşin en büyüğü olan Cemil Çiçek doğduğunda babası Hacı Ahmet Çiçek askerde olduğu için nüfus cüzdanı ancak bir yıl sonra, yani 1948 yılında çıkarılabildi.

Cemil Çiçek'in doğduğu 40'lı yıllarda İkinci Dünya Savaşı'nın etkileri Türkiye'yi de sarsıyordu. İlkokulu kendi köyünde okuyan Cemil Çiçek, ortaokula gidebilmek için yaşını büyüttürmek zorunda kaldı. Çiçek'in doğum tarihi nüfus cüzdanına bu kez 1946 olarak yazıldı. Hayatta 6 kardeşi olan Cemil Çiçek, diğer dört kardeşini çocuk yaşlarda çeşitli hastalıklar nedeniyle kaybetti. 11 kardeş 2,5 odalı bir evde büyüdü. 5 yaşında yetim kalan babası Hacı Ahmet Çiçek, hep okumak istemişti, ancak okuma idealini büyük oğlu Cemil üzerinde gerçekleştirdi.

Zaten Cemil Çiçek'in okuduğu ilkokul, Köy Enstitüleri'ne en fazla öğrenci gönderen okuldu. Cemil Çiçek, öğrencilik yıllarının tümünde parlak bir öğrenciydi. Doğduğu Musabeyli Boğazı Köyü Yozgat kent merkezine sadece 21 kilometre uzakta olmasına rağmen şehri ilk kez ortaokula yazılmak için gittiğinde gördü. Radyo ile ilk kez 8 yaşında tanıştı.

Sokak lambası ışığında ders

Cemil Çiçek'in ailesinin bir kısmı Cumhuriyet Halk Partili olmasına rağmen Çiçek'in babası Demokrat Parti'ye yakındı. Baba Hacı Ahmet Çiçek, rençber olarak hayatını kazanırken, Cemil Çiçek'in diğer kardeşleri yaz aylarında Edirne ve Kayseri'de mevsimlik işçi olarak çalıştı.

Hacı Ahmet Bey kararını vermişti. Okumaya istekli oğlunu gidebildiği yere kadar okutacaktı. Ama köyde ilkokuldan başka okul yoktu. Cemil Çiçek'i ortaokulu okuması için Yozgat'a gönderdi. *Çalışkan bir öğrenci olan Cemil Çiçek, sadece bir odada sobanın yandığı evde gaz lambasının ışığında ders çalıştı. Akşam saatlerinde ise derslerini belediyenin sokak lambasının ışığında yaptı.*

Ama bütün bu yokluklar Cemil Çiçek'i yıldırmadı. Ortaokul ve liseyi Yozgat İmam Hatip Lisesi'nde bitiren Cemil Çiçek, okuldan birincilikle mezun oldu. Babası sınıfını başarıyla geçme hediyesi olarak ona bir çift lastik ayakkabı aldı.

Sırtında yeni bir ceket yoktu, ayağındaki ayakkabının tabanı parçalanmıştı, kış gecelerinde yatağına üşüyerek girerdi, elektriksiz odalarda okumaya çalışırdı. Cemil Çiçek tüm bu olumsuzlukları görmezden gelip hedefe kilitlendi. Lise yıllarında dışarıdan hukuk fakültesini bitirmeye çalışan bir hocasının yazılarına yardım ederken hukuk kavramlarıyla tanışan Cemil Çiçek, okul biter bitmez hukuk fakültesine gitmeye karar verdi. 1965 yılında İstanbul Ticaret Odası'nın başarılı öğrencilere verdiği bursla İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdi.

Üniversite yıllarında anayasa kürsüsünde öğretim üyesi olarak kalmayı hedefleyen Cemil Çiçek, 1968 olayları nedeniyle bu amacını gerçekleştiremedi.

Çiçek, siyasetle üniversite yıllarında tanıştı. Talebe Derneği'nde faal olan Cemil Çiçek, hep sağ çizgide kaldı. Bunda Yozgat'ta büyümesinin yanında Cağaloğlu Yurdu'nun karşısında bulunan Milli Türk Talebe Birliği de etkili oldu. Cemil Çiçek'in hukuk fakültesinden arkadaşları arasında sosyal demokratlardan Ertuğrul Günay ve Celal Doğan bulunuyor.

Özal hayatını değiştirdi

Hukuk, Cemil Çiçek için çok önemliydi ama siyasetin cazibesine 35 yaşındayken kapıldı. Siyasete Turgut Özal'la başlamayı tercih etti. Siyah-beyaz televizyondan takip ettiği Özal'la İstanbul'da bir apartman dairesinde tanıştı. Cemil Çiçek, 20 Mayıs 1983 yılında kurulan Anavatan Partisi'nin 37 kurucu üyesi arasında yer aldı.

Ancak, Anavatan Partisi Milli Güvenlik Kurulu tarafından veto edildi. Veto kararından sonra siyasete dört elle sarılan Cemil Çiçek, 1983 seçimlerinde milletvekili olamadı. 1984 yılında yapılan yerel seçimlerde Yozgat Belediye Başkanı seçilen Cemil Çiçek, 15 belediye meclis üyesinin tamamının Anavatan Partisi'nden olmasını sağlayarak bir ilke imza attı.

3,5 yıl belediye başkanlığı yapan Cemil Çiçek, 1987 yılında yapılan erken seçimlerde Anavatan Partisi'nden Yozgat milletvekili olarak parlamentoya girdi. Aynı yıl, Turgut Özal tarafından Devlet Bakanı yapıldı.

Semra Özal yüzünden küstü

İlk yıllarda Özal'a 'Turgut Abi' diyecek kadar yakındı. 1989 yılında İstanbul İl Başkanlığı'na Semra Özal'ın aday olmasıyla genel başkanıyla ters düştü. Turgut Özal için, "Birilerinin sevmesinden, Özal'ın kızmasını yeğlerim. Onun kızması hayatımda daha öğretici oldu" yorumuyla bu olaydan çıkardığı dersi özetlemiş oldu.

Semra Özal nedeniyle siyaseti bıraktı. Siyasetin yanında özel hobileri de olan Cemil Çiçek, ciddi bir baston koleksiyonuna sahip. İyi satranç oynuyor, bir dönem futbolla da ilgilendi. İyi bir Türk Sanat Müziği dinleyicisi. Devlet Bakanı olduğu yıllarda düzenlediği Türk müziği formunda çocuk şarkıları yarışmasının TSM repertuarına 60 şarkı kazandırdı.

Anavatan hükümetinde kabinenin en dikkat çeken bakanları arasında yer aldı.

Siyaset onu bırakmadı

Üç çocuk sahibi olan Cemil Çiçek, ANAP'ta siyaseti bıraktığında yeniden serbest avukatlığa döndü. Ama siyaset onu bırakmadı. Siyasete veda ettikten 4 yıl sonra 1995'te bıraktığı

yerden devam etme kararı aldı. Turgut Özal, Yıldırım Akbulut ve Mesut Yılmaz hükümetlerinde Devlet Bakanı olarak görev yaptı.

Fakat bir kez daha siyasetle arasındaki ipler koptu. Çünkü Anavatan Partisi yönetimi iki yıl sonra kurucuları arasında yer alan Cemil Çiçek'i, kesintisiz eğitim yasasına ret oyu verdiği gerekçesiyle 1997'de partiden ihraç etti.

Erdoğan'la dava arkadaşlığı

Bu arada İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı döneminde yakından izlediği Recep Tayyip Erdoğan'la dirsek temasına geçti. Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül'ün başını çektiği yenilenme, değişme, çağdaşlaşma tartışmalarında taraf oldu. Sistemle daha barışık AKP'nin doğuşunda Cemil Çiçek tecrübesini ortaya koydu.

'Dava arkadaşları' ile birlikte FP'den ayrılıp AKP'yi kuran Çiçek, kendisini Adalet Bakanlığı'na götüren yolu böylece açmış oldu. Yozgatlı bir köylü çocuğu olarak başladığı yaşam serüveni belediye başkanlığından parti genel başkan yardımcılığına, milletvekilliğinden bakanlığa kadar yükselen bir grafikte sürdü.

İkna edici gücü, en zor anlarda kıvrak zekâsını kullanarak olayları lehine çevirme becerisi, kendisini seven sevmeyen herkesin kabul ettiği yetenekleri arasında sayıldı. Çiçek'in dikkat çeken bir diğer yönü de, kabinenin en derin adamı olarak tanınması. Onun bu derinliği devletin üst kademesi ile yakın ilişki içinde olmasından kaynaklanıyor. Ankara basını Çiçek'in konumunu şu sözlerle yorumluyor:

"Cemil Çiçek, hükümetin özgül ağırlığı yüksek isimlerinden."

Sıfırdan zirveye: Çiftçi oğlu Cemil hükümet sözcüsü oldu.

Musabeyli Boğazı Köyü'nden çiftçi Hacı Ahmet Bey'in büyük oğlu Cemil Çiçek, aslında kaderini yeniden yazdı. Tüm olumsuzluklara ve yokluklara rağmen çalışmaktan geri durmadı. Siyasetin verdiği güçle yoluna devam etti. Ama zaman zaman duygusallığına yenildi. Onu en son gözyaşları içinde gördük. Ekranaya yansıyan yüzü, içinde sürüklendiği duygu selinin gücüyle buruşmuş, gözleri iyice kısılmış, besbelli hâkim olamadığı gözyaşları yanaklarından inci gibi süzülüyordu. Türk siyaseti üzerinde çok önemli bir ağırlığı olan değerli siyasetçi ve devlet adamını ağlatan neydi dersiniz? 4 yaşındaki bir kız çocuğunun coşkuyla okuduğu İstiklal Marşı...

Cemil Çiçek, yıllar içinde siyasette kazandığı tecrübeleri bugün partisinin lehine kullanıyor. Arabulucu yeteneğine siyasetçi arkadaşları bile şapka çıkarıyor. Kıvrak zekâsını kullanarak attığı adımlar onun bulunduğu noktada daha sağlam durmasına neden oluyor.

Düşünsenize; Cemil Çiçek, siyasete girdiği günden itibaren üç farklı partinin içinde yer aldı. Ama her seçimde, her hükümette Devlet Bakanlığı görevine layık görüldü. Bunun nedeni sadece liderlerle yakın dirsek teması olamaz. Çalışma azmini, enerjisini siyasete ara verdiği dönemlerde bile kaybetmedi. Aksine siyasete daha büyük hırsıyla döndü.

Gaz lambalı odada ders çalışırken hep daha ileriye bakan, okula gitmenin büyük şans olduğuna inanan, yokluklara rağmen ayakları üzerinde durmasını beceren Cemil Çiçek'in azmi onu devlet yönetimine taşıdı. Aynı durumda olup başarıyı yakalayamayacaklarını düşünenlerin Cemil Çiçek'in başarı öyküsünden çıkaracağı çok ders var.

Yazan: Nilüfer Kas
(Gazeteci/Hürriyet yazarı ve Tempo Dergisi eski editörü)

İNSAN İSTERSE, HER ŞART ALTINDA AMACA GÖTÜREN BİR YOL BULUR!

**11 yaşında tek başına hayata atılan küçük bir kızın
öyküsüdür.**

Okuyacağınız öykü, hayatının çeşitli evrelerinde makas değiştirmek zorunda kalan, genlerinde taşıdığı Arnavut inadı sayesinde müzikte kariyer yapan, sahnelerin çıplak ayaklı, kızıl saçlı, entelektüel sanatçısı Candan Erçetin'in başarı öyküsüdür.

Fırat ve Dicle nehirlerinin bile donduğu, Türkiye'nin geçirdiği en soğuk kışlardan birinin yaşandığı 1963 yılının 10 Şubat'ında Kırklareli'nde doğdu. Babasının ailesi Üsküp, annesinin ailesi Priştine'den geliyordu. 1913'te biten Balkan Harbi esnasında Kırklareli'ne göçen ailede babaanne zor Türkçe konuşurken anne-babası ise aralarında Arnavutça anlaşıyordu.

Ailenin üçüncü çocuğuydu. Babası kütüphane müdürü ve müzik öğretmeni olduğu için Candan Erçetin kitap ve notalarla çok küçük yaşta tanıştı. Aile içinde kurulan keman, gi-

tar, akordeon ve mandolin orkestrasında popüler danslardan Macar danslarına kadar çalmadıkları parça yoktu. Yedi yaşındayken yaptıkları ilk kayıt olan 'Buruk Acı' ünlü sanatçının arşivinde hâlâ saklıdır.

Çocukluğunu ve ilkokul yıllarını aslında küçük, Trakya'ya göre ise büyük bir şehir olan Kırklareli'nde geçirdi. Sınıfının çalışkan kızını öğretmenleri de destekliyordu. Girdiği parasız yatılı sınavlarında Galatasaray Lisesi'ni kazanınca, annesi onu elinden tuttuğu gibi İstanbul'a getirdi. Bu dev şehirde tek başına kaldığında sadece 11 yaşındaydı.

Hayatın gerçekleriyle erken yaşta yüz yüze kaldı. Yaşıtı kız öğrencilerle birlikte geçirdiği yatılılık yılları, karakterinin oluşmasında etkili oldu. Tek başınaydı ama karakteri güçlüydü. Galatasaray Lisesi'nde okuması hayatında belirleyici oldu. Zaten onu şöhrete ulaştıracak 'Cemiyet' ilişkilerinin temelini de burada attı. Okul zordu ama onun gönlündeki müzik aşkı artarak sürüyordu. Okulla birlikte 1979 yılında girdiği İstanbul Belediye Konservatuari'nda şan eğitimine devam etti.

Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra, yakınlarının mühendislik gibi hayırlı bir meslek edinmesi yolundaki feryatlarına aldırmaksızın ilk tercihi olan İstanbul Üniversitesi Klasik Arkeoloji bölümüne girdi. Üniversite yıllarında Ortaköy'de yaşayan evli ablasının yanında kaldı.

Üniversitenin son yılı olan 1986'da büyük bir tesadüf sonucu Norveç Oslo'da düzenlenen Eurovision Şarkı Yarışması'nda 'Klips ve Onlar' grubunun bir üyesi olarak Türkiye'yi temsil etti. Grup o zamana kadarki en iyi dereceyi almış, dokuzuncu olmuştu. Bazıları için büyük bir müzikal kariyerin başlangıcı gibi duran bu olaya rağmen, çok severek devam ettiği Arkeoloji eğitimini sonlandırmak istemedi ve kazandığı bursla yüksek lisans yapmak üzere Viyana Üniversitesi'ne gitti. Bu kararında Efes'te Avusturyalılarla katıldığı kazıların

etkisi büyüktü. Arkeoloji onun büyük aşkıydı. Zaten ilk eşini de arkeoloji sayesinde tanıdı.

Ama müzik onun peşini bırakmadı. Şan öğreniminden sonra ilk profesyonel deneyimini Viyana'da yaşadı. Konzerthaus Akademi Korosu'na girdi. Birçok ünlü soliste eşlik etti. Hayatının geri kalanını geçirebileceğine inanarak gittiği Viyana'dan, 1 yıl sonra, ülkesini çok özlemiş olarak geri döndü. İyisiyle kötüsüyle, insanın kendini en iyi hissettiği yerin doğduğu ve yaşadığı yer olduğunu anlamıştı.

Arkeolojiden organizatörlüğe

İstanbul'a döner dönmez bir sürprizle karşılaştı. Arkeolog titriyle resmi bir görev alabilmesi için neredeyse 10 yıl beklemesi gerekiyordu. Oysa onun acele paraya ihtiyacı vardı. Bir kere yalnız yaşamaya alışmıştı artık; ev tutmalıydı. Para kazanmak için diğer okul arkadaşlarının yaptığı gibi turizme bulaştı. Bu, Candan Erçetin'in ilk makas değiştirmesiydi. Tur operatörü oldu. Turizmin tökezlediği 1988-89 yıllarında ikinci kez makas değiştirdi ve bir dış yatırım şirketine geçti. Orada sıkıntılar yaşanırken profesyonel müzik hayatını, 1989 yılında 'Siyah & Gümüş' adlı gece kulübünde, Arie Antique ve Chansons söylemeyi şart koşarak tekrar denedi.

Tam o sırada Eurovision'a birlikte gittiği Melih Kibar'ın yapım firmasından kurtarıcı teklif geldi. Böylece sahne dünyasının gerisine sıçrayacaktı. Organizatörlük ve menajerlik onun üçüncü makas değiştirmesiydi.

Menajerlik ve sahne organizasyonu gibi alanlarda çeşitli şirketlerde kazandığı deneyimler, ona çok sonraları kendi albümlerini çıkardığında oldukça faydalı oldu. Daha en başta, yalnız sahne üzerinde değil sahne arkasında da nelerin ge-

rekli olduğunu, bir organizasyonda insanların neler beklediğini biliyordu.

Tercihini konservatuar eğitimini tamamlamaktı. Bu isteği ancak 1991'de gerçekleşti. Klasik eğitim görürken modern bir türe yönelemedi. Çünkü gırtlığı değiştirmek gerekiyordu, bunu yapmak zaten yasaktı. Candan Erçetin, arkeoloji ve konservatuarda şan öğrenimi, kazılar, rehberlik, çevirmenlik, koristlik, organizatörlük derken ertesi yıl Bebek'teki S Restoran'da daha profesyonel ve uluslararası bir repertuar yaptı. Fransızca şansonlar söyledi.

1994 mali krizi 'dönüşümü' kolaylaştırdı. Candan Erçetin, hayatını klasik müzikle kazanamayacağını anlamıştı. 12 yıl süren konservatuar eğitiminden sonra kendine 3 yıl zaman tanıdı. Dinledi, etüt yaptı, araştırdı. Sonunda sesini popa uyarladı.

10 yıl öncenin mütevacı 'dramatik sopranosu', antik ariyalar, şansonlar söyleyen ismi artık bir popçu olmuştu. Candan Erçetin'in bu son makas değişimi kariyerini hangi alanda yapacağını belirledi.

Öğretmenlik yılları

Aynı yıl, mezun olduğu Galatasaray Lisesi'ndeki kadro açığından doğan tesadüfle babasının da mesleği olan müzik öğretmenliğine başladı. Aslında 1994 Candan Erçetin'in hayatında yeni başlangıçların yılıydı.

Televizyonculukla tanışması da aynı yıla denk geldi. Sunuculuğunu yaptığı Kanal D'de yayınlanan 'Kol Düğmeleri' adlı magazin programıyla televizyonla tanıştı. 1995 yılının Ekim ayında Numberone TV'de haftada beş gün yayınlanan ve 65 bölümden oluşan 'Randevu' adlı sohbet programını sundu.

Aynı yılın Temmuz ayında da ilk solo albümü olan 'Hazırım' çıkmıştı. 400 bin satan bu albümünde doğup büyüdüğü Trakya'nın ve ailesinin kökeni olan Makedonya'nın ezgileri ağırlıktaydı. Daha sonraki çalışmalarında da bu yörelerin müziğinden ilham almaya devam etti.

1996 yazında Türkiye için bir ilke imza atarak 'Sevdim Sevilmedim' adlı remix albümü çıkardı. Türkiye ilk kez tanıştığı remix kavramını sevmiş, şarkının değişik versiyonları ülkenin birçok yerindeki yazlık mekânların en çok çalınanlarından biri olmuştu. Bir yıl sonra solo albümü 'Çapkın'da kendi bestelerine de yer verdi. Bu albümde yer alan 'Yalan' şarkısı hit oldu. 400 bin satan 'Hazırım'ın ardından gelen 'Sevdim Sevilmedim' single'ı 180 bin, içinde 'Yalan'ın da bulunduğu Çapkın 850 bin sattı.

Doğu-Batı arasında kaldığı için gelgitler yaşayan Candan Erçetin, lise çağlarında Türklüğü çok sahiplenmediğini düşündüğü bir kuşağın üyesiydi. Yıllar sonra geriye dönüp baktığında geçmişi reddetmekle çok yanlış yaptığını anladı. Bu yüzden müzik yaparken sık sık yaşadığı toprakları tema olarak kullandı. Belki de göçmen çocuğu olduğu için gayrimenkul almama gibi bir âdeti var. Şarkılarını ise kimi zaman hayatın satır aralarında, kimi zaman odaya kapanıp, bazen yanmasın diye yemeğin soğanını karıştırırken, bazen trafiğin ortasında araba kullanırken yaptı.

Hayatının uzunca bir döneminde sürekli makas değiştiren Candan Erçetin, hit olan şarkısı 'Yalan'da dediği gibi hayatta ölümden başka her şeyin yalan olduğuna inandı. Candan Erçetin'in kamuoyuna yansıyan mesafesi dikkat çekicidir. Oysa Candan Erçetin'in mesafesi kendisiyledir. Buz, ateş ve gizem karışımına sahip olmasının altında yatan da budur. Her ne kadar buralıyım dese de, ait olmadığı sularda yüzen iyi bir yüzücü gibidir. Kültürlü, zeki, alımlı kimliğinin altında kabul etmese de, arada sırada gözyaşlarını tutamayan kı-

rılğan bir Candan vardır. O kırılğan küçük kıza kim nasıl ulaşır, tahmin etmek zor. Ancak onun hayatının sırrı, doğal gibi görünmekte değil, doğal olabilmekte yatıyor. Belki de gerçek Candan Erçetin'i çıplak ayakları ile değil, çıplak ruhu ile tanımak lazım...

Candan Erçetin'in ağzından hayat felsefesi

• Türkiye'de farklı meslek dallarında sadece işini yaparak marka olan birçok kurum ve kişi var. Sanırım hepsinin de başarılarının sırları ortak olmalı. Çünkü bu mucizevî tek bir formül değil. Bu; sabrı, istikrarı, çalışkanlığı, ilkelere ödün vermemeyi ve tüketicisini hayal kırıklığına uğratmamayı içinde barındıran bir karışım. Ben ise kişisel olarak başarıyı başka bir nedene daha bağlıyorum. *Başarıyı bir sabah uyandı-
ğınızda sahip olunabilecek bir şey olarak görmüyorum. Bence başarı bir ömür boyunca, verdiğiniz bir randevuya saatinde yetişmek, yapmanız gereken bir ödevi zamanında yapmak ve birine verdiğiniz sözü yerine getirmek gibi yüzlerce küçük başarının toplamından oluşuyor.*

• Gerçekleştirmek için sırada beklediğim öyle çok hayalim var ki! Ama hayal işte! Adı üstünde. Dillendirmek gerekir. Sadece şunu söyleyebilirim, umarım bir yıla varmaz birini daha gerçekleştirecek kadar şanslı olurum.

• Mesleki açıdan her şeye tahammül etmeyi öğrettim kendime. Çünkü tahammülsüzlük öfkeyi, öfke de yanlışı getiriyor insana. Her şeyi gözlüyorum ve daha önceleri tahammül edemeyecek olduğum albümleri, yüksek tiraj yapan birçok kişiyi de ciddiye alıyorum. Tabii ki bu durum dinleyici olarak zevkimi değiştirmiyor.

• Benim 'keşke'lerim, 'keşke dün akşam çok yemeseydim, keşke bu saatte trafiğe çıkmasaydım' gibi basit, günlük olay-

larla sınırlı. Keşke lafını neredeyse hiç kullanmam. Çünkü 'keşke' geri alamayacağınız bir anın tekrar yaşanması üzerine kurulmuş bir hayaldir. Yanlışlarımdan sadece öğrenmeye çalışırım. Hatalar da bunun için var zaten. Aynı hatayı tekrarlamamak için dikkat ederim ama yeni hatalar yapmaktan da korkmam. Aksi halde gelişmemiz mümkün değil.

• Bana göre, iklimler karakterlerin oluşmasında etkindir. Ben, kara ikliminin hâkim olduğu, ormanlarla çevrili Kırklareli'nde doğdum, büyüdüm. 11 yaşında yatılı okula geldim ama okul harici yine evimdeydim. İstanbul'da sürekli ikamet etmem ise 19 yaşımdan sonrasına rastlar. İstanbul'u çok iyi bilirim, ama bu şehrin değişken ikliminin karakterimi etkileyeceği yaşlarda buralarda geçirdim. Tarih boyunca İstanbul'un karakteristiği olan entrikacılıktan hiç anlamam! Ben İstanbul'u mesken tutmuş, geri dönüşe gün sayan bir taşralıyım.

• Bilinen tüm Arnavut hikâyeleri, çalışkanlık, el becerilerinin kuvvetliliği ve inatçılık üzerine... Bende de bu özelliklerin hepsi var. Başladığım işi bitirmek veya hedefime ulaşmak konusunda inatçıyım.

• İşte ve özel yaşamımda, her işi kendim yapmayı severim. Son derece işinin ehli bir ekiple çalışıyorum, ama gerekirse bir şeyleri bizzat yapabilmek benim için çok önemli. Bu tabii ki her şeyi merak etmeyi, hatta her işe burnunu sokmayı da getiriyor yanında.

• Üniversitedeyken kararım, hayalimdeki meslek olan arkeolojiyi sürdürmekti. Bu konuda epeyce direndim. İstanbul Üniversitesi Klasik Arkeoloji bölümünde 3.sınıf öğrencisiyken, ilk kez Efes kazılarına katıldım. Daha sonra Avusturya Araştırma Bakanlığı'ndan bir burs aldım ve Avusturya'da arkeoloji okumaya devam ettim. Kadro sorunuyla karşılaşınca, hayatımı kazanmak için turizm sektörüne kaymak zorunda kaldım.

• Kazanmak için çok çalışabilirim. Ama çok para kazanmak için göze alamayacağım birçok şey var. Üç çocuklu bir memur ailesinin en küçük ferdiyim. Dolayısıyla sınırlı para ile geçirdiğim süre bol parayla geçirdiğim süreden daha uzun. Ve tabii her memur çocuğu gibi, hayat bana da onurun paradan daha kıymetli olduğunu öğretti. Sağlığım yerinde olduğu müddetçe her koşulda yaşarım ve mutlu olurum.

• 60 yaşında nasıl bir hayatımın olacağını hayalini kurmadım ama bir çiftlikte yaşayan ve aldığı hasatı kendi değerlendiren, etrafında da onlarca hayvan koşturan yaşlı bir kadın olmayı isterdim.

• Hayatın bir sırrı olduğuna inanıyorum. Herkes gibi ben de onu çözmek için buradayım.

Yazan: Nilüfer Kas

(Gazeteci/Hürriyet yazarı ve Tempo Dergisi eski editörü)

İNSAN İSTERSE, OKUL HAYATINI YARIDA BIRAKSA DA HAYAT OKULUNDA BÜYÜK İŞLER BAŞARABİLİR!

Denizli'nin Babadağ ilçesinden çıkan çok "zorlu" bir başarının öyküsüdür!

1944 yılında Denizli'nin Babadağ ilçesinde doğdu. İlkokuldan sonra okulu bırakarak bir yandan evdeki dokuma tezgâhında, diğer yandan da babasının dükkânında çalışmaya başladı.

15 yaşında Trabzon'a yerleşerek ticaret hayatına atıldı. Denizli'de ailesinin ürettiği çarşafı satarak başladığı ticareti, Bursa'da ağabeyiyle kurduğu tekstil fabrikasında sürdürdü. Buradaki ev tekstili ürünleriyle ihracata girdi. Çorlu'daki fabrikasıyla dünyanın "tül perde devi" oldu. 2004'te Fransa'da perde üreten Concord fabrikasını da bünyesine kattı. 1990'dan sonra sıkıntıya giren Vestel'i alarak elektronik alanına girdi. Tül perde işinde dünyanın, ev tekstilinde ise Avrupa'nın en büyük üreticisi konumuna geldi.

Küçük bir atölyede başlayan ve “zorlu” bir dönemin sonunda 50’yi aşkın şirkete ulaşan Zorlu Grubu, 108 farklı ülkeye “Made in Zorlu” ürünleri satıyor. Bu da Ahmet N. Zorlu’nun önüne çıkan onlarca engele rağmen nasıl ilerlediğini incelemeyi zorunlu hale getiriyor.

Emsalleri okuldayken o fabrika kuruyordu!

O, bir üniversite mezunu değil, ilkokuldan sonra okulu bırakan biri. İyi bir eğitim alamamasına rağmen iş hayatının zorlu şartlarına ayak uydurabilmek ve iyi eğitim almış rakipleriyle arasındaki farkı kapatabilmek için azimle çalıştı.

O, yaşlıları daha sokakta oynarken ailenin Trabzon’da açtığı dükkânın başına geçip çarşaf ve havlu satmaya başladı. O günlerde kötü bir sürprizle karşılaştı. Bilançoda 10 bin lira zarar görünmekteydi ve babasına nasıl hesap vereceğini düşünüp hızlı bir karar alarak dükkânda satmadığı malları Pazar günleri de çalışmak pahasına kentin pazarında sattı.

O, Bursa’da kurduğu ilk dokuma fabrikasının en önemli hammadde ihtiyacı olan ipliğin temininde sorunlar yaşanınca, bu zorluk karşısında fabrikayı kapatmayı seçmek yerine, yine hızlı bir kararla 6 ay içinde bir iplik fabrikası kurdu.

O, bugünlerin planını yıllar öncesinden yaparken, “Dünya şirketi olacağız,” dediğinde, kimse tarafından gerçekçi bulunmaması ve kendisini “mantıklı” olmaya davet eden kişilerin çokluğuna rağmen aklına koyduğunu azmi ve çalışkanlığıyla gerçekleştirdi.

O, Türk tüketicisine tanıştırdığı renkli ve desenli nevresiminin arkadaşlarının, “Nevresim dediğin askerde kullanılır,” yorumuna sebep olmasını önemsemeyerek bu işe kendini adadı ve başardı. Satmaz denilen şeyleri yetiştiremeyince 1975’te Bursa’da Korteks’i kurdu.

Korteks'i kurarken stresli ve zor günler geçirmedim mi? Hem de çok! Fabrikanın çalışıp çalışmayacağı ve başarılı olup olamayacağı ile kafasını çok meşgul edip günlerce uyuyamadığını belirtiyor. Çünkü o dönemde bu çapta fabrikalar yoktu ve giriştiği işi daha önce kimsenin denememiş olmasından dolayı büyük bir risk almıştı. Ama bugün bütün o sıkıntılarının meyvesini aldığını görüyoruz.

Vestel'i satın alırken de durum çok farklı değildi. Üzerinde çeşitli tedbir kararları olan bir şirketi almanın ne kadar riskli olduğu konusunda uyarıldı ama o şirketi devralıp iyi bir yönetime geçirildikten sonra elde edilecek başarıya inandı ve Vestel'i tereddüt etmeden devraldı. Sonuç ortada: Vestel, bugün cirosu 3.5 milyar dolarlara çıkan bir şirket hâline geldi.

O, elektronik sektörüne girdiğinde, "Televizyon firmalarının çoğu batıyor, ne işin var bu sektörde?" gibi heves kırıcı cümlelerle çok karşılaşsa da, kendi kendine, "O hâlde Uzak Doğu'su, ABD'si, Avrupa'sı bu işi ne diye yapıyorlar? Onlar yapıyorlarsa ben niye yapmayayım?" sorusunu sordu ve bu işe girişti. İleri görüşlülüğü ve çevik çalışma yeteneğiyle bu işin de altından kalktı.

Yeni yatırımlarında o da başkaları gibi ilk önce anlaşılamadı.

Bu konuda şöyle diyor: "Çarşafçıydım, 'perdesiz ev olmaz' diyerek bu işe girdim. 'Televizyonsuz ev olmaz' diyerek elektronik sektörüne girdim. Şimdi 'bilgisayarsız ev olmayacak' diyorum. İlerde her evde bir bilgisayar olacak."

O, sıfırdan zirveye bir başarı öyküsü yarattı. Hiçbir kalıcı başarının tesadüf olmaması gibi onun başarısı da rastlantı sonucu değil, "zorlu" bir başarı felsefesinin sonucuydu.

Çoğu kez bazı işler yolunda gitmedi ve çeşitli engeller, zorluklar, tersliklerle karşılaştı. Peki bunların üstesinden gelmeyi nasıl başardı dersiniz?

“Ne yaparım da patron olurum?” zihniyetiyle değil, “Ne yaparım da işimde başarılı olurum?” zihniyetiyle yola çıktı. Babasının, “Yapacaksan en iyisini yap,” sözünü benimsedi. Eyleme geçmenin gücüne inandığı için “gezen kurt aç kalmazmış” sözünü çalışanlarının beynine kazıdı.

En büyük özelliklerinden biri hızlı karar alabilme becerisiydi ve bunu kurumunun bir refleksi haline getirdi. Ahmet N. Zorlu, asıl önemli noktanın karar verebilmekten ziyade hızlı karar verebilmek, fırsatları algılayabilmekten ziyade fırsatları erken algılayabilmek, değişime ayak uydurmaktan ziyade değişime çabuk ayak uydurmak olduğunu düşünüyor. Günümüzde büyük balığın küçük balığı değil, hızlı balığın yavaş balığı yediğine inanıyor ve çevik bir şirket oluşturuyor.

Çok sayıda iş başarmış, mesleğinin zirvesine gelmiş ve istediklerini elde etmiş biri olarak iş hayatından çekilme lüksü varken hâlâ, “Bir günü ne kadar verimli kullanırsam benim için o kadar önemlidir” diyerek çalışkanlık örneği gösteriyor.

Ahmet Nazif Zorlu Kişisel Gelişim Merkezi’nin (Kigem.com) web sitesinde yapılan “Sizce kendini en çok geliştiren işadamı kim?” anketinde Türkiye’nin en büyük 10 işadamını geride bırakarak birinci seçildi. İnsanlar onun başarısını onayladı.

Ahmet N. Zorlu’dan başarı üzerine düşünceler

O, bankacılık, tekstil, elektronik ve enerji sektörlerinde sıfır noktadan başlayarak başarılı olan isimlerinden biri. Amerika’dan Güney Afrika’ya, Fransa’dan Çin’e kadar bir-

çok ülkede fabrikası, temsilciliği ve ürünlerinin yer aldığı bir dünya markası artık. Peki Zorlu Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Nazif Zorlu'nun hayatındaki bu yüksek ivmeli çıkışın ve elde ettiği büyük başarıların öyküsü arkasındaki başarı felsefesi neydi?

"Ben 'Hayat Okulu'nda okudum. Başka bir okulda okumadığıma da pişman değilim. Onların üniversiteyi bitirdikleri tarihte, ben 25 yaşında fabrika kurdum. Okul bitiren fabrika kurabilir mi, ama ben kurdum. Fason imalatını 17-18 yaşlarındayken öğrendim. İplikçiden ip alır, boyahane ile anlaşır, imalat takibi yapardım. 18 yaşında birisine bunu yaptıramazsınız.

"Başarıda, teori % 20, pratik %80 rol oynuyor. O nedenle siz gençlere en büyük öğüdüm; stajınızı o kuruma gönül vererek, işe yoğunlaşarak yapın. Fabrikalar, şirketler birer hayat okulu. Elinize geçen fırsatları iyi değerlendirmeli, iş başında öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenmeli ve talepkar olmalısınız."

"Teori, deneyimle birleştğinde ancak kullanılabilir bilgiye dönüşür ve size fayda sağlar."

"Başarı, yarınları planlayanların, olayları değil hedefleri konuşanların olacaktır."

"Yapayım mı, yapmayayım mı, ben bir düşüneyim, ders geç kalırsın, hiçbir şey yapamazsın. Hızlı davranacaksın ama kamikaze gibi de girmeyeceksin. Araştırmacı olacaksın. Hayal kurarken bile geleceğe bakacaksın. Trendleri izleyip, fizibilite çalışmanı yapacaksın. Yoksa hiçbir ön çalışma yapmadan 'ben girdim' diye bir işe girmek yanlış."

"Başarınızda belirleyici olan risk alma stratejinizdir. Risk almadan bir şey yapamazsınız."

"İnsanlarımızı, kayıt dışına ve bedavacılığa değil çalışmaya alıştıralım. Cinliklerle, kestirmecilikle bir yere varamayız. Vücudum, aklım, zekâm elverdikçe çalışacağım."

“İnsan vücudu bir makinedir. Planlayacaksın. Vücudun dinlenme, yeme, eğlenme saatini ayarlamazsanız bu makine yorulur.”

“Çıraklığını yapmadığınız bir işin patronluğunu yapamazsınız!”

“Dürüst olup cesaretli kararlar verdikten sonra, başarı peşinden gelir insanın. Fedakârlık yapmadan başarılı olunmaz”

“Bir kavgaya giriyorsan sonuna kadar mücadele edeceksin. İki tokat atıp kaçmak insanlığa yakışmaz.”

“Verdiğiniz sözü yapacak, yapamayacağınız sözü de vermeyeceksiniz. Söz verdiniz mi de ne pahasına olursa olsun yapacaksınız.”

“Çalışkan ve dürüst, dürüst ve çalışkan insan istiyoruz. Dürüstsün ama çalışkan değilsin. Hiç önemin yok. Sen zamanı çalılıyorsun. Çalışkansın da dürüst değilsin. O da olmuyor. Bunu yaşadıklarımından öğrendim.”

“İleriye dönük, hesaplı yaşayacaksın. Hesapsız kasap elinde kalırmış masat. Hesabı kitabı yaparken, çok iyi düşüneceksin.”

“Evime gittiğim zaman, ‘Ben bugün ne yaptım?’ derim. O mesuliyeti hissedeceksiniz, hissedemezseniz bir yere varmanız mümkün değil.”

“Karar vermek ve işi zamanında bitirmek çok önemli. Zaman satın alınamıyor. Alabilir misiniz? Mümkün mü? Dünyada öyle insanlar var ki, 100 milyar dolarları var. Zamanı satın alabilecek olsalar, servetinin hepsini de verir.”

“Başarı için, doğru zamanda ve zemininde harekete geçmek şart.”

“Gözlemci olmak, detayları incelemek lazım. Her şey detaydadır.”

“Yaptığınız işe inanacak ve kurumunuza sahip çıkacaksınız. ‘Ne yaparım da patron olurum’ yerine ‘Ne yaparım da işimde başarılı olurum’ diye düşüneceksiniz. Çok çalışacaksınız. Ve dürüst olacaksınız. İşte size başarının anahtarları...”

“Hızlı olup, zamanında harekete geçmek başarının anahtarı. Fırsatları değerlendirmek için yarını beklememelisiniz. Çünkü yavaş kalan geri kalıyor.”

“Bugün işsizliğin kol gezdiği, yüzde 10 işsizliğin olduğu bir ülkede, birilerinin her gün kapı kapı dolaşıp, ‘iş, iş’ dediği bir ülkede, ben de diyorum ki ‘üretim, üretim, üretim’.”

“Pist yuvarlak, koşarken ille de birinci olmayabilirsin, ama bir adım geride olsan bile yarışta olmak seni bir yerlere götürür. Yarışlara katılmanı sağlar, şampiyonluklara oynar-sın.”

“Bir şeye sahip olmak, kıymetini bilip hakkını vermekle olur. Denetleyemediğin şirket senin değildir. Mal sahibi ayrı gözle bakar, yönetici ayrı gözle bakar.”

“Önemli olan zirveye çıkmak değil, çıkılan zirveden geri inmemek.”

İNSAN İSTERSE, ŞARTLAR NE OLURSA OLSUN HAYATININ UNVAN MAÇINI KAZANABİLİR!

Kop dağlarından kopup gelen, ABD’de “ödül” alan bir gayrimenkul danışmanın öyküsüdür!

Amerika’ya ilk geliyordu. 20 kişinin üzerinde bir grupla gelmişlerdi San Diego’ya. Haftanın 6 günü adeta bir üniforma haline getirdiği takım elbiselerinden en şık olanını giydi. Önemli bir gündü ve belli etmemeye çalışsa da çok heyecanlıydı.

8 bin kişilik konferans salonunun kapısından içeri girdiğinde, heyecanı büsbütün arttı. Dev gibi bir sahne, ıslıl ıslıl karşısında duruyordu. Gün onun günüydü. Sahneye çıkmanın zamanı gelmişti. Başarı ödülü alacaktı.

Salonu dolduran kadınlı, erkekli binlerce kişi birbirinden öylesine farklıydı ki, katılımcıların yakalarında RE/MAX rozetleri de olmasa, insan kendisini Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nda sanabilirdi. Her ırktan, her renkten, her milletten insan vardı.

Hasan Can sonunda başarmıştı. Kendi yaşı kadar geçmiş olan ve 30 yıldır aralıksız büyüyerek, dünyada en çok satışını yapan gayrimenkul devinin, her yıl tekrarlanan Dünya Kongresi'ndeydi.

Ödül almak için oradaydı! 2005 yılında Dünyadaki 116 bin RE/MAX çalışanı içinde satış başarısıyla 57. olmuştu. RE/MAX Türkiye'de ise 4 yıl üst üste birinciliğini koruyordu.

Çok geçmeden Ödül Töreni başladı. Sahne gerçekten görülmeye değerdi. Ödül alacakların adı anons edilip sahneye çağrıldıklarında, inanılmaz ses ve ışık efektleri ile tansiyon yükseliyor, salonu masalsi bir heyecan kaplıyordu.

İstanbul'a geleli 3 yıl olmamıştı.

Çok değil, yaklaşık üç yıl önce, Anadolu'dan gelen, İstanbul'un semtlerini, sokaklarını ve caddelerini bile bilmeyen bir genç adamdı. İlk günleri gözünde canlandı bir an. Başına gelmedik kalmamış, son kuruşuna kadar tüketmişti ilk yıl.

Şimdi ise, İstanbul'da gerçekleştirdiği gayrimenkul satış ile Amerika'da dünyanın en çok satışını yapan gayrimenkul danışmanları arasına giriyordu. İstanbul rüyası, inanılmaz bir hızla Amerikan rüyasına dönüşmüştü.

Karmaşık duygular içinde, yaşam muhasebesine girişmişken, beklenen anons duyuldu:

"Mister Hasan Can; from Turkey!"

Sahnenin arkasında, aynı ödülü alacaklarla birlikte sıraya girmiş, bu anı bekliyordu. Dizleri titriyordu, ama o yine de emin adımlarla ilerledi ve sahneye çıktı. Ödülünü RE/MAX'ın kurucusu Dave Liniger'ın eşi Bayan Liniger'in elinden aldı. RE/MAX Chairman's Club'e girmişti.

Ödülü aldıktan sonra, kongrenin yapıldığı otelin barında kutladı başarısını. Ödülünü barın üzerine bırakmış, çevresin-

dekilerle sohbet ediyordu. Bu genç adamın yanında o ödülü görenler şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. "Bu ödül senin mi?" diye soruyorlardı önce. Sonra yaşını soruyorlar ve onu içtenlikle kutluyorlardı. Çünkü diğer ödül alanlara göre, en az 10 yaş eksikliği vardı.

Hasan Can, olağan görünüşlü, ancak sıra dışı insanlardan biriydi. Bu görünümünün altında patlamaya hazır bir volkanın gizli olduğunu, ateş saçan yeşil gözleri ele veriyordu.

Onu farklı kılan ve öne çıkaran, inanılmaz performansıyla. Yaşam öyküsü, iniş çıkışlarıyla, delidolu yaşanmışlıklarıyla, umutları ve hayal kırıklıklarıyla, Türkiye'de yaşadığı dönemin izlerini taşıyordu.

Kop dağlarından kopup gelen adam!

1970 yılında Erzurum'da doğdu Hasan Can, 7 çocuklu tipik bir Anadolu ailesinin çocuğuydu. Zorluklarla ve yokluklarla okumuş, üniversite sınavında istediği bölüm olan Karadeniz Teknik Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği'ni kazanmıştı.

Daha üniversite yıllarında, Kop Dağları'ndaki stajlarıyla başlayan madencilik serüveni, üniversiteden sonra da devam etti. Dağlarda kromun izini sürerken, kendince geliştirdiği yöntemlerle, gün yüzüne çıkardığı rezervler, onu daha 20'li yaşların ortalarında, maden ocaklarında ilgi çeken biri haline getirmişti. Zamanla çeşitli nedenlerle madencilikliği bırakarak, İstanbul'a gelmeye karar verdi.

İstanbul'a ilk geldiğinde Osmanbey'de bir arkadaşına ait, bir oda bir salon, küçük bir evde kalıyordu. RE/MAX ile eşinin bir arkadaşı kanalıyla bir tesadüf sonucu tanıştı. RE/MAX'ın gayrimenkul danışmanlığı eğitimlerine katıldı ve bir ofiste çalışmaya başladı.

Her insanın bir "unvan maçı" vardır.

İstanbul'a geleli 8-10 ay olmuştu. Evliydi, kendisini destekleyen bir eşi vardı ama parası yoktu. Büyük şehirde tırnaklarıyla kazıyarak tutunmaya çalışıyordu. Nerdeyse tüm sermayesini tüketmiş, bir arkadaşından borç alarak iş yapabilir hale gelmişti. Ya başaracaktı, ya bu büyük şehirden gidecekti.

Bir büyük iş bitirip, her şeyi tersine çevirmeyi çok istiyordu. İstemekten öte buna mecburdu. Aradığı fırsat karşısına çıktı çıkmasına ama yaşadıkları film olacak cinsten bir "unvan maçı"na dönüştü.

İçinde umut, hayal kırıklığı, ölüm, tekrar tekrar deneme, insana dair inançların sorgulanması, akıl tutulması ve sonuçta bir azmin zaferi olan bu maçı Hasan Can'dan dinleyelim:

"Varlıklı bir ailenin kızı olan Bayan C, evlenecekti ve eşiyile birlikte yaşayacağı bir müstakil ev arayışı içindeydi. Bahçeli, orman manzaralı, havuzlu, kapalı garajlı, 500 metrekare kullanım alanlı, site içerisinde, müstakil bir ev istiyordu. Onunla bir danışmanlık sözleşmesi yaptık. İstedığı gibi bir ev bulursam bana hizmet bedeli olarak belli bir komisyon ödeyecekti.

Ulus'tan Yeniköy'e değişik semtlerde farklı konseptlerde ev gösterdikten sonra hanumefendinin ne istediğini net bir şekilde algıladım. Onun istediği ev bende Acarkent'te vardı. Ama bir sorun vardı. Onun Acarkent'ten nefret ettiğini, kapısından içeri girmek istemediğini biliyordum.

Bir gün ona, "Aradığınız eve tıpa tıp uyan bir ev var elimde, ama gözlerinizi bağlayarak götürüp size sürpriz yapmak istiyorum," dedim. Gözleri bağlı halde götürüp, evin kapalı garajından içeri sokup, evin bahçesinde gözlerini açtırdım. Yağmur yağıyordu, bahçe mükemmel görünüyordu. Tam istediği gibiydi. "Tamam istediğim bu," dedi. Hemen annesini

aradı. Bir ev buldum muhteşem, hemen buraya gelip bakman lazım dedi.

Sonra bana dönüp, "Burası neresi?" diye sordu. "Acar-kent," dedim. Yüzünde istediği gibi bir evi istemediği bir yerde bulmuş olmanın şaşkın sevinci vardı. O evden daha önce söz etmiş olmama rağmen, Acarkent'te diye gelip görmek bile istememişti.

Annesi geldi. Fiyatını sordu, 950 bin dolar dedim. Pazarlıksız fiyatı kabul edip, derhal mal sahibiyle görüşüp bu işi bitirmek istediğini söyledi.

Ben de mal sahibinin Güney Afrika'da olduğunu, saat farkının olmadığını, hemen telefonla temasa geçip süreci başla-tabileceğimizi söyledim.

Evin sahibi, uluslararası bir şirkette yönetici olarak çalışan Çetin Bey'di. Kendisi evi satmak için bana yetki verirken, evinin bu fiyata satılabileceğine inanmıyordu. Güzel haberi vermek için, hemen Çetin Bey'i aradım.

"Çok teşekkür ederim Hasancım, alıcılara da teşekkür ederim, akşam eşimle konuşup sabah döneyim," dedi. Mesleki tecrübemle "akşam eşimle konuşayım"ın sorun anlamına geldiğini hissediyordum. Kötü bir şeyin olmaması için içimden dua ediyordum.

O gün atlayıp İzmir'e, babasıyla görüşmeye gittim. Babasını ikna ettim. Çetin Bey'i tekrar aradık. Çetin Bey tekrar sabah arayacağını söyledi. İstanbul'a döndüm.

Bir gün sonra Bayan C'nin annesiyle buluşup Çetin Bey'i aradık. Çetin Bey özür dileyerek evi satamayacağını söyledi. O an başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Sanki tüm enerjim boşalmıştı. İnsanlara inancımı, hayata ve mesleğime bakışımı sorgulamaya başladım. Duygusal olarak dibe vurma durumu yaşadım.

Bayan C'nin annesi telefonu aldı. Çetin Bey'e, "Mesele paraysa problem değil, gerekirse biraz daha fazla verelim," de-

di. Çetin Bey yine kabul etmedi. "İsterseniz komşularımla konuşabilirim sizin için, belki onlardan satan olur," dedi. Banya C'nin annesi ile oturup ne yapacağımızı konuştuk. Afrika'ya gidip Çetin Bey ile yüz yüze görüşmeye karar verdik. Güney Afrika'ya birkaç gün sonrasına bilet bulunabildi, biletler aldırıldı.

Umudum hem bitmişti hem de biraz vardı. Bana göre dünyada her şey satılıktır ve bu ev de satılabilmeliydi. Bir yandan uçuş gününün gelmesini beklerken, bir yandan da evin önüne kamp kurdum.

Evin site içindeki seri numarası B1 idi. O sırada yan yana 7 tane aynı bahçe büyüklüğü ve manzaraya sahip ev vardı. B1 den B7'ye kadar tüm evlerin teker teker kapılarını çalıp mal sahipleriyle görüştüm.

Müşterimden ve bütçesinden bahsedip, evlerini satıp satmayacaklarını sordum. Müşterim bir an önce taşınmak zorunda olduğu için, diğerleri bu kadar kısa sürede satmaya hazırlıklı değildi. Kabul etmediler.

Bu seriye o kadar konsantre olmuşum ki, onun dışındaki alana karşı adeta körleşmişim. Ofisimde duvara asılı olan site haritasına bakarken bile sadece B1'den başlayıp B7'ye, yani sağa doğru düşünüyorum, onun öncesi hiç aklıma gelmiyor.

Bir gün yine sokağın köşesinde oturmuş düşünüyordum. İşi çözmek için yollar arıyordum. Düşünürken de mekânın önünde duruyordum. İnanıyorum ki savaşı savaş meydanında kazanırsın. Evin karşına geçmiş eve bakıyordum, sigara üstüne sigara yakıyordum, düşünüyor ve eve bakıyor, evin önünde resmen volta atıyordum.

Bir yandan niye olmadı diye kendimi sorgularken, bir yandan da neyin yapılması gerektiğini düşünüyordum. Çetin Bey'i ikna edecek sihirli sözcükleri arıyordum.

Bir ara bir anda alt komşunun bahçivani ile köpeği çıktı. O anda şok oldum. Nasıl da görememiştim. B1-B7 arasına o kadar kilitlenmişim ki, B1'den alt kısımda kalan ve seri numarası B184 gibi farklı bir dizilişe sahip olan yeri görmemiştim.

Bahçivan beni tanıdığını, kendi evlerinin de mal sahibi tarafından satılabileceğini söyledi. Bu cümle ile yine kendime geldim.

Bir yandan olayın şaşkınlığını yaşıyor, bir yandan nasıl fark edemedim diye kendime kızıyor, bir yandan da yeni bir yol bulmanın sevincini yaşıyordum.

Hemen mal sahibine ulaştım. Mal sahibi Gülfem adlı bir hanımefendiydi. "Seninle çalışmak isterdim ama bugün bir emlakçı evimi bir müşteriye gösterdi ve biz fiyatta anlaştık, 800 bin dolara," dedi. Ben bir defa daha yıkıldım.

"Yoksa evinizi satın almak isteyen Bayan C miydi?" dedim. "Evet," dedi. Bir kez daha yıkıldım. Ama yılmamalıydım, hemen kendimi topladım. Kaparo alıp almadığını sordum. Yarın vereceklerini söyledi.

Daha önce günde altı yedi defa görüştüğüm, yaklaşık bir ay boyunca şehrin altını üstüne getirip onun için ev aradığım Bayan C, telefonlarıma çıkmıyor, görüşmemek için bahaneler buluyordu.

Gülfem Hanım'a ısrarla beni dinlemeden, o müşteriye evet dememesini, bir yarım saatini bana ayırırsa, kendisiyle mutlaka yüz yüze görüşmek isteğimi söyledim. Kabul etti.

Giderken yüreğimde fırtınalar vardı ama kafam bomboştu. Gidip olanları ve durumumu tüm samimiyetimle anlatmayı düşünüyordum. Gülfem Hanım'la karşılaşınca, onun da çok samimi bir insan olduğunu, samimi bir şekilde her şeyi anlatmanın en iyi çözüm olacağını anladım..

2,5 saatlik bir görüşmede her şeyi anlattım. Bayan C'yi Acarket'e gözünü bağlayarak getirdiğimi, neden Gülfem Ha-

nım'ın evini göremedim diye kendime kızdığımı, bu ev ben-
siz o insanlara satılırsa İstanbul'da tükenişimin olacağını,
bunu kolay kolay atlatamayacağımı tüm samimiyetimle an-
lattım.

Evinin ucuza gittiğini, benimle bir protokol yapması du-
rumunda evi 900 bin dolara satabileceğimi de anlattım. İkna
oldu. Protokol yaptık. "Lütfen ev ile ilgili sizi arayanları ba-
na yönlendirin," dedim.

Gergin günlerden sonra ilk defa rahat uyuduğumu hatırlıyorum. Ertesi gün Bayan C, Gülfem Hanım'ı aradığında, Gülfem Hanım benden bahsedip, muhatabın ben olduğunu söylemiş. Bayan C beni aradı!

Ben de evin fiyatının 900 bin dolar olduğunu ve kaderin bi-
zi tekrar karşı karşıya getirdiğini söyledim. Bayan C biraz kız-
gın, biraz utanmış bir haldeydi. Fiyata kızıp telefonu kapattı.

Gülfem Hanım'a verdiğim sözü tutmak için hemen evi kapsamlı bir şekilde pazarlamaya başladım. Binlerce broşür bastırdım. Boğaz, Acarkent ve Beykoz konakları çevresine dağıttım. Cebimdeki son parayı da bu evi satmak için harca-
dım.

RE/MAX'ın gayrimenkul tanıtım stratejilerine göre yaptığımız tanıtımlar işe yaradı. Şen Keçeci adlı bir hanımefendi, Vaniköy'deki yalısını satıp, bahçeli bir eve geçmek istiyordu. Beykoz Konakları'ndaki bir ev için beni aradı. O da Acarkent'te yaşamak istemiyordu. İki günlük ısrarımla, evi görmeye razı oldu. Bayan C'nin de görmek istemediğini ama görünce fikrinin değiştiğini anlatınca kabul etti.

Şen Hanım geldi, evi gördü ve, "Tam istediğim ev," dedi. Ben ilk 6 saniyede anladım alacağını. Gözlerinden gördüm. Dilimi ısırarak sevindim. Bir yandan kendimle gurur duyarken, bir yandan da yine bir aksilik çıkar mı acaba diye tedirgin oluyordum.

Şen Hanım yalısını satmıştı ve bir ay içinde yalıtı boşalt-

mak zorundaydı. Bu süre içinde Gülfem Hanım'ın başka bir yere taşınıp taşınmayacağını ısrarla sordu çünkü eğer yalısını tahliye etme tarihini geçerse, her gün için 3000 dolar ceza ödeyecekti.

İkisini görüştürdüm. 30 günde tahliye sözünü de içeren bir protokol hazırladık. Kaparo miktarını ve ödeme şeklini kararlaştırdık. Yazılı anlaşmayı yaparken, evin hizmetçisi te-laşla içeri girdi. Gülfem Hanım'ın kulağına bir şeyler söyledi.

Gülfem Hanım'ın yüzü bir anda kireç gibi oldu. Eli ayağı titredi. Önce ayağa kalkıp, sonra oturduğu koltuğa yığıldı. Ben oturduğum yerden fırladım. Banyoya yüzünü yıkamaya götürdük. Misafirler şaşkın ve endişeli bir şekilde bize bakı-yordu. Gülfem Hanım'a ne olduğunu sordum, eşi Önder be-yi kaybettiğini söyledi.

Kendinizi benim yerime koyun, siz olsaydınız böyle bir durumda neler hissedersiniz? Ona ölmekle ölmeyeceğini anlatıp teselli etmeye çalıştım. İçerideki alıcıların bu durumu bilmemesi gerektiğini, bu durumun caydırıcı olabileceğini, usturuplu bir şekilde söyledim. Neyse ki Gülfem Hanım çok metanetli biriydi. Acılarını içinde yaşayıp, konuklarından özür dileyerek kötü bir haber aldığını söyleyip müsaade iste-di.

İşler bir defa daha karışmıştı. Bu defa veraset intikali ol-ması gerekiyordu. Evin tapusu Gülfem Hanım ve eşinin üze-rineydi. Gülfem Hanım'ın iki kızı vardı. Biri ABD'de biri Türkiye'de yaşıyordu. Veraset intikali için, ABD'deki kızının gelmesi veya annesine vekalet vermesi gerekiyordu. Zaman daralıyordu. Şen Hanım, sanki hissetmiş gibi kötü giden bir şeyler olup olmadığını soruyordu. Ben de sürekli durumu idare ediyordum.

Gülfem Hanım'ın Amerika'daki kızı, babasının ölümün-den dolayı yaşadığı derin acıyı biraz olsun hafifletmek için

eşiyile beraber İspanya'nın Pirene dağlarına gitmişti. Kaldığı oteli ne annesine de biz biliyorduk. Sadece bir cep telefonu vardı ama o da sürekli kapalıydı.

Hemen ofisimden birini odama çağırdım, ona bir metin yazıp verdim. "Senin işin akşama kadar her beş dakikada bir bu telefonu aramak ve mesaj atmak," dedim. İkinci günün akşamına doğru görevlendirdiğim kişi kıza ulaşmış, yazdığım metni aktarmış ve beni aramasını söylemiş.

Kızı beni aradı. Bir kez daha direktten dönmüştüm. Türk konsoloslughuna gidip derhal bir vekalet göndermesini istedim. Birkaç gün içinde UPS ile vekaleti gönderdi. Sanki işler yoluna girmiş gibiydi. Tek problem Gülfem Hanım'ın taşınacağı bir ev bulmaya kalmıştı. Onu da zaten kafamda tasarlamıştım.

Cenaze merasimi sessiz sedasız bitmiş, kızının vekaleti gelmiş, tapu yapacak aşamaya gelmiş durumdaydı. Şen Hanım'a söz verdiğimiz sürenin dolmasına da birkaç gün kalmıştı.

Bir yandan artık her şey yoluna girdi diye rahatlıyor, bir yandan kendi kendime nazar eder miyim diye düşünüyordum. Hâlâ gergindim. Neredeyse üç aydır bir tane evin satışı üzerine çalışıyordum. Satamazsam bu şehirde sonum olacaktı.

Tapu günü geldi. Tapu işlemini halledip, para transferi için bankaya gittik. O an bile tedirgindim. Bu son aşamaydı, acaba bir şey olabilir miydi?

Bankada karşılaştıklarında Şen Hanım, Gülfem Hanım'a taziyelerini bildirmeye başladı. Meğer bu süre içerisinde iş bozulur diye sakladığım gerçeği, Şen Hanım ikinci günden itibaren gazete ilanlarından biliyormuş. Bankada tam bunu söylerken, hemen yanlarından uzaklaştım!

Şen Hanım Gülfem Hanım'a ödemesini yaptı. Hayatımı kurtaran, büyük minnet duyduğum Gülfem Hanım, bir kez

daha büyüklüğünü göstererek anlaştığımız hizmet bedelinin neredeyse iki katını ödemesi için bankaya talimat verdi. O an sadece parayı değil, üç ay önce kaybettiğim bazı duyguları, insanlara olan inancımı ve güvenimi de kazanmış oldum.

Şimdiye kadar 300'ün üzerinde villa sattım. O ev benim kariyerimde dönüm noktasıydı.

O para İstanbul'da tutunmamı ve bugünlere gelmemi sağladı."

Bu zaferle Hasan Can hayatının unvan maçını kazanmıştı. Acarkent'teki RE/MAX 7 Tepe Ofisi'nde başardığı bu işlerle hayatı değişti, zamanla bu ofisin sahiplerinden biri oldu. Sonra da yazının girişindeki ödülü alarak başarısını iyice taçlandırdı.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF POLITICAL SCIENCE
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637

PHILIP A. CLAYTON
1980-1981

1. Introduction

2. Theoretical Framework

3. Empirical Analysis

4. Discussion

5. Conclusion

6. Bibliography

7. Appendix

8. Index

9. Acknowledgments

10. Author's Address

İNSAN İSTERSE, SİVAS'IN BİR KÖYÜNDEN YOLA ÇIKIP AMERİKA'DA “MÜTHİŞ TÜRK” OLABİLİR!

Bir adam düşünün; üç çocuğuyla birlikte 40 yaşından sonra başka bir ülkede yeni bir yaşam kurmayı göze alıyor. Sadece ayakta kalmayı değil, bir 'ilk'i de gerçekleştiriyor. Dünyanın dört bir yanındaki yatırımlarıyla adından söz ettiren Ali Rıza Bozkurt, Amerikan rüyasını rüyadan çıkarıp gerçeğe dönüştüren Türklerin başında geliyor. Bu nedenle başarı öyküsü bu kitapta yerini alıyor.

Ali Rıza Bozkurt, Sivas'ın Kangal ilçesinin Mamaş Köyü'nde doğduğunda takvim yaprakları 1944'ü gösteriyordu. Annesi köyün okuma yazma bilen tek kadınıydı. Meryem Hanım, tüm köylülerin mektuplarını okuduğu için sevilir, sayılırdı.

Yıllar sonra oğlunun Amerika'da kurduğu Merik Kültür, Sanat ve Eğitim Vakfı adını, köylülerin Meryem Hanım'ı 'Merik' diye çağırmasından aldı. Aslında bu başarı öyküsünün başlangıcı ne Mamaş'a, ne de üniversite yıllarının geçtiği İstanbul'a uzanıyor.

Ali Rıza Bozkurt, Anadolu'da eğitim görebilen şanslı çocuklar arasındaydı.

İlk ve ortaokulu Sivas'ta okudu. Âşık Veysel'in doğduğu topraklar türkülere yakın olmasını sağladı. Yıllar sonra Amerika'da bir plak yaptı. Plak için çaldığı sazı köyde amcası Veli Ağa'dan öğrendi.

Üniversite için İstanbul'a gelen Bozkurt, İstanbul Teknik Üniversitesi'nde inşaat mühendisliği okudu. Perihan Hanım'la evlendi, üç çocuk sahibi oldu.

Ali Rıza Bozkurt, İstanbul'da bir düzen kurdu. Çalıştı, ailesine ve çocuklarına baktı. Ama sıradan yaşamını sıra dışı yapan etkenlere karşı koyamadı. Ali Rıza Bozkurt'u Amerika'ya götüren 'bir rüyadan' öte bir 'kaçış'tı.

12 Eylül dönemindeki kargaşa onu alternatif aramaya itti. Sokakta çatışmaların yaşandığı bir dönemde çocuklarını daha güvenli bir ortamda yetiştirmek için Amerika'ya yerleşme kararı aldı.

Amerikan rüyasını gerçekleştiren 'Müthiş Türk' olarak tanındı.

Başka bir ülkede, 40 yaşından sonra tutunmak hele 80'li yıllarda hiç de kolay değildi. Ama o kendine, yeteneklerine güvendi, başaracağına inandı. Amerikan vatandaşlığıyla birlikte başarı, para, şöhret birlikte geldi. Ve Türk kamuoyu onu Amerikan rüyasını gerçekleştiren 'Müthiş Türk' olarak tanıdı.

Amerikan rüyası gören başka Türklerin örnek aldığı işadını Ali Rıza Bozkurt, 20'den fazla ülkede inşaattan madene, petrolden ticarete kadar çeşitli alanlarda yatırım yaptı.

Ali Rıza Bozkurt, işadamlığının yanı sıra 18 yıldır Amerikan siyasetinin de içinde. Amerikan Başkanı George W.

Bush'un seçim kampanyasını yürüten ekibin içinde yer alan Bozkurt'un 2008'de yapılacak seçimlerde Amerikan Kongre üyeliğine seçilme planları var.

Mamaşlı, Yunus hayranı Ali Rıza Bozkurt 40 yaşından sonra Amerikalı oldu. Belki de bu yüzden Türkiye'de dostlarıyla rakı sofrasında iki kadeh içmeyi, Amerikan başkanıyla 40 gün aynı odada oturmaya tercih ediyor. Ama bu tercih sadece dostluk konusunda geçerli...

Yurtdışına Türkiye'deki güvensizliğin getirdiği baskı nedeniyle çıktığını unutmadı.

Çünkü Türkiye'de yatırım yapmama gibi bir prensibi var. Amerika'ya gittiği ilk yıllarda kendi kendine 'Türkiye'de asla iş yapmayacağım' diye söz verdi. Sadece işsiz Türkleri yurtdışına götürdü. Yurtdışına Türkiye'deki güvensizliğin getirdiği baskıyla çıktığını hiç unutmadı.

Ama bu güvensizlik sadece Türkiye'de değil, Ortadoğu'da da peşini bırakmadı.

Suudi Arabistan'da Mekke tünellerini yaptı. Ardından Kuveyt'te dünyanın en büyük elektrik projelerinden birini gerçekleştirdi. Proje inşaatında 5 bin kişilik 'çalışanlar geçici sitesini' kurdu. Bir sabah kalktığında Irak'ın devrik başkanı Saddam Hüseyin'in Kuveyt'e saldıran güçlerini karşısında buldu. Saddam'ın ordusu işçileriyle birlikte onu da alıp götürdü.

Irak'ın çeşitli askeri tesislerinde Amerika'nın ve müttefiklerin hava saldırılarına karşı canlı kalkan olarak rehin tutuldu. Günde çeyrek kuru ekmek ve su verildi. Bir süre sonra Türkiye'nin 8. Cumhurbaşkanı merhum Turgut Özal'ın çabalarıyla esaretten kurtuldu. Ali Rıza Bozkurt, Amerikan rüyasını gerçekleştirdikten sonra dünyaya açıldı, Uzakdo-

ğu'da da etkin bir işadamı oldu. Bu başarıları onu ülke yönetiminde bulunanlarla yakın dostluk içinde olmasını sağladı.

İki kez iflas etti. Her seferinde yeniden doğruldu.

Ali Rıza Bozkurt'un var olmaya çalıştığı iş yaşamı engellerle doluydu. Aslında hiçbir şey ona gümüş tepsi içinde sunulmadı. İki kez iflas etti, sıfırı gördü. Kaybetmenin ne demek olduğunu öğrendi. Her seferinde yeniden doğrulmayı başardı.

Bu başarıda eşi Perihan Hanım'ın ve aile düzenin önemi büyüktü. Eşiyle birlikte büyüyen Perihan Bozkurt, bu iflasların birinde hayat arkadaşının kendisine aldığı altınları verip, "Korkma, bana aldığın altınları satıp 6 ay daha idare ederiz," diyerek yanında olduğunu gösterdi. Eşinin yanında çocukları da aldığı kararlarda Ali Rıza Bozkurt'u hiç yalnız bırakmadı. İşadamının özel yaşamında kurduğu denge, iş hayatını pozitif etkiledi.

Başarı reçetesi: "Yüzde 10 birikim ve yetenek, yüzde 90 çalışmak."

Hem Amerika'daki hem Türkiye'deki çevresi onun bu müthiş başarısını yakından izledi, formülünü merak etti. Aslında formül basitti. Çünkü Ali Rıza Bozkurt'un başarı reçetesi, "yüzde 10 birikim ve yetenek, yüzde 90 çalışmak" şeklinde formüle edilmişti.

Çevresindeki gençlere, "Yaşımız kaç olursa olun okumayı bırakmayın. Hiçbir işadamı pat diye bulunduğu noktaya gelmez. Her işadamı ben de dâhil iki-üç kez sıfıra düşmüştür. Sıfıra düşmelerin üçü geçmemesinde yarar var. Eğer ilerleme çok dinamik ve hızlı-

sa iflasla karşı karşıya kalınıyor. Hiç korkmadan yaptığınız işe inanıp yolunuza devam edin," tavsiyesinde bulundu.

Ali Rıza Bozkurt inandıklarını sadece sözde bırakmadı. İş yaşamının getirdiği zenginliğe düşünsel dünyasındaki zenginliği de eklemek istedi. 57 yaşında yeniden okuma ihtiyacı duydu. Harvard Üniversitesi'ne bağlı Kennedy School Of Government'a kabul edildi.

57 yaşında Harvard Üniversitesi'ne bağlı Kennedy School Of Government'a kabul edildi.

Bozkurt'un hayat programında 50 yaşından sonra para pulla uğraşmamak vardı. Zaten 55'ine geldiğinde işlerini profesyonellere devretti.

12 Eylül nedeniyle Amerika'ya gittiğinde sadece para kazanmak derdinde olmadı. İçsel dünyasını geliştirmek için de çabaladı. 1990'lı yıllarda dünyada edindiği intibaları Türkiye'ye yararlı olsun diye kitap haline getirdi.

Gördüklerini, tecrübelerini, tavsiyelerini içeren görüşlerini 15 gün boyunca kasete okudu. Yardımcıları bu kasetleri çözüp, yazıya döktü. "İşsize İş Reformu" adı altında ilk kitabını piyasaya böyle çıkardı. Ama bu kitabı nedense beğenmedi, hatta "Cahiliye dönemi kitabı" diye eleştirdi.

Tecrübe insanı sınırlandırıyor!

Aradan geçen 15 yılın ardından aynı kitabı okuduğunda kendi kendine 'Keşke hep cahil kalsaydım' diye sitem bile etti. Ali Rıza Bozkurt kâmileleşince birçok konuda hevesin kaybaldığını düşünüyor.

Bu kitabı yazarken aklına bir sürü soru takıldı. Bu soruların yanıtlarını bulmak için kaynağına inmeden rahat edeme-

di. Ayrıca Amerika'da politika ile ilgilenince çok soru sorulduğuna, detaylı bilgin yoksa kısa zamanda ıskartaya çıkartıldığına şahit oldu. Siyaseti mektebinde okumak için 57'sinden sonra okullu oldu.

Doğduğu toprakların getirdiği özelliklerini hiç kaybetmeyen Ali Rıza Bozkurt, çocukluğunda amcası Veli Ağa'dan öğrendiği saz çalma işini Amerika'da da sürdürdü. Yunus Emre'nin 40 eserini kendi sazıyla pop türünde yorumladı. Hatta bir adım daha ileri gidip, Amerika'daki genç müzisyenlerden oluşan bir koro eşliğinde plak bile yaptı.

Müthiş Türk'ün Hollywood'a Osmanlı mimarisini gösteren müthiş sarayı

Ali Rıza Bozkurt, son dönemde Amerika'da yaptırdığı, Hollywood film sektörüne stüdyo olarak kiralamayı planladığı saray gibi binayla konuşuldu. Asıl mesleği inşaat mühendisliği olan ama mimarlıkla da uğraşan Bozkurt, Osmanlı'ya duyduğu büyük ilgiyi bu inşaata yansıttı.

Hollywood'un Los Angeles'e bakan tepesinde devasa bir ev yaptıran Bozkurt, İngiliz, Fransız, İtalyan, İspanyol salonlarıyla karma bir mimari olmasını arzuladı. Ayrıca bu saray Osmanlı'dan da izler taşıyor.

Müthiş Türk'ün amacı, Osmanlı İmparatorluğu döneminde, 600 yıl boyunca geliştirilmiş ve bugün unutulmuş mimariyi yeniden gözler önüne sermek ve Ankara'ya uğramamış bu mimariyi Amerika'ya kadar getirmektir. Değişik saray ve köşklere parçalar kopyalayıp uyguladı. Bu kopyalama için Amerika'da yeni bir marangoz atölyesi, elektrik atölyesi, kumaş kaplama atölyesi gibi sekiz atölye kurdu. Her şeyi orijinal yerinden kopya edilerek yaptırdı.

Bu bina Ali Rıza Bozkurt için çok önemli. Çünkü annesi

Meryem Bozkurt adına kurduğu Merik Kùltùr, Sanat ve Eđi-
tim Vakfı gelirinun bir kısmı bu binadan karşılanacak.

Annesinin adında kurduğu vakıf, yoksullara yardım edecek.

Mùthiř Tùrk, burada da ne kadar akıllı bir yatırım yaptı-
đını kanıtladı. Yaptığı saray gibi binaya daha şimdiden film
çekimleri için teklifler geldi. Mesela bir Polonya filminde
Bozkurt'un yaptığı saray 'Saddam'ın sarayı' olarak kullanıl-
cak. Bina günlüğu beş bin dolardan kiralanacak. Bozkurt,
toplanacak parayı tamamen aç insanlar için kullanacak.

Ali Rıza Bozkurt Tùrkiye'ye geldiğinde Boğaz'daki yalı-
sında yaşıyor. Ama bu kadar şaşaaya rağmen günlük hayat-
larındaki mütevazılık tanıdıklara bile şaşırtıcı geliyor. şaşı-
ran sadece Bozkurt'un yakınları değil.

Bozkurt da Tùrkiye'ye her gelişinde hayretler içinde kalı-
yor. Belki de Tùrkiye'nin bu kadar bozuk düzen içerisinde
nasıl bu kadar geliştiğini hayretler içinde izliyordur. Ùlke in-
sanının kötü yönetimi iplemediğini, sonunda ipi göğüsleye-
ceğini düşünüyor.

Onu en çok şaşırtan ise bizim için sıradanlaşan bir görü-
tü. Bodrum, Tùrkbükü'nde denizin içine yapılan sallarn
gündüz beach, gece restoran olarak kullanılmasına şaşıran
Bozkurt, bütün dünyayı gezmesine rağmen bu kadar eğlen-
celi, renkli yer görmediğine inanıyor. Ne de olsa Tùrk zekâ-
sı... Tùrkiye'de yaşayan Tùrklerin zekâsı, Amerika'da yařa-
yan Mùthiř Tùrk'ü bile şaşırtıyor.

Ali Rıza Bozkurt'a göre Amerikan rüyasını gerçekleştir-
mek Tùrkiye'de aynı rüyayı gerçekleştirmekten daha kolay.
Gerekçesi ise basit; *Amerika'da dev şirketler eleman arıyor, üc-
retler ise tatminkâr. Bir genç işe girdiği gün villasını, arabasını*

satın alabiliyor. Çünkü 30 yıl borçlanma imkânı var. Bizde ise ancak ev ve araba sahibi olmak emekli tazminatıyla gerçekleşiyor. Amerika'da insanlar bunlara ömrünün sonunda değil, başında sahip oluyor. Müteşebbis az yetişiyor. Türk gençleri ise Türkiye'deki dinamizmi Amerika'da muhafaza ettikleri için işlerinde yükseliyorlar. Amerika'nın en parlak üniversitelerinde en parlak öğrenciler Türk. Artık 'Türk gibi akıllı' lafı etrafta söyleniyor. Fikir güzel olunca, dinamizm de eklenince Amerikan ritüyası gerçekleşiyor.

O başardı, sizi durduran ne?

İş yaşamında müthiş başarılarla imza atan, dünyanın dört bir yanında yatırımları bulunan Mamaşlı Ali Rıza Bozkurt'a göre Türkiye'deki girişimci ruhlar öldürülüyor. Çünkü Türk ekonomisinin parasal olarak yüzde 50'si komünist ülkelerdeki gibi devlet elinde. Özelleşememenin önündeki en büyük engel de oradan beslenen geniş bir güruhun olması.

Harvard Üniversitesi'ne bağlı Kennedy School Of Government'ın dekan komitesinde görev yapan Bozkurt'un Muka-yeseli Anayasa'dan, başkanlık sistemlerine, bağımsız gazetecilik modellerinden demokrasilerde ve Türkiye'de yolsuzluklara uzanan 19 kitabı bulunuyor. Bu kitapların çoğu İngilizce ve Fransızcaya çevrilmiş.

80'li yıllarda Türkiye'deki karışıklıktan kaçarak Yeni Dünya'da (Amerika) kendine yeni bir dünya kuran Ali Rıza Bozkurt, sadece iş yaşamında başarılarla imza atmadı.

Bozkurt, 40'ından sonra para kazanmayı öğrendi. İki kez sıfır gördü, yeniden ayağa kalkmasını bildi. 57'sinde üniversiteye döndü. Şimdi ise 2008'de yapılacak Amerikan seçimlerinde Kongre Üyeliği için yarışacak. Ali Rıza Bozkurt,

örnek başarı modeli arayışları için en doğru portrelerden biri...

Bozkurt'un ayak izlerini takip ederek siz de kendi rüyanızı gerçeğe dönüştürebilirsiniz.

Yazan: Nilüfer Kas

(Gazeteci/Hürriyet yazarı ve Tempo dergisi eski editörü)

İNSAN İSTERSE, BAŞINA GELEN HER ZORLUKTAN KENDİNİ GÜÇLENDİREREK ÇIKABİLİR!

Bu "azmin zaferi" öyküsü de dünyadan!

İnsanların ideallerini terk ettiği için ihtiyarladığını düşü-
nüldü. Ona göre gençlik bir yaşam dönemi değildi sadece,
bir zihin haliydi. Gençlik, Matsushita için kırmızı bir yüze,
güçlü kollara, çevik bacaklara sahip olmaktan daha farklı bir
şeydi. Gençlik, hayal gücünün kalitesiyle ilgiliydi.

Matsushita insanın küçük bir dünyanın içine sıkışıp kal-
maması gerektiğine inananlardandı. Coşkusunun önünü
kesmeyen, teslim olmayı kabul etmeyen, isteklerini kurutup,
duvara asmayan bir adamdı o. Her zaman büyük, daha bü-
yük bir dünyanın kapısını aralamak için düşünüp duran bir
zihin, coşkulu bir yürekti.

20 yüzyıl'ın efsanevi girişimcisi bazı açılardan sıradan bir
insandı. Ne sıra sıra diplomaları vardı, ne de karizmatik bir
görünümü. Hatta Matsushita gençliğinde ortalama bir adam
olarak görülüyordu. Vasat bir öğrenciydi, hastalıklı ve sinirli
bir kişilikti.

Peki onu birçoklarından tarklı yapan neydi?

Matsushita'nın biyografi yazarı John P. Kotter şöyle diyor:

"Başkaları, başarısızlık acısı ya da başarı kibirinin bir sonucu olarak, otuzlu ya da kırklı yaşlarında sabit bir düzeyde tutunmaya karar kılarken, Matsushita öğrenmeyi ve gelişmeyi sürdürdü."

Bazı alışkanlıkları bu gelişimi besledi. Konosuke Matsushita kendini ve diğerlerini rahatlık alanının dışına itti, eğilimlere karşı çıktı, riskler aldı, zaafı ve başarısızlıkları değerlendirdi, yeni fikirler aradı ve açık bir zihinle dinledi."

John P. Kotter, Matsushita hakkında bir dizi tespitte bulunur. Onun en belirleyici özelliklerinden bir tanesi "zorluklar karşısındaki sabrı ve dayanıklılığıdır." Bu yeteneğinin sırrını çocukluğunda çektiği sıkıntılarda bulmak mümkündür. Hatta daha ileri gidilerek denilebilir ki onun başarısının ardında sancılı ve zorlu çocukluğu vardır. Köyde iyi ün yapmış bir ailenin çocuğu olan Matsushita, ailenin durumunun kötüleşmesi sonucunda belki de kendisini onuru kırılmış gibi hissetmişti.

"Ailenin ekonomik durumu 1899'da bozuldu. On kişilik ev halkı, Wakayama yakınlarında küçük bir apartman katına kiracı olarak taşınmak zorunda kaldı. Yiyecek kıttı. Ailenin gittikçe kötüleşen durumu, çocuklar ölmeye başladığında tam bir felakete dönüştü. Konosuke yaşadı, ama dokuz yaşında, günde 16 saat çalışmak ve işverenin yanında kalmak üzere Osaka'ya gönderildi."

Matsushita'nın ailesi babasının ticari başarısızlıkları yüzünden zor günler geçiriyordu. Üzerine kardeşlerinin talihsiz ölümleri de eklenince aile büyük bir felaket eşliğinde olduğunu derinden hissetti.

Matsushita ailesinin durumunu şöyle aktarıyor bizlere:

"Üstesinden gelinemez görünen yoksulluğun üzerine, bir de üç çocuğun yitirilmesi, annem ve babamda büyük mali sıkıntının ya-

nında psikolojik bozukluğa da neden oldu. Annemin kederli yüzü ve hâlsizlikten çöken omuzları hâlâ acı veren bir anıdır.”

Matsushita, daha küçük yaşta “rahatlık alanının” dışına sürülmüştü. Geriye dönmesi imkânsız olan güzel bir çocukluk geçirmişti. Ama şimdi bu çocukluk, yerini önemli bir sorumluluğa bırakıyordu. Öyle bir sorumluluk ki, yaşamı boyunca onun peşini bırakmayacak, yaşamı boyunca ona başarma azmi ve gücü verecekti. Matsushita, anne ve babasının umuduydu ve gururu olmak istiyordu.

“Tüm zorluklara rağmen, annem ve babam üzerime titreyip, tüm umutlarını kalan bu tek oğullarına bağladılar.”

Kasım 1904'te Matsushita'nın hayatını değiştiren bir şey oldu. Şehir dışında çalışan babası Masakusu, annesi Tokue'ye Matsushita için çok uygun bir iş bulduğunu yazdı. Ancak bu iş Osaka'daydı ve sadece 9 yaşında olan Matsushita artık ailesinden ayrı yaşamak zorunda kalacaktı. Matsushita, karmakarışık duygular içinde, elinde küçük bir elbise bohçasıyla yeni ama küçük bir çocuk için son derece ürkütücü olan hayatına doğru yola çıktı.

Bu hayatta artık yalnız olacak, evinden uzakta kalacaktı.

Dayanıklılığın Gelişmesi

Konosuke Matsushita Osaka'ya doğru yola çıktığında neler düşünüyordu, tam olarak bilemiyoruz. Ama evinden ve annesinden uzakta olan 9 yaşında bir çocuğu gözlerimizin önüne getirmeye çalıştığımızda içimizi bir neşe kaplamaz.

Solgun yüzler arkasından bakmış, buruk bir kalple, kara bir trenin içinde yolculuk etmiştir. Nereye gidecektir? Kimlerin yanında çalışacaktır? Annesini bir daha görebilecek midir? Peki babası neden onu evden uzaklaştırmıştır?

Evet, Matsushita'nın Osaka'ya doğru yola çıktığında neler düşündüğünü tam olarak bilemiyoruz, ama tahmin edebiliyoruz. Ama çalıştığı ortam hakkında bazı fikirlerimiz var. Matsushita bu konuda bize önemli bilgiler veriyor:

"En yüksek kaliteye ulaşmak için, tüm bir günü, narin ellerimin her yeri çizilene dek sert saplarla parlatma işiyle geçirebiliyordum."

Matsushita, patronu, patronun karısı ve üç küçük çırakla bir arada Japon mangalları yapıyordu. İlk parasını da bu işten kazanmıştı. Ama kısa bir süre sonra bu işe ve biraz olsun alıştığı çevresine veda etmek zorunda kaldı.

Babası hızla ona yeni bir iş buldu. Bu iş yeni açılmış bir bisiklet dükkânundaydı ve onun yaşamına biraz olsun istikrar getirdi. Bu hayatta keskin inişler ve çıkışlar olmadığı gibi lüks de yoktu.

"Öğünlerimiz esas olarak pirinç ve sebzeden ibaretti. Kahvaltıda beyaz turplu ya da başka bir salamura sebze pirinç, öğlen yemeğinde haşlanmış sebze pirinç, akşam yemeğinde yine salamura soslu pirinç. Her ay birinci ve on beşinci günde olmak üzere, iki öğlen yemeğinde sofrada balık olurdu. Yaşamımızda lüks denilebilecek hiçbir şey yoktu..."

Konosuke Matsushita çocukluğu ile ilgili pek ender konuşurdu. Birçoklarına göre anıları kendisine çok acı veriyordu. Elbette bu düşüncede haklılık payı var, ama belki de daima ileriye bakan bir adam olmak zorunda olduğu için geçmişiy-le ilgili susmayı tercih ediyordu.

Gemileri Yakmayı Bilmek

Matsushita Elektronik Kurucusu, 20. yüzyıl'ın en büyük girişimcilerinden biri olan Konosuke Matsushita yaşamının çeşitli dönemlerinde kendi kişisel tarihinin ona kazandırdığı

alışkanlıklardan yararlanmayı bildi. O, çok küçük yaşta sefaleti görmüş, işlerin her zaman istendiği gibi gitmediğini anlamış, yalnızlıkla sınanmıştı. Kendisini birçok kez sisli bir yolda ilerlerken bulmuştu. Birçok kez bu sislere istemeden düşmüştü, ama sonunda şair John Keats'ın "Negatif Yetenek" olarak adlandırdığı bir beceri geliştirmişti. Matsushita belirsizlik karşısında gücünü arttırmış, risk alma becerisini geliştirmişti.

John P. Kotter onun bisikletçi dükkânından ayrılarak risk almasını şöyle anlatır:

"Ustası Godai'yle kalmış olsaydı, kendi dükkânının sahibi olacağı ve ortalamanın üzerinde bir orta sınıf hayatı yaşayacağı bir yolda ilerlemeye devam edecekti. Ama böyle bir gelecek görüntüsü, anlaşılana onu tatmin etmiyordu. Daha fazlasını başarmak için, babacan bir kişiyle ilişkisini koparmaya ve çok daha belirsiz bir yolculuğa atılmaya hazırdı."

Böylece o gelecekte Panasonic ve daha nice dünya markasının çıkmasını sağlayacak olan Matsushita Elektrik Şirketi için temel bir beceriyi kazanmaya yöneldi. 1910'larda elektrik işindeydi.

"Elektrik yaygın olarak sadece lambalar şeklinde biliniyor ve çoğu insan, onunla en küçük bir temasın insanı öldürebileceğine inanarak, elektrik enerjisinden korkuyordu. Elektrik sadece uzmanların el sürebileceği bir şeydi ve elektrik şirketinde çalışan alt düzeyde bir tamirci bile, esrarengiz güçlere vakıf bir teknisyen olarak büyük saygı görüyordu."

Matsushita bu işte kısa sürede ilerledi. Henüz 16 yaşındayken diğerlerini yönlendirebilir bir konuma getirilmişti. İçlerinden bazıları ondan 4-5 yaş büyüktü.

Osaka Light'da geleceği çok parlak görünmesine rağmen o burayla olan ilişkisini de kesti.

Sürekli Yeni Şeyler Aramak

Matsushita'nın başarısında dayanıklılık önemli bir yer tutar. Sabırlı olmak, rahatlık alanına çıkmak ve bu sayede risk almayı bilmek önemlidir. Bir başka şeyde onun asla yetinmeyen birisi olmasıdır. O, kendisinin sürekli değiştirmek ve yenilemek ister.

Osaka Light'dan ayrılmasıyla ilgili şöyle demiştir Matsushita:

"Pozisyon tatmin edici değildi."

İş, Matsushita için tek düze olmaya başlamıştı. Bu yüzden heyecan azalmış, öğrenme olanakları tıkanmış, günler birbirine benzemişti.

"İşyerindeki diğer çalışanlarla çene çalarak ya da kontrol işlemlerinden dönüş yolunda vitrinlere bakarak geçirilen bir sürü boş zamanla kalakalmıştım. Şevk kırıcı ve sonuçsuz bir durum söz konusuydu. Sonunda bu işten nefret etmeye başladım ve henüz bir tesisat teknisyeniye elde etmeyi o kadar düşlediğim pozisyonlardan adamakıllı soğudum."

Böylece Matsushita eşinden de aldığı destekle kendi işini kurmanın yollarına baktı. Özel girişimler, hayatın korunaklı duvarını yıkar ve büyümeyi hızlandırır. Girişimci pederşahi bir patron için ve tamamen onun hesabına çalışmak yerine kendi adına çalışır, ayaklarının üzerinde özgürce durmayı öğrenir.

İnatla Devam Etmek

Matsushita'nın fabrikası onun iki odalı dairesinde kuruldu. Çalışma ve yaşama için mevcut olan sadece 12 metrekareydi. Ve hiçbir gelir olmadan, son derece sınırlı bir parayla Matsushita'nın inandığı duyları imal etmeye başladılar. Ama iş almakta zorlanıyorlardı. Küçük ve finansman gücü olma-

yan bir firmaydılar ve müşteri adaylarına sunabilecekleri bir referans listeleri bile yoktu. Güven vermeleri çok zordu. Ayrıca ellerindeki ürünler, piyasada bulunmayan bir şey değildi.

Matsushita'nın numuneleri rağbet görmedi. Toplam beş kişilik kadrosunu geçindirecek parayı dahi kazanamıyordu.

"Bana ne yapmayı düşündüğümü sordular. Nasıl geçineceğim hakkında bir fikrim var mıydı? Nereden para bulacaktım? Hepsi yakın arkadaşlarımdı ve maaşlarını almak için bana bir kez bile baskı yapmamışlardı, ama cepleri de tamamen boştu. Bu işi bırakmamızı ve hepimizin geçinmesinin çaresini bulmamızı önerdiler. Onları bu krize dayanmaya ikna etmeye çalıştım, ama işi yaşatmak için ne somut bir stratejim, ne de finanse etmek için param olduğundan, ricalarım onları ikna etmeye kesinlikle yetmeyecekti."

Kısa bir süre sonra beş kişilik kadro üç kişiye düştü.

İhtiyaç duydukları parayı elde etmek için elbiselerini, eşyalarını rehin verdiler. Pes etmediler ve deliler gibi çalıştılar.

Kayınbiraderi Toshio Iue onun için şöyle diyor: *"Genç Matsushita'nın çok zeki ya da çok yetenekli bir adam olduğunu sanmıyorum. Ama çalışma şevki olağanüstü derecede yüksekti."*

Ayrıca geçirdiği zorluklar ona sadece kuvvet kazandırmakla kalmamış, başkalarına kulak tıkayıp bildiği gibi devam etmek için gerekli olan "bağımsız bir karakter" kazandırmıştı.

Sadece Japonya'nın değil, dünyanın sayılı firmalarından birisi olan Matsushita Elektrik yolundaki ilk taşlar bu genç ve çalışkan adamın çocukluk anılarında şekillenmişti. Filozof F. Nietzsche'nin dediği gibi Matsushita'yı "öldürmeyen şey, onu daha güçlü yapmıştı."

Yazan: Onur Hınçer

(Danışman ve "Kelebek Etkinizi Yaratın"ın yazarı.)

EK BİLGİ: İNSAN İSTERSE, BAŞKALARINDAN NASIL İSTENEBİLECEĞİNİ ÖĞRENEBİLİR!

İstemenin de Formülü Var: İnsan "Nasıl İsterse" İstedliğini Alır?

İşinizi başkalarının yapmasını beklemeyin. Söylemek istediğim şey, zekice ve keskin olarak istemeyi öğrenmenizdir. Sonucu tanımlamanıza ve ulaşmanıza yardımcı olacak şekilde istemeyi öğrenin. Zekice ve kesinlikle istemenin beş temel prensibi vardır:

1- Ne istediğinizi bilin.

Ne istediğinizi hem kendinize hem de bir başkasına tanımlamalısınız. Ne kadar yüksek, ne kadar uzak, ne kadar çok? Ne zaman, nerede, nasıl, kiminle? İş hayatınızda bir krediye ihtiyacınız varsa; nasıl isteneceğini bilerseniz, bu krediyi bulursunuz. "Üretim hattını genişletmek için biraz daha paraya ihtiyacımız var, bize biraz kredi verir misiniz?" dersanız, krediyi alamazsınız.

Kesin olarak neye ihtiyacınız olduğunu, niçin ihtiyacınız olduğunu ve ne zaman ihtiyacınız olduğunu tanımlamalısınız. Onunla ne üretebileceğinizi de göstermek zorundasınız. Amaç düzenleme seminerlerimde, seminere katılanlar, biraz paraya ihtiyacım var diyerek istemektedirler. Ben de onlara birkaç kuruş para veriyorum. Onlar istiyorlar ve alıyorlar; zekice istemedikleri için istediklerini alamıyorlar.

2- Size yardım edebileceklerden isteyin.

Ne istediğinizi bilmek yetmez, aynı zamanda bilgi, sermaye, duyarlılık, iş deneyimi gibi belirli kaynaklara sahip olan kimselerden istemelisiniz. Diyelim ki, eşinizle bir sorununuz var. İlişkileriniz kopuyor. Kalbinizi boşaltmak istiyorsunuz. Bir insanın olabileceği kadar dürüst ve kesin olabilirsiniz. Sizininki kadar zayıf ilişkilere sahip birinden yardım istemeye kalkarsanız bu kişi size yardımcı olabilir mi? Şüphesiz olamaz.

Yardım isteyecek uygun kişiyi bulmak, bizi yine neyin ne işe yaradığını öğrenmeye dikkat etme konusuna geri götürecektir. Daha iyi bir iş, daha iyi bir ilişki, daha iyi bir yatırım programı, ne isterseniz isteyin; bunlarla ilgili bazı şeylerin başkaları tarafından yapılmış olduğuna dikkat edin. Burada ki asıl sorun istediklerimizi başaran kimseleri bulmak ve onların neleri doğru yaptığını belirleyebilmektir. Birçoğumuz meyhane akıllılığına meyilliyizdir. İşittiklerimiz sempatik gelir ve bunların hemen sonucunu alacağımızı sanırız. Sempati, uzmanlık ve bilgiyle eşleşmedikçe bir işe yaramayacaktır.

3- İsteddiğiniz kimse için bir fayda yarat.

Sadece istemeyin ve birilerinin size bir şeyler vermesini beklemeyin. Önce yardım istediğiniz kimseye sizin nasıl yardımcı olabileceğinizi hesaplayın. İşle ilgili iyi bir fikriniz ve

bunu gerçekleştirebilmek için de paraya ihtiyacınız varsa; bu parayı elde etmenin bir yolu, size hem yardım edecek, hem de sizden (yapılacak işten) yararlanabilecek kişiyi bulmaktır.

Ona fikrinizin hem size, hem kendisine nasıl para kazandıracığını göstermelisiniz. Yaratacağınız faydanın her zaman maddi şeyler olması gerekmez. Yarattığınız fayda bir his, bir duyarlılık ya da bir rüya olabilir. Bana gelip 100 milyon liraya ihtiyacım var dersenez; ben de muhtemelen, birçok kişinin paraya ihtiyacı olduğunu söylerim. Bu paraya, kişilerin yaşamında bir farklılık yaratmak için ihtiyacınız olduğunu söylerseniz, muhtemelen sizi dinlemeye başlarım. Siz bana kesin olarak diğerlerine ve kendinize nasıl faydalı olabileceğinizi gösterirseniz; ben de size yardım etmenin, bana ne gibi yararlar sağlayacağını düşünmeye başlarım.

4- Kararlı, inandırıcı, inançla isteyin.

Başarısız olmanın en emin yolu, kararsız olmaktır. Siz ne istediğinizden emin değilseniz, başkaları nasıl emin olsun? Bu nedenle, isterken bir inanç içinde olun. Fizyolojiniz ve kelimelerinizle inancınızı gösterin. Ne istediğinizden emin olduğunuzu gösterebilirseniz, mutlaka başaracaksınız ve mutlaka hem kendiniz, hem de istediğiniz kimse için bir fayda yaratacaksınız.

Bazı kişiler, bu dört prensibi de en iyi şekilde uygularlar; fakat yine de istediklerini elde edemezler. Çünkü onlar beşinci prensibi uygulamamışlardır. İstediklerini elde edinceye kadar istememişlerdir. Zekice istemenin beşinci ve en önemli adımı budur.

5- İstediklerinizi elde edinceye kadar isteyin.

Bu, aynı kişiden isteyin demek değildir. Kesin olarak aynı şekilde isteyin demek de değildir. Asıl başarı formülü, "Ne elde ettiğinizi bilinceye kadar duyuşsal keskinliğinizi ve ki-

şisel değişme esnekliğinizi geliştirmek zorundasınız,” der. Bu nedenle, istediğinizi elde edinceye kadar, kendinizi değiştirmek ve düzenlemek zorundasınız.

Başarılı kimselerin yaşamlarını incelediğinizde onların isteklerinde çok ısrarlı olduklarını, devamlı denediklerini, devamlı değiştirdiklerini ve er ya da geç ihtiyaçlarını giderecek birisini bulduklarını görürsünüz. Formülün en zor kısmı ise kesin olarak ne istediğini belirleyebilmektir.

Kaynak: Sınırsız Güç/ Anthony Robbins/ İnkılap Kitabevi.

GÜZEL SÖZLER: AZMİN ZAFERİ İLE İLGİLİ "ULU BİLGELER" NE DEMİŞ?

Harikulade şeyler ancak; içlerindeki bir şeyin koşulların üzerinde olduğuna inanna cesaretini gösterenler tarafından yapılmıştır.

Bruce Barton

Yaşamak, kendi kendini adam etmektir. Zekâ ve bilgiyi kullanarak, etinden kemiğinden kendi heykelini yapmaktır.

Goethe

Bütün insanların hayat hikâyelerini okurken, ilk zaferlerini kendilerine karşı kazandıklarını görmüştümdür. Hepsinde de öz disiplin başta geliyor.

ABD Başkanı Harry Truman

Başarı azim gerektirir, azim ise irade. Bazı hedefler, başarısız olmaya da değer. Gerçek başarı, başarısız olma korkusunu yenebilmeaktır.

Sweeney

Dünyada değişiklik yapmakta başarılı olanlar, değişikliğe kendilerinden başlayanlardır.

G. Bernard Shaw

Dünyanın gördüğü en büyük başarı önce bir hayaldi. En büyük çınar bir tohumda, en büyük kuş bir yumurtada gizliydi.

James Allen

Kristof Colomb'un en çok beğendiğim yanı, yeni bir dünya keşfetmesi değil, bu düşünce üzerine onu aramaya gitmesidir.

Robert Tourgof

Hayat bir bisiklete binmek gibidir. Pedalı çevirmeye devam ettiğiniz sürece düşmezsiniz.

Claude Pepper

İhtiraslar, geminin yelkenlerini şişiren rüzgârdır. Bazen gemiyi batırdığı olur, ama onsuz gemi, yerinden kımıldayamaz.

Voltaire

Başarımın gerçek ölçüsü nelere sahip olduğun değil, nelerden vazgeçebildiğindir.

Jackson Brown

Bazıları her şeyi olduğu gibi görür, "niçin" diye sorar. Ben hiç var olmamış şeyleri düşünürüm, "neden olmasın?" diye sorarım.

G. Bernard Shaw

İnsan zihni yeni bir fikre uzandığında, bir daha asla eski boyutlarına dönmez.

Oliver Holmes

Kendisini ümit ile besleyen insanlar şişmanlamaz.

Sicilya Özdeyişi

Suda yüzümenin sırrı taşların nerede olduğunu bilmektir.

Herb Cohen

Bütün güzel ilkeler, yol gösteren deniz fenerlerine benzerler. Ancak limanı bilenlerin işlerine yararlar.

Fayol

"Bir şeyler yapmalıyım" her zaman "bir şeyler yapılmalıdır" dan çok sorun çözer.

Bits and Pieces

Yenilmesi gereken ilk düşmanlar öfke ve umutsuzluktur.

Colette

Kararlılık keskin bir bıçağa benzer, keskin ve düz keser. Kararsızlık ise kör bir bıçak gibi kestiği her şeyi parçalar ve yırtar.

Jan Mc Keithen

İki kolun kucaklayamayacağı kadar büyük bir ağaç, saç kadar ince bir kökten doğmuştur. Yedi katlı bir kule, bir toprak yığını üstünde yükselir. Bin fersahlık bir yolculuk da bir adımla başlar.

Lao – Tse

Eğer bir insan onu rüyasında görmeseydi, başka bir insan onun yapılabileceğine inanmasaydı ve başka biri de onun yapılmasını istemeseydi göklere degecek hiçbir şey yapılamazdı.

Charles F. Kettering

Düşünmek kolaydır, uygulamak güçtür. Dünyada en güç olan şey de, insanın bir şeyi düşünmesine göre uygulamasıdır.

Johann Von Goethe

Bizi güçlü yapan yediklerimiz değil, hazmettiklerimizdir, bizi zengin yapan kazandıklarımız değil, muhafaza ettiklerimizdir; bizi bilgili yapan okuduklarımız değil, kafamıza yerleştirdiklerimizdir.

Francis Bacon

Nerede olursanız olun, elinizdekilerle yapabileceklerinizi yapın.

Theodore Roosevelt

Hayatınızı yaşamanın iki yolu vardır; birincisi, sanki hiçbir şey mucize değilmiş gibi yaşamak, ikincisiyse sanki her şey bir mucizeymiş gibi yaşamak.

Albert Einstein

İnsanlar arasındaki gerçek fark enerjidir. Sağlam bir irade, belirlenmiş bir amaç, yenilmez bir azim her şeyi başarabilir. Büyük adamlarla küçük adamları birbirinden ayıran da budur.

Thomas Fuller

Eğer bir etki yaratabilecek kadar büyük olmadığınızı düşünmüyorsanız, bir sivrisineği, yaşadığı bir odada yatmayı deneyin!

Anita Koddick

"ŞURAYA YAZIYORUM, BİR GÜN BENİM DE ÖYKÜMÜ YAZACAKSINIZ" FORMU

Buraya kadar çok sayıda başarı öyküsü okudunuz. Şimdi aşağıdaki soruları kullanarak kendi başarı öykünüzü düşünmeye ne dersiniz? Bir gün neden olmasın...

1. Başarmayı düşündüğüm hedef: Neyi başarmak istiyorsunuz?
2. Hedefime ulaşırken kullanacağım yol: Nasıl başarmak istiyorsunuz?
3. Başarmak için kendime tanıdığım süre: Ne kadar sürede başarmak istiyorsunuz?
4. Başardıktan sonra yaşayacağım yer: Başardıktan sonra nerede yaşayacaksınız?
5. Başarıyı ilk duyuracağım kişi: Başarı sevincini ilk kiminle paylaşmak istersiniz?
6. Büyük adamlar liginden arkadaşlar: Bir gün zirveye çıkınca zirvedeki kimlerle yakın arkadaş veya dost ol-

her şey seninle başlar

Başarılı olmak öğrenilebilir!

Bu kitapta neler var?

Harikulade şeyler, içlerindeki bir şeyin, koşulların üzerinde olduğuna inanma cesaretini gösterenler tarafından yapılmıştır.

Bruce Barton

Büyük hayalleri, küçük hayatları vardı. Hayallerinin verdiği umutla yola çıktılar. Başlangıçta tek sermayeleri cesaretleriydi. Paraları yoktu. Çevreleri yoktu. Zorluk çoktu.

Çevredekiler "senden bir şey olmaz" derken, Küçük imkânlarla, büyük engelleri aştılar. Çoğu kez yenile yenile yenmeyi öğrendiler.

Omuzları yerçekimine yenik düşse de, Yılgın, yorgun, yalnız olsalar da bazen, Yenilmediler. Pes etmediler. Başarılar. "İnsan isterse", ama gerçekten isterse, hayatta ne çok istediğini yapar dedirttiler!

İnsan isterse cenneti cehennemde, cehennemi de cennete çevirebilir.

Sophokles

ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd.
Ticaretbana Sokak No:53
34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel : +90 (212) 511 53 03
+90 (212) 513 87 51
Fax : +90 (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
e-mail: info@alfakitap.com

İnsan İsterse'de ilham veren insan öyküleri anlatılıyor. Sıfırdan zirveye büyük engelleri aşarak gelmiş insanlara da, sıradan biri olarak yaşarken sıra dışı bir iş başarmış kişilere de yer veriyor. Bu sayıda kimler var?

- Geçirdiği çocuk felci nedeniyle iki bacağını kaybetti. İlk cümlesini 7 yaşında kurmaya başladı. Bir gün kendisiyle yüzleşti ve bir başarı yemini etti. "Topal Seyfettin" in engelli hayat koşusu...
- Tek istediği senarist olmaktı ama kendini kabul ettiremedi. Yapımcı oldu. Yine kabul edilmedi. Evdeki çatal bıçak ve masa örtüsünü kullanarak bir dizi çekti. Sonra ne mi oldu?
- Üniversiteye hazırlanıyordu. Görme özürlyüdü. Rakipleri interaktif CD'lerle hazırlanıyordu, 6 kitap bile bulamıyordu. Bir baba ile oğlunun etkileyici başarı hikayesi...
- Bir mağazada müşteri temsilcisiydi. Tek istediği şarkı söylemekti. Sezen Aksu'yu 6 ay boyunca aradı, ulaşamadı. Bunun üzerine bir plan yaptı. Bu sanatçı kimdi ve hayalini nasıl gerçekleştirdi?
- Liseden sonra okumasına izin verilmedi. Sürekli güzel kız kardeşiyle kıyaslandı. Bir gün çok aşağılandığında kalktı ve dedi ki, 'Ben az önce bir yemin ettim. Bir gün, hiç kimsenin olmadığı bir yerde olacağım.' Sonra kim mi oldu? -
- Okul hayatını ilk okulda noktalayıp, hayat okulunda başarıyla yükselen, bugün 50'yi aşkın şirketle 108 farklı ülkeye mal satan bir işadaminin zirveye "zorlu" çıkış öyküsü...
- İstanbul'a geldiğinde bir arkadaşına ait bir oda bir salonu olan bir evde kalyordu. Üç yıl içinde gayrimenkul sektöründeki başarılarıyla ABD'de ödül aldı. Bir girişimcinin İstanbul'u yenme öyküsü...
- 40 yaşında Türkiye'deki tüm kariyerini bırakıp ABD'de yaşamaya giden bir mühendisin, "Amerikan mucizesi" ile "müthiş Türk" karışımı bir yükseliş öyküsü...
- Evdeki gaz lambasının yakıtı bitince sokak lambasında ders çalışan Yozgatlı bir öğrencinin Adalet Bakanlığına yükseliş öyküsü...
- 11 yaşında İstanbul'da parasız yatılı okulda tek başına kalarak başladığı hayat mücadelesinde, sıfırdan sanat dünyasının zirvesine çıkan çıplak ayaklı, kızıl saçlı, bir entelektüel sanatçının öyküsü...

